

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK

2014

Hamvazószerdától Szentháromság vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi, a napi evangéliumhoz kapcsolódó elmélkedések jelentős része az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelenik.

Mindhárom igeszakasz – az imádkozásról, a böjtölésről, az alamizsnálkodásról szóló – egyazon üzenetet hordoz: vigyázzunk, hogy ne legyünk képmutatóak!

Ez bizony folyamatosan aktuális. Látjuk, hogy a körülöttünk lévő világra mennyire ráillik ez a jelző. Igaz, ma nem az utca sarki imádkozás hoz elismerést, de ma is dől a hírekből a kisstílű számíthatóság: én hoztam létre, én avattam fel, én intéztem el – legyetek hálásak nekem, mert én jó és nagyszerű vagyok. Én vagyok a ti emberetek!

Szomorú ezt látni és jó, ha nem vagyunk átverhetőek!

De vajon a saját életünk mentes a képmutatástól? Nem viselünk – e mi is álarcokat, amelyek időnként úgy ráégnék az arcunkra, hogy győzzük elővakarni igazi valónkat?

Amikor a munkahelyi felvételnél arról tudakozódnak, hogy milyen „kompetenciánink” vannak, ha önértékelő lapokat kell kitöltenünk, ha a pályázati beszámolókat írunk, ha folyamatosan el kell hitetnünk a világgal, hogy mi vagyunk a legalkalmasabbak, ha..., ha..., ha...Vajon nem torzul a lelkünk? Nem hisszük el magunk is, amit el akarunk hitetni másokkal? Muszáj nekünk is belemenni ezekbe a napi szintű képmutatásokba?

Sajnos sokszor muszáj. Néha nem a magunk, de a cég, az alapítvány, a munkahely renoméja miatt. Mert a hazug világ hazugságra, képmutatásra kényszerít.

Pedig ne feledjük, a mi Mesterünk azt akarta, hogy a szavunk legyen igen – igen, nem – nem. Arra vágyik, hogy csak őszinte mondatok hagyják el ajkainkat. Ne akarjunk másnak látszani, mint amilyenek valójában vagyunk! Törekedjünk a reális önértékelésre! Istenünk ugyanis ismer minket az utolsó sejtünkig.

De ne essünk az álszerénység képmutatásába sem! Ne mondjuk, hogy „á, ez semmiség”, amikor végre sikerült valami jót csinálnunk. Tudjunk együtt örülni a testvéreinkkel, ha valami Istennek tetszőt homorítottunk! Mert az is képmutatás, ha kevesebbnek akarjuk mutatni magunkat.

Segíts nekünk Uram egyre inkább olyannak látni magunkat és egymást, amilyenek Te látsz minket! Amen.

Gyurgyóka közösség, Pécs

Március 6., csütörtök

Mtörv. 30,15.20; Lk 9,22-25

Világos beszéd: választani kell. Nincs mismásolás, ez az a helyzet, ahol a döntés nem kerülhető meg és el nem odázható.

Talán soha nem volt ilyen világos, mint ma: még a természet, az ökológia változásai is ezt sugallják; „*tanúul hívom ellenetek az eget és a földet*”. Az élőlények és a környezet már 'kiabál' körülöttünk. Különös, hogy minél több erőforrásra teszi rá a kezét az ember, minél nagyobb teret vesz birtokba, s aknáz ki, annál több a Földön a szegény, az éhező, a kiszolgáltatott.

Hogyan lehet áldott a Föld?

Soha nem a többség, hanem egy építő, tudatos kisebbség körül képes kikristályosodni valós, komoly változás, már ha teszi a dolgát ez az elhivatott csoport.

Ha „*szereted az Urat, a te Istenedet, az ő útjain jársz*”, „*Mert mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de maga elpusztul*”?

A Teremtő által 'megálmodott' út nem a megszerzés, bekebelezés, kihasználás útja. Látszik, hogy ez utóbbi hova vezet. És az „*ki meglátásra vak, s szeme elé a fény korlátja nőtt*”*, nem lát kiutat a csapdából. Meg kell mutatni neki. Ahogy Jézus mutatta meg. Másként az ember „*súlyos kárt szenved*”.

„*Az emberek ma bátrak úgy, hogy szeretetüket feladják,*

.....
de mindenekeelőtt feladják az alázatot.” **

A birtok, a hatalom, az erővel megszerzett, mind illékony, veszendő. Meg nem tart, sőt folyamatos erőfeszítést követel a megtartása. És a következménye a lerombolt és sivár Föld, lepusztult és sivár lélek. Nincs más mód, hogy magunkat és a nekünk adott Földet megtartsuk, mint a jézusi alázat és elkötelezettség útja: „*Aki követni akar...*”

Nap mint nap. Személyes kényelmem árán. Tulajdonom árán. Esetenként ragaszkodásaim és szokásaim feladásával. Egyenkénti, egyéni döntésekkel. Erős közösségi megtartással, hiszem, mindez lehetséges.

Bognár Éva

*Wass Albert

**Lao-ce : Tao-tő-king - Hamvas Béla fordítása

Jézus tanítványai és a böjt

Előzmény: Jézus tanítói útja során találkozott a vámnál ülő Mátéval és felszólította: *"Kövess engem!"*. Az fölkel, és mindenét otthagya követte Őt. Később a tehetős Máté, otthonában nagy lakomát adott Jézus és a tanítványok tiszteletére, annak öröme, hogy vámos létére csatlakozhatott hozzájuk. A farizeusok szavát is teszik Jézusnak, hogy vámosokkal és bűnösökkel eszik. Jézus megfelel nekik, az irgalmasságra téve a hangsúlyt.

Ebben a részben János tanítványai azt kérdezik: *"Hogy lehet az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek."* Közelebb érzi magukhoz most a farizeusokat, mint Jézust és követőit. Nem látják Jézusban azt a szigort, amit Mesterük saját magával és mindenkiel - köztük a hatalmasokkal szemben is - tanúsított, és amit az Eljövendőről is mondott: *"A fejsze már a fák gyökeréhez ért..., szórólappal kezében kitakarítja szérűjét..."* (Mt 3.10,12)"

A böjt kérdésében János tanítványai a farizeusok oldalán álltak, akikhez pedig korábban Mesterük így szólt: *"Viperák fajzata!"*. Ahogy később Jézus is amikor sorozatosan "jaj nektek ti képmutatók" szavakkal leplezte le őket. (Mt 23.29-33)

Máté lakomáján Jézus menyegzői hasonlattal él, ahol a Vőlegény ő maga. Éppen János beszélt Vőlegényként Jézusról övéinek, amikor azok féltékenyek voltak Jézus növekvő népszerűségére. (Jn.3.25-30). Ott Izrael népe a menyasszony, itt a menyasszony és a násznép is Jézus tanítványai. *"Csak nem búsul a násznép, míg vele a vőlegény? Eljön a nap, amikor elviszik a vőlegényt: akkor majd böjtölnek."* Jézus látja a rá váró szenvedéseket, amit majd háromszor is megjövendöl, mindig hozzátéve és ezzel reményt adva: *"de harmadnapra feltámad"* (Mt.16.21;17.22;20.17-19)

Rohonczi Gábor, Budapest

Március 8., szombat

Iz 58,9-14; Lk 5,27-32

„Látott egy Lévi nevű vámost.” Milyen sokat mond ez a szó „látott”. Jézus nem néz felületesen, nem siklik át a tekintete az emberen. Akire ránéz, ahhoz teljes lényével fordul. Így láthatta meg Lévíben azt az embert, aki lelkében már szakítani szeretett volna eddigi életével, de a társadalom beszorította a „bűnös” kategóriába. Beszorította, mert esélyt és lehetőséget sem hagyott arra, hogy ha megváltozott a gondolkodása a munkájáról, életmódjáról, változtasson életén.

Ebben a történetben így nem is az a csoda, hogy Lévi az első szóra követi Jézust, hanem maga a hívó szó. Lévi számára a „kövess engem” hívó szó elfogadása a gyógyulást jelentette. A történet végén Jézus maga is összekapcsolja, azonosítja a betegséget a bűnösséggel - nem a gonoszsággal-, a gyógyítást a hívással. Lévi számára Jézus követésével megkezdődött, ill. már meg is történt a gyógyulás, hiszen mindenét ott hagyta. Egész életének hátat fordított azért az emberért, aki megszólította és meghívta, hogy lépjen vele közösségre és kövesse őt.

Komoly lelkiismereti vizsgálat tárgyává kellene tenni, hogy életem, útjaim során hány Lévit hagytam az út szélén, átnézve rajta, meg nem szólítva. Ki kellene dobálni a jó előre legyártott sablonjainkat melyekbe egy pillantással besoroljuk az embereket. Azt a bizonyos „maga tehet a sorsáról”, vagy csak mert a magatartása, viselkedése az általam elvárt formától eltér, már átsiklik a szemem fölötte, nem akarok közösséget vállalni vele és ezért kerülöm a társaságát?

Dévai Zoltán, Pécel

Március 9. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mt 4,1-11 – Az emberi Jézus

„Gondolkodom, tehát vagyok” – hirdeti a filozófus Descartes. Vagyis az emberi létezés alapvető tulajdonsága az ismeretszerzés mellett a kételkedés, a választási és döntési képesség. A vallás nyelvén ez a megkísértettség, amely megszemélyesítve a sátán műve. Ebből Jézus is részt vállalt emberré levésével. Arról nem írnak az evangélisták, hogy nyilvános fellépése előtt milyen kísértések érték. Ám Lukács megjegyzi, hogy a mostani próbatétele után csak egy időre hagyta el a vádló = szétdobáló = sátán (vö. Lk 4,13). Azaz nem szűnt meg gondolkodni, kételkedni, döntéseket hozni, még akkor sem, amikor biztos volt útjában. Amikor Péter apostola szembeszállt vele szenvedés bejelentése okán, megkapta tőle a „sátán” minősítést, mert nem Isten tervei szerint gondolkodott (vö. Mt 16,23).

Jézus 40 napos böjtje végén történő megkísértésének szemléletes bemutatása azt a szellemi küzdelmet ábrázolja, mely küldetése végrehajtásának lehetséges módjairól szól. Jézus Atyjával megbeszélte célja Izrael népének, majd apostolai révén az egész világ Isten Országává alakítása volt.

Hogyan lehet ekkora közösséget létrehozni? Gondolatvilágában nyilván felmerült a korabeli világi, királyi-császári minta. A római birodalom urainak alapelve a „kenyeret és cirkuszt” adás volt.

Kézenfekvő megoldásnak tűnt az éhség ellen a test táplálása, akár a kövek kenyérré változtatásával is. Ő azonban fontosabbnak tartotta a lélek táplálását Isten akaratának tanításával. Döntésének helyességét igazolta a kenyérszaporítás kockázatos csodája, amely után a jóllakottak királyukká akarták kiáltani.

A cirkuszt egy bibliai zsoltáridézet is alátámasztotta. Vakmerő látványos tetteivel tapsot és csodálatot kiváltott volna ugyan, de követőkre nem számíthatott. Isten elgondolásával szembeni próbatételnek élte meg ezt a lehetőséget. Későbbi számos csodája ellenére sem álltak ki mellette Pilátus előtt. A hatalomtól való félelmükben Barabást választották!

A római világ országait, népeit a légiók megfélemlítő hadereje tartotta össze. Jézus nem borult le az erőszak előtt, hiszen a szeretet Istenét imádta és szolgált. Elűzte a sátáni gondolatokat, és méltán részesült Isten angyalainak szellemi szolgálatában. Így adott példát és lelki erőt a szeretet isteni útján járásra, és más utak kísértésének elutasítására.

Várnai László, Balatonboglár

Március 10., hétfő

Lev 19,1-2. 11-18; Mt 25,31-46

Az utolsó ítéletről

Egyik mesében olvastam, hogy egy öreg apónak Isten megígéri, hogy szenteste meglátogatja. Az öreg ember nagyon várja, de egy kolduson és egy kis gyermekon kívül nem megy be hozzá senki. Mikor megkérdezte Istent, hogy miért nem jött el hozzá, kedves mosollyal azt felelte: „mindkét látogatód én voltam.”

Ahogy a történetben szereplő bácsika, úgy mi sem ismerjük fel egymásban az Urat. Főleg nem a piszkos, bűzös kéregetőben, a bűnözőben, a házsártos anyósban, vagy a veszekedős, mogorva szomszédban. Na és hittestvérünkben? Házastársunkban? Nehezen kezelhető gyerekünkben? Bennük észrevesszük a ránk szoruló Ember Fiát? Miért, hát ránk szorul, kérdezhetnék sokan.

Igen, Isten kiszolgáltatottan érkezett a Földre és önként mondott le hatalmáról. Irgalmat akarok és nem ítéletet, mondja tanítványainak több helyen. (Máté 5,7 és Máté 12,7.)

Jézus egyértelműen azonosítja magát a szenvedővel, a rászorulóval. A kosokat sem különlegesen gonoszágért ítéli el az Úr, hanem a nem cselekvésért, a közömbösségért.

Tudsz-e cselekvő környezetet nyújtani a környezetedben lévő rászorulóknak?

Manapság egyre több a katasztrófa turista. Aki szeret borzongva szörnyülködni, logó kézzel báméskodni, meg nem mozdulna, legfeljebb a mobilja után kap, hogy fotózhasson.

Árvíz idején sokan segítettek, jó volt látni az összefogást, bár jócskán maradtak nem cselekvők is...

A napokban egyetlen ember futott oda tevőleges segítséggel egy meztelen haldoklóhoz. A báméskodók gyűrűjében később is csak egy néni akadt, aki segítő szándékkal lépett oda .

A hétköznapokban mit kér tőlünk ez a bibliai rész?

Nekem azt mondja: ne csak nézz, láss is. Vedd észre, mélyre hatoló, irgalmas tekintetteddel a rászorulóban az embert. Azt az embert, aki szintén Istenhordozónak született, tehát ott van benne is. Nem a te feladatot firtatni, miért rászoruló, miért nem tesz ellene. A te feladatod, hogy irgalmas légy. Hiszen az igazságnál fontosabbnak kell lennie a könyörületnek, a szeretetnek. Adj időt, figyelmet a másoknak. Mind a kettő nagy kincs! Adakozzunk belőle!

Persze csak akkor tudunk adni, ha nekünk is van.

Van?

Kálmán Márta, Budapest

„*Mi Atyánk ... ne vigyél minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól.*”

Jézus ajánlott imádsága inkább minta, mint megkövült szöveg. Szinte hétköznapi módon beszél Jézus és mintegy mintaként mondja a tanítványoknak, hogy valami ilyenféle gondolt imádság alatt. A Miatyánk stílusa igen messze van az Egyház két évezredes gyakorlatától, nincs benne semmiféle barokkos túlzás, nem egy giccses szófűzés, hanem egy egyszerű szerkezetű, egyszerű hétköznapi gondolatokat tartalmazó szöveg. Szinte minden szavával könnyű egyet érteni, egy ember erre a dolgokra vágyik: az Isten legyen, hogy az Isten jó akarátú legyen, hogy legyen kenyerünk, hogy legyen az Isten elnéző, megbocsátó az esetleges hibáinkkal szemben. Másrészt az emberi együttélés méltányos és alapvető szabályát is kifejezi: az ellenünk vétkező embertársunknak készen kell lennünk megbocsátanunk.

Talán csak egy zavaró mondat van benne „... ne vigyél minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól”. Ezzel hosszú ideig nem tudtam mit kezdeni, miért volna szándéka Istennek az, hogy kísértésbe vigyen, és miért kell kérni, hogy ezt ne tegye velünk. Aztán eszembe jutottak az esküvőmonddal „eskü” szavaink, mert mi nem mondtunk esküt, hanem egy olyan szófordulatot használtunk: segítsen minket abban az Isten, hogy... Lehetségesnek gondolom, hogy itt is arról van szó, hogy segítsen minket abban az Isten, hogy elkerülhessük a kísértéseket azáltal, hogy rá, az Ő küldetésére koncentrálunk.

Segíts Istenem minket abban, hogy tömören és lényegre látóan tudjunk fogalmazni imáinkban, életfeladatinkban, valamint, hogy szavunk legyen egyértelmű, mentes a túlzásoktól! Valamint segíts abban is, hogy jó válaszokat tudjunk adni a kísértés idején!

Áts András, Budapest

Jónás próféta története a héber irodalomban ismert volt.

Máté magyarázza is a jelet: „*Amint ugyanis Jónás próféta három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld szívében három nap és három éjjel.*” Nyilván való, hogy ez akkor, ott nem hangzott illetve nem hangozhatott el, mert egyáltalán nem értette volna a hallgatóság, hogy Jézus mit akar evvel mondani. Máté ezt a magyarázatot a feltámadás fényébe adta Jézus szájába.

Jézus párhuzamot von Jónás és személye között. Elkésérítő eredményre jut. A niniveik hallgattak Jónásra és bűnbánatot tartottak. Jézus korába még keresztelező János felhívására is hajlandóak voltak az emberek bűnbánatot tartani és megkeresztelkedni. Jézus azonban nem tapasztalja a metanoitát.

Nem értik Isten Országának örömhírét, nem is akarják meghallani: evilági dolgokkal vannak elfoglalva, ezektől várják a boldogságot. Önmagunk megváltoztatása fáradságos és áldozatokkal járó feladat, inkább változzanak meg mások, legyen egy Messiás – erős, hatalmas – aki mindent elintéz helyettünk. Csak mutassa már azt a jelet, hogy ne potyára hallgassuk és járjunk utána.

Miért rossz, „gonosz” az a nemzedék, amely csodajeleket követel a prófétától felhatalmazásának bizonyítékául?

Azért, mert ha valaki megtérésre, életalakításunk megjobbítására szólít fel, akkor legfeljebb azt szabad megkérdezni: „Helyes-e, Isten akarata-e, amit ez itt mond?”- s ha igen, akkor követni kell a szavát. De a lelkiismerethez intézett felhívás elől azáltal kitérni hogy „Előbb igazold csodával, hogy Isten szól belőled!” – ez kétségtelenül rossz („gonosz”) viselkedés. Az effajta „megvizsgálás” ugyanis a megtérés elutasításának szándékából fakad.

Jézus maga volt a jel az akkori zsidóság számára. Az igazi, tiszta isteni jel, a szerető Atyáról tanúságot tevő, s mégis csak kevesen hittek neki, és követték őt.

A mai ember is jelre vár, közben pedig bezárkózik, becsukja a szemét, szívét. Akarjuk a jeleket, de nem ismerjük fel, elmegyünk mellette. A világ más-más, távoli helyein keressük, közben a közelünkben történőkre nincs szemünk. Jeleket akarunk, de csak olyat, ami egybecseng vágyainkkal, nem pedig olyat, ami kizökkent csendes lustálkodásunkból. Jöhet bárki jelként, ha nem azt mondja, ami nekünk tetszik. Vannak tiszta jelek, csak mi belemagyarázunk minden egyebet, vagy teljesen félremagyarázzuk. Észre kell vennünk a hétköznapi élet apró jeleit, meg kell tanulnunk vágyani az után, ami már a miénk, amit az Isten már nekünk adott!

Bűnös a nemzedékünk? Igen!

Van-e Jónás-jelünk? Bőven! Nyitott szem és fül biztos kell hozzá.

Jézusom! Mennyivel jobb lenne, ha Isten megbízatásának szabotálásáért tengerbe dobás járna.

A hideg víz, a veszélyhelyzet talán előbb tettekre indítana. A csöndes, szerető Isten csak nézi és felkínálja a lehetőséget nap, mint nap a cselekvésre, de mi helyette azt mondjuk: de vagy majd. Két nagyon veszélyes szó. Az esti lelkiismeret vizsgálatnál visszagondolhatnánk, hogy a mai napon ezt hányszor mondtuk ki. Mind a kettő arra szolgál, hogy halogassunk. S ne legyen dolgunk Isten ügyében. Add Uram, hogy meglássam, és tanuljak a jelekből, hogy aztán Szentlelked segítségével jellé válhassak magam is.

Benéné F. Éva, Budapest

Március 13., csütörtök

Eszt 14,1.3-5.12-14; Mt 7,7-12

Érdekes időpont egybeesés, hogy a zsidó vallásban ma ünneplik a Purimot, mely a zsidók örömnépe, hogy Eszter bátorsága megmentette a népet a perzsa király miniszterének, Hámánnak ármánykodásától azáltal, hogy felfedte a király előtt azt, hogy az ő életére is törnek. És mindezt – bár ellenségeik voltak a perzsák – ellenszolgáltatás igénye nélkül tette. A király Eszter önzetlensége és bátorsága láttán szabadságot adott a zsidóknak. Esztert a nemzeti, faji elfogultságon felülemelkedő emberi gesztusa tette az Öszövétség egyik legnagyobb nő alakjává. Az élet határhelyzeteiben az élet mellett kell döntenet, még akkor is, hogyha ezer okunk van rá, hogy ne így tegyünk. Így kell tennünk legyen az egy megfogant élet, legyen az ellenségnek kikiáltott felebarátunk vagy legyen ez egy elesett, már „gazdasági hasznot nem hozó” idős ember, fogyatékkal élő vagy hajléktalan. El a kezekkel Taigetosztól!

Jézus is ezt a magatartást állítja elénk. Kérjete és kaptok – mondja a tanítványoknak, amit nyugodtan általánosíthatunk és lefordíthatunk a megértett szeretet nyelvére: Ha kérnek töletek, adjatok! Azért, mert Isten is ilyen. Nem a mennyország miatt, vagy valami ítélettől való félelemtől. Azért, mert ez a helyes működés és ahogy Isten önmagában teljesen boldog, ti is így lehetek teljesen boldogok. Amikor igazán azok vagytok, akiknek Isten álmódott benneteket. Az ember teremtmény és tudjuk, tapasztaljuk messze van Istentől. Mondhatni azt is egy szakadék választja el.

A vallások nagy igyekezete az, hogy ezt a szakadékot kitöltsék, csökkentsék. A szakadék, ha mély is, de van rajta híd. Ez a híd az Atya átölelő karja, a tékozló fiú apjának hívó, átölelő szeretete. Jézus öröme éppen az, hogy a szakadék felett van híd – és mindig is volt, csak homályosan láttátok és nem akartátok, mertétek észrevenni. Anyira, hogy ma sem merjük. Ilyen egyszerű lenne az egész Isten és ember között. Hiszen Isten haragszik! Túl egyszerű ez az egész. No, be is indult a teológiai gépezet, hogy ezt a „hidat” ha már Jézus tanítását nem lehetett letagadni helyettesítsük be valamivel. Valami olyan tanult, értelmiségi dologgal. Hamar megtalálták. A híd nem az Atya átölelő karja, hanem Krisztus keresztyje. Azon keresztül lehet átmenni, főleg ha lefizeted a hídpénzt. És helyreáll a teológia rendje. A zsidók és nem zsidók számára egyaránt.

A hídpénz meg már messze elszakad a jelen evangéliumi részlet mondanivalójától. A megváltás teológiája kiütötte a hegyi beszéd szellemét. Ami nagyon egyszerű: jónak kell lenni. Mert jónak lenni jó! Kevésbé fárasztó bármilyen másnál. És belőle élet fakad. Taigetosz helyett babák születnek, nem háborúzunk és a „felesleges” emberek beilleszkednek egy közösség életébe. Mindennek és mindenkinek helye van az élet asztalánál.

Garay Bandi, Dunakeszi

Március 14., péntek

Ez 18,21-28; Mt 5, 20-26

Várom a Lelket – ma, itt. Várom? Olvasom Ezékiel próféta és Jézus tanítását. Ezékiel a 700 évvel korábbi Mózes tanítás gyakorlatát pontosítja: már nem a nép létrejötte és megmaradása az első – „az atyák vétkéért még a fiúk fiaiban is megbosszalom” -, hanem az egyedi lélek létrejötte és megerősödése: „...mert minden lélek az enyém: az apák lelke is, meg a fiúk lelke is az enyém. Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik” (Ezé 18,4). „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” (Ezé 18,23) Tanításában az ember már felelős a saját lelke kialakulásáért: a megtéréséért, vagyis valósága látásáért.

És eltelik megint 700 év és eljön Jézus. Ő azt tanítja, hogy: „Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában...”. Tehát nem változtat, hanem ismét, újra és újra pontosítja a lassan eltérülő gyakorlatot: „Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehetnek be a mennyeknek országába.” Ő már látja a lelket az egyénben működni és működése gyakorlatának akadályait is. Ezért a hangsúlyt áthelyezi arra, ami akadályozza a lélek szabad mozgását: „Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és

Így börtönbe kerülj. Bizony mondom néked: ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig” - vagyis ne ragadj bele abba, ami megakadályozhatja a lélek szabad mozgását. Ha nem így teszel, bizony be maradsz zárva önmagad igazsága szűk kis börtönébe és ki nem jössz, amíg le nem bontottad börtönödet, ami te magad vagy: hiszen te vagy a rab, a börtön és a börtönőr is – Ezékiel szavaival: amíg vétkezel. Fizetned kell: önmagaddal!

És ismét eltelt 2000 év és egy vesszőcske sem vészelt el a tanításból, hiszen itt van ma is mindez az ember világában: az atyák tanítása száll tovább a fiúkra; ma is halott – az én Uram, az Úr számára - a vétekben élő lélek; ma is élő a saját igazságomba, ítéletembe beleragadás.

Várom a Lelket – ma, itt. Nem az atyák elmékedését, nem a próféták tanítását várom, hanem az élő, megvilágosító lélek ismeretlen és közvetlen tanítását a belső csöndből. A belső csöndből, mert csak ekkor van bennem egységben az „én népem”, csak ebben az egységben érhet el a lélek és láthatom meg önmagam valóságát, és csak ekkor működhet szabadon a világban is „az én Uram, az Úr” akarata szerint. Eljön? Eljön újra? Hogy tudna szállást venni nálam? És hogy nyilvánul meg a világban – ma, itt?

Farkas István, Budapest

Március 15., szombat

Mtörv 26,16-19; Mt 5,43-48

„Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket.” (Mt.5,44)

Jézus fellépése előtt a törvény ezt mondta: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet.

Ezt Jézus így értékeli: *Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is?*

Jézus a Szentháromság világából érkezett, ahol a Mennyei Atyához kell igazodni, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak.

Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.

Ez nagyon nagy váltás. A Jézust követőnek el kell jutni az ellenség gyűlöletétől az ellenség szeretetéig. Ez nem tanács, hanem parancs kibúvó nélkül.

Mit jelent ez a gyakorlatban Jézusnál? Például az Őt keresztre feszítőkre tudja mondani: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit tesznek.

Mit jelent ez egy jó szándékú Jézust követő ember esetén? Az Isten népéhez tartozó nem engedheti meg magának a vele szemben ellenségesen viselkedővel szembeni ellenséges viselkedést. Jót kell tenni azokkal is, akik nekünk rosszat tesznek, akik minket gyaláznak, akik tulajdonukat elveszik, akik a kölcsönt nem adják vissza, akik szóban vagy fizikailag bántanak minket, ...A jót tevés minimuma, hogy a rosszra nem válaszolunk rosszal.

Kivétel nélkül minden embert szeretnünk kell. Ennek a teljesítése nem egyszerű feladat. Soha nem szabad feladnunk a tökéletesség irányába történő igyekezetünket.

A szeretetnek mindannyiunk életében vannak és lehetnek fokozatai: házasársi, rokoni, baráti, testvéri, ... ellenséggel szembeni. Az utolsó, a leggyengébb szeretettel jellemzett fokozat sem jelentheti a rosszra adott rossz viszonyulást. A megvalósítás nehézségeinek leküzdéséhez sokat segíthet az ima (imádkozzatok azokért, akik üldöznek/bántanak titeket) és a problémánk testvéreinkkel való megosztása, átbeszélése.

Nekünk nem lehetnek ellenségeink, azt viszont nehezen tudjuk kizárni, hogy esetleg mi válunk valaki(k) ellenségévé, például elveink melletti határozott kiállásunk következményeként. A türelmes magatartás, az erőszak nélküli viselkedés jelentheti ilyen esetben az ellenség szeretését. A mai (március 15.) évforduló is ilyen határok betartása mellett lehet ünnep számunkra.

Kaszap István, Pécel

Március 16. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mt 17,1-9 – Az isteni Jézus

Napjaink szépségkultuszának varázsszava a kisugárzás. A szépségversenyeken megmérettetők a testi adottságokon túl az intellektusukkal és a lelki harmóniájukkal nyerhetik el az első helyet. A külső és belső megelégedettség összhangja teremti meg a jó és vonzó kisugárzást. A pozitív gondolkodás és az empátia mellett a szeretet adása teljesíti ki az embert. Vagyis „értsük meg a másik embert, és sugározzunk feléje szeretetet. A szeretet a legnagyobb erő az univerzumban, ugyanis erre születünk. *Segítsünk másokon!* Minél többet segítünk, annál többet kapunk majd vissza az életben. Persze az adás örömeért segítünk, ne azért, hogy visszakapjuk” (internet-cikk a kisugárzásról).

A kisugárzást az aura biztosítja, amely a fizikai testet körülölelő energiamező. Ezt szabad szemmel nem látható, de érzékelhető fénygyűrűk alkotják. A legkülsőbb, a legfinomabb rétege az isteni test.

A mindent megérteni és megmagyarázni akaró modern emberhez talán ilyen tudományosnak tűnő nyelven lehet közel hozni Jézus színeváltozását. Hiszen a hegyen történő átváltozása: sugárzó arca és ragyogó ruhája – három tanítványa számára – istenségének megnyilvánulása volt. A fényes felhő az Ószövetségen felnőtt hívőknek az Egy Isten közelségét jelentette. Imádságában Jézus ebbe a mennyei fénybe öltözött, és szeretett Fiának nevezte őt a Mennyei Atya szózata. Mózes és Illés megjelenése pedig arról tesz bizonyosságot, hogy az imádkozónak a szellemvilág is átjárhatóvá lesz. Az imádkozó Jézus istentapasztalatának kisugárzása örömmel és félelemmel töltötte el tanítványait. Azzal a jó érzéssel, hogy a mennyei világ részesei lehetnek, ahol szeretnének örökre lakni. Ugyanakkor Jézus isteni nagysága mellett a saját emberi kicsiségük tudata félemlíti meg őket. Jézus megérintő gesztusa és bátorító hangja gyógyító szeretetenergiaként sugárzik rájuk, és visszahelyezi övéit az isteni való világból az emberi szenvedés és mulandóság világába. Az örök isteni szeretet megtapasztalása, mint életük végső célja maradhatna meg bennük, ha így tudnának imádkozni, és adna erőt Jézus követéséhez, ha elfogadnák szenvedésének tényét. A halálon győztes Krisztusban való hitük növeli majd fel Pétert és társait az isteni Jézus megvallására.

Hol tartok az istentapasztalat útján? Vannak mestereim, akiknek fényében jó megfürödni? Szívesen tartózkodnak környezetemben embertársaim?

Várnai László, Balatonboglár

Március 17., hétfő

Dán 9,4b-10; Lk 6,36-38

Az ószövetség és a Jézus „hegyi beszédének” ezt a részét az a gondolat kapcsolja össze, hogy mindkettő keresi a helyes élet útját. Hogyan kell élni? Túlmutat ez a kérdés a vallások világán. Ez a kérdés az emberhez köthető. Az ószövetségben a törvény, a parancs a helyes élet útja. Külső szabályok, eligazodási pontok, útjelzők ezek, melyeket – hitük szerint – Isten adott nekik. Aztán a saját belső elgondolásuk minduntalan felülírta a törvényt, és maradt a nép számára a megalázkodás Isten előtt, melyet szerencsésebb esetben bűnvallás követett, más esetekben lázadás, harag, elégedetlenség Istennel szemben. Működőképes modell ez: van egy kőbe vésett szabályrendszer és igaz, eltérünk tőle, de legalább tudjuk, hogy eltértünk. Jogi szemlélet lett az élet mankója a belső erkölcsösség helyett.

Jézusnak ez kevés. Ő többet gondolt az emberről, pontosabban azt, hogy az Istennel együtt gondolkodva formálható az ember erkölcsisége, hogy ne a külső szabályok, tilalomfák szegélyezzék az útját, hanem a belső értékeinek a kibontakozása. Ez a belső érték fogalmazódik meg az aranyszabályban: azt tedd másnak, amit magadnak is kívánnál. Ha ez válik a mindennapjaid iránytűjévé Istennek tetsző leszel és teremted a szeretet világát. Ez a belülről kibontakozott érték, a szeretetbe ágyazott lét egy-egy megnyilvánulása, azaz ne ítélkezzünk, ne kárhoztassunk, legyünk nagyvonalúak a megbocsájtásban, adjunk igaz mértékkel. Tegyük ezt, mert a jó példa ragadós. „Add tovább, számár a végállomás!”.

Ez a mentalitás egy félelemmentes, boldog világot tud létrehozni, mely kis időkre valósult csak az emberiség történetében. De mégis jó olvasni az apostolok cselekedetében, hogy „mindenük egy volt” és hogy mennyire békében és örömben éltek. Jézus ezt az örömet szánja a 21. század emberének is és ugyanezzel a recepttel. A szeretet aprópénzre váltása ma is a jézusi üzenet. Ott, ahová állított az élet. A szeretet gesztusai azonban csak az érem egyik oldala. A másik, hogy legyetek aktívak, azaz tegyetek tanúságot. Ne csomagoljátok be magatokat, az egyéni, családi és közösségi életetek még oly' kényelmes, zárt világaiba, hanem legyetek nyitottak. Menjetek, kommunikáljatok, ismerjétek meg a körülöttetek lévő valóság szociológiai mélységeit. Legyetek másokért. A Pünkösöd a menjetek, mert van mit mondanotok, van jó példátok és van veletek erő. Mindannyiunknak. Ne a törvényekre gondoljatok, hanem építsétek fel magatokban a példa, a mondanivaló és az erő valóságát. Még csak hétfő van, 17-e. Még van idő. De egyszer elő kell majd állni és kimondani : Itt vagyok Uram!

Garay Bandi, Dunakeszi

Március 18., kedd

Iz 1,10.16-20; Mt 23,1-12

Jézus kritizálja a farizeusokat. Elismeri, hogy a tanítók nyomdokain haladnak, ők azok „akik Mózes székében ülnek”. Még sem követendő a példájuk, mert tetteik és a szavaik nincsenek összhangban. Az igaz szavak sem érnek sokat, ha abból nem születik tett. Ezt a viselkedésmódot nem tartja Jézus követendőnek. Nem olyannak mutatják magukat kívülről, mint amilyenek belül. Nem mindegy, hogy az ember kinek akar megfelelni. Cselekedeteinek mi a mozgató rugója. A farizeusok ismerik a törvényt, de ennek ellenére nem váltják aprópénzzé.

Jézus azért is jött, hogy a Törvény betűit megvalósítsa, hogy ne csak az ajkakon éljen, hanem a szívekben és a tettekben. Különbséget tesz az írástudók és az Ő terhe között. Míg az írástudók elviselhetetlen terhekké nehezítik embertársaik életét feleslegesen, addig Jézus azt mondja, hogy „*az én igám édes, az én terhem könnyű*”. (Mt 11,30)

Jézus kitér még a titulusokra is. Azt elviseli, hogy Őt Mesternek hívják a tanítványok, de ugyanakkor arra is utal, hogy akire felnéznek az emberek, annak szolgának kell lenni. Az aki képes szolgálni embertársait, s így kivívja az emberek elismerését, az nem olyan, mint a farizeusok, akik fő helyeket foglalnak el és rabbinak hívatják magukat.

Nem vagyok-e én is néha farizeus?

Nem mutatok-e többet, mint ami bennem van?

Mi mozgat? Az Istennek tetsző élet és cselekedet, vagy az emberek elismerését kiváltó tett?

Benéné F. Éva, Budapest

Március 19., szerda

2Sám 7,4-5a.12-14a,16; Mt 1,16.18-21.24a

„...mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, és a Jézus nevet adod neki, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.”

Kamaszkorom óta foglalkoztatott a kérdés arról, hogy Jézus miért ilyen misztikus módon fogant, miért kellett az evangélium szerzőjének Szentlelket ebbe belekeverni. Miért nem születhetett egyszerűen Mária és József gyermekeként? Főleg így, József neve napján újra felteszem magamnak a kérdést: Tisztességes-e az evangélium szerzője Józseffel, aki mint családfenntartó, teljes felelősséggel felnevelte (a nevelt) gyermekét Jézust, sajátjaként? Jézust, akit a názáreti ács fiaként emlegetnek később. József tanítatja a fiát, hiszen a zsinagógai történet szerint nemcsak olvasni tudott, hanem megbízták szentírásmagyarázattal is a zsinagógában. Aztán meg arra is gondolok, hogy Jézus testvéreiről is szól az írás, például a szakértők szerint Jakabról biztosan állíthatjuk, hogy Jézus testvére volt. Akkor meg minek kell ez a misztikus kód? Miért kell Jézus születéséből ilyen emberfeletti, csodatörténetet gyártani.

Ha engem kérdeztek volna, én ilyen nem találtam volna ki, mert ebből következően kérdezem, hogy nekem, mint embernek milyen módon kell tökéletesednem, milyen módon kell társmegváltói küldetésemet teljesítenem, hogy aztán a mennyországba juthassak? Jézus, mint a mai evangéliumból kitűnik, Isten gyermekeként születik, isteni erővel van felruházva, és így kell Istennek tetsző életet élnie. Mi emberek pedig apánk és anyánk gyermekeként születünk, Isteni erővel nem rendelkezünk, legfeljebb a kegyelmével, és így kellene Istennek tetsző életet élnünk.

Hát ebből számomra az következik, hogy nem egyenlő a pálya, Jézusnak lejtett, nekem és nekünk pedig emelkedik. Így aztán könnyű mentséget találni, hogy miért bukdácsolok és bukdácsolunk, tőlem és tőlünk csak ennyi telik! Számomra sokkal egyszerűbb volna, ha Mária és József gyermekeként született volna Jézus, mert akkor egyenlők volnának az esélyek, egyforma volna a pálya. Ebből az emberi életútból Jézus azt hozta ki, hogy érdemesült az Isten fiúságra! Vajon én és mi mire jutunk? Életutunk végén mire érdemesülünk? Vajon Isten méltónak talál engem és minket arra, hogy fiaivá fogadjon?

Uram, Istenem, kérlek, segíts abban, hogy méltók legyünk az Isten fiúságra!

Áts András, Budapest

Március 20., csütörtök

Jer 17,5-10; Lk 16,19-31

A dús gazdag és a koldus Lázár

A szegénység és gazdagság kereszténységünk végtelen témája. Gumicsont iparunk termelékenységét nem növelve, egy adalék: lehetek nagyon gazdag egy pár cipőt birtokolva és naponta egyszer főtt ételt ebédelve Szomáliában. Ugyanakkor Svájcban a nyolc éves autómmal (ezzel tartom el 6 tagú családomat) valószínű a szegények közé soroltatok.

Nagyon őszintén és nagyon értelmesen folytatva ismerünk tényleg szegény-szerény testvéreket, akik adnak, olykor a két fillért is, szolgálnak, Jézus-arcúak. Valószínűleg találkozhatunk szegénynek látszó, kimondom lusta emberekkel, tisztelet a kivételnek, a hibákból, szükségéből kovácsolnak erényt. Vessük őket össze a Máté 25-ben említett, az egy dénárt elásó, a bizalommal visszaélő, az Isten szeretetét arcul csapó szereplővel. A külső sötétségre vettetik, ha nem él a szeretet szerint.

Ismerhetünk gazdag embereket, akik szintén szeretőek, adakozóak, jól élnek a lehetőséggel. Nem úgy, mint a szintén gazdag, de önző, zsugori, pl. Scrooge.

Szerencsénkre lehet két gondolatunk. A Lukács 6-ban egyértelműen halljuk, hogy „*Jaj nektek gazdagok!*” III. „*Boldogok vagytok, ti szegények!*” Másrészt a jó fa jó gyümölcsöt terem. Mintha belénk kódolná a jó Isten, hogy a szegénység rokon a keskeny úttal, míg a gazdagság inkább vezet a széles út felé. Gyermekkorom óta bennem muzsikál Petőfi Sándor: Levél Arany Jánoshoz vers részlete:

*„S jártam azóta magas fényes paloták körül, ahol
Minden, minden nagy; gazdáik lelke kicsiny csak...
Akkor eszembe jutott alacsony hajlékotok, ebben
Mind kicsinyecske, de a gazdának lelke nagy és szép!”*

Másik probléma, ha már elrontottuk, és vége a dalnak, tudunk-e jelezni a még úton lévőeknek? A Szentírás szerint: KÉSŐ! Ez a hajó elment. mintha Isten könyörtelen lenne. Miért nem vettél komolyan? Tíz parancs, fő parancs, új parancs. Nagyon profánul, minden közlekedési helyzet nagyon világos, UTÓLAG, az esemény után 10-20 másodperccel. Ha, akkor se, az már tényleg gáz.

Isten, a Szent Lelke által próbálja a bölcsesség – előre látás – elkét adni nekünk. Éljük vele.

Kiss Jozsó, Budapest

Március 21., péntek

Ter.37,3-4, 12-13, 17-28; Mt 21,33-43, 45-46

A gondos GAZDA mindent elvégzett, ami rajta múlt. A világ gyönyörű és hasznos. Élvezhető gyümölcssei táplálnak, virágai örömet okoznak pusztán látásukkal. A földre vetett mag "magától" növekszik, a fű, fa ellát jó levegővel, stb.

Tehát az Atya kertje tökéletes. Lehet ezt lelki kertnek is gondolni, vagy mindkettőre igaz, a külső világra is, a belső világunkra is. A mindkét szőlőskertet a GAZDA alapozta meg, telepítette be mindennel, amire szükségünk van ahhoz, hogy boldog, békességes életet éljünk.

Miért nem működik mégsem a dolog? Jézusunk erre is válasz ad, nem csak itt, hanem az egész evangéliumi tanítás erről szól. Lehet itt azt mondani, hogy ez csak a zsidóknak szól, közülük is csak az akkori vezető réteghez, de ez talán a felelősség elhárítása.

Mindkét említett területen bőségesen találunk feladatot magunknak.

1) Nem a miénk a világ. Csak és kizárólag munkások vagyunk benne. Semmit nem tekinthetnénk magunkénak, ami rajtunk kívül van. Azokat a dolgokat, amit nem tudunk átvinni magunkkal abba a bizonyos másik dimenzióba, csak használatba kaptuk. Kölcsön. E szempontok szerint kissé furán hangzik azt mondani, az én cipőm, az én földem, az én kenyérem.

2) A haszonélvezetnek ára van. Az az ára, hogy meg kell osztanom azt, aminek a gondviselésével megbíztak. Ez a GAZDA része. Mivel Jézus azonosította magát minden rászorulóval, ez alapján merem mondani, hogy az a GAZDA része amit a testvéreknél, felebarátnál adok.

3) A megfelelő idő felismerése is feladatunk. Mikor kell szorgoskodni, mikor adakozni, mikor pihenni, mikor elszámolni.

Bizonyára mindenki folytatni tudja a reá szabott konkrét feladatokat, ami minden nappal változhat, minden személlyel változhat.

A Lélek segítsen neked is Testvérem abban, hogy dönteni tudjál, teendőid sokasága közepette.

Dombi Zsuzsa, Bánya

Március 22., szombat

Mik 7,14-15.18-20; Lk 15,1-3.11-32

...„Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradványának vétkeit?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!” (Mik. 7,18)

...„Még messze volt, amikor meglátta az apja és szájalomra gerjedt, majd hozzáfutott, nyakába borult és összecsókolgatta..... Megharagudott ezért a/z idősebb/ fiú és nem akart bemenni.” (Lukács 15,11-32)

A másik kettő belső történései (avagy az igazságosság és irgalmasság kérdései.)

Az apa „megosztotta köztük, ami a megélhetésre volt”, és kiadta a fiatalabb fiú jussát. Szomorú volt, tán haragudott is fiára, de elengedte őt, majd később figyelemmel kísérte sorsát. Látta a disznók között, de nem

ment utána, nem próbálta vissza csábítani. Amikor pedig meglátta a visszatérő fiút, „szánalomra gerjedt, majd hozzáfutott, nyakába borult és összezsákolgatta”. Így tett, hiszen az igazi apa: „*Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!*” (Mik. 7,19)

Vagyok-e én igazi szülő? Képes vagyok-e önállósulni akaró, felnőtté váló gyermekemnek megadni a VALÓDI SZABADSÁGOT? Vagy mérlegelve eldöntöm az ő szabadságának korlátait? Képes vagyok-e nem utána menni, nem közbelépni, amikor szabadságával próbál valamit kezdeni? Meg tudom-e állni, hogy ne lépjek közbe, még akkor sem, ha úgy látom, hogy talán veszébe rohan, és közben – úgy vélem - én látnám a helyes megoldást? El tudom-e fogadni, hogy neki is, mint mindenkinek SAJÁT valódi tapasztalatra van szüksége, amibe belefér a pozitív tapasztalat mellet a negatív is. Ha bajba kerül, - azért mert olyat tesz, amit az otthon levegőjéből szívottak alapján nem kellett volna megtennie,- meg tudom-e bocsátani neki, vagy a számonkérés indulatait nem tudom leküzdeni? Tudok-e teljes valómmal /értelmemmel és érzelmekkel egyaránt/ irgalmas lenni vele szemben, ha a megbánás jeleit felfedezem?

Az idősebb fiú otthonmaradt, és végig apja szavát követte... mindaddig, míg apja igazságtalanságát fel nem fedezte. Fájt neki az igazságtalanság. Az igazságosság szempontjából joggal haragudott apjára, és öccsére is. Az apa kéréseire azonban lassan felengedett az a megkeményedés, amit az igazságtalanság érzése okozott szívében, és bement testvére fogadására.

Be tudom-e látni, hogy az igazságosságnál nagyobb érték az irgalom? Ha IGAZTALAN BÁNTÁS ér, - az engem ért bántás első kínzó érzéseim túljutva – képes vagyok-e arra, hogy a jó szándékú, figyelmeztető szavak hatására elengedjem kínzó érzéseimet? Képes vagyok-e arra, hogy lassan belássam, hogy gyakran a másikkal szembeni irgalmasság úgy jelentkezik számomra, mint igazságtalanság. Az igazságtalanság egy megkerülhetetlen kísérőjelensége az irgalmasságnak.

Bóta Tibor, Budapest

Március 23. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 4,5-42 – Az Istenhez vezető Jézus

Az őskeresztények Húsvét éjszakáján az ünnepi liturgia keretében keresztelték meg a Jézus-követésre előkészült felnőtteket. Manapság – égő gyertyával a kézben – ekkor újítjuk meg a keresztségi fogadalmat. Ha vannak jelen keresztelendők, itt részesülnek a beavató szentségekben. A húsvétot megelőző Nagyböjt III, IV. és V. vasárnapján kerül sor nyilvános vizsgájukra. A szentmisék kezdőénekében Ezekiel prófétát idézzük: „Tiszta vizet árasztok rátok, és megtisztultok bűneitektől, és új lelket öntök belétek – mondja az Úr” (36,25-26). A III. vasárnap első könyörgése pedig így kezdődik: „Készítsd fel választottaidat, Istenünk, neved méltó és értelmes megvallására...”

Az evangéliumban szereplő Jézussal találkozott szamariai asszony megváltozása mintát ad a katekumeneknek a megtérésre és a hitvalló életre. Aki nyitottan szóba áll Jézussal és igaz képviselőjével, az eljuthat az istenhitre és apostoli küldetése felismerésére. Hogyan is cselekedett Jézus? És mit vár el követőitől?

Fáradtan, éhesen és szomjasan is kapcsolatot keres, és szóba áll az idegen, sőt ellenséges érzületű asszonnyal. Ráadásul – kisebbé téve magát – kér tőle: „Adj innom!” Ezzel elindítja a beszéd fonalát. Nem hagyja abba célirányos mondanivalóját akkor sem, amikor a nő az anyagvilág szintjén igyekszik megmaradni félreértéseivel: „Zsidó létedre hogyan kérhetsz tőlem... vödörd sincs... Honnan volna élő vized?” Jézus pedig következetesen lelki magasságokba emeli: „Ha tudnád, ki az, aki kér... élő vizet adna... az örök életre szökellő vízforrás lesz benne”. Így kelti fel benne az őszinte megnyílás és az újjászületés iránti vágyat. Megtudjuk, hogy kerüli az embereket, mert szembesíthetik bűnös kapcsolataival. Jézustól elfogadja életmódja kritikáját, de még megpróbál kitérni a zsidók és a szamariaiak eltérő istenimádási helyét felemlítve. Jézus feltárja előtte közössége jövőbeli imádását: „Lélekben és igazságban imádják az Atya-Istent”, és saját messiási voltát: „Én vagyok az...!” Az asszony az új felismerés örömeiben otthagyja múltját jelképező korsóját, és apostola lesz háza népének. A Jézussal való megismerkedés után ők is meggyőződnek arról, hogy „Ő a világ Megmentője!”

Az első vizsganap áldozás utáni könyörgése így kezdődik: „Kérünk, Istenünk, tedd eredményessé bennünk megváltásod művét, hogy akiket majd a keresztség örök életet adó szentségében részesítesz, segítsd őket kegyelmeddel, hogy arra el is jussanak, Krisztus, a mi Urunk által.”

Várnai László, Balatonboglár

2Királyok 5,1 - 15a: Naamán meggyógyításának története:

Naamán Arám királya seregének a vezére, nagyra becsült, kedvelt embere volt urának, mert általa adott az Úr győzelmet Arámnak. Ez az ember leprás volt. Naamán feleségének szolgálatába került egy izraeli lány. Ez a lány ajánlotta, hogy forduljanak az izraeli prófétához, hogy meggyógyítsa Naamánt. Elizeus próféta azt üzenté Naamánnak, hogy fürödjön meg hétszer a Jordánban, mert akkor megtisztul és felépül teste. Naamán megharagszik, hogy a próféta nem jött ki hozzá, csak kiüzent, nem hívta segítségül az Urat, nem emelte a beteg testrésze fölé a kezét. Ő úgy gondolta, hogy Damaszkusz folyói különbek, mint Izrael folyói. Vissza akart fordulni, de szolgálói rábeszéltek, hogy tegye meg azt, amit a próféta mondott neki. Megfürdött hétszer a Jordánban, és tiszta lett a teste, mint egy kisgyermek teste.

Számomra ez a történet arra hívja fel a figyelmemet, hogy ne legyünk gőgösek. Ne akarjunk okosabbak lenni annál, aki segíteni akar rajtunk. Fogadjuk el a segítő tanácsot. Higgyünk abban, aki segíteni akar rajtunk. Ne legyen felsőbbrendűségi tudatom saját népemmel, hazámmal kapcsolatban.

Vizsgáljuk meg magunkban, hogy mennyire tudok ráhagyatkozni Isten üzenetére?

Tudok-e jó értelemben alázatos lenni?

Lukács 4,24 - 30: Jézus fellépése a názáreti zsinagógában:

Senki sem próféta a saját hazájában. Illés is csak egy valakihez kapott küldetést, és Elizeus is csak ahhoz az egyhez, akiről szólt a Királyok könyvének története. Jézust kiűzik a zsinagógából, fel a hegyre, le akarták taszítani, de ő áthaladt közöttük.

Saját családjunkban, környezetünkben nehéz prófétának lennünk. Nekünk még nehezebb, mint akár Illésnek, akár Elizeusnak, de legfőképpen Jézusnak volt. Miért? Mert gyengeségeinket sokkal jobban látják azok, akik közelében élünk. A két próféta majdnem „tökéletes” volt, Jézus pedig biztos, hogy tökéletes volt. Mi azt hiszem tökéletességben messze állunk a prófétáktól, Jézustól még messzebb. Hogyan is lehetne így Isten Országát hirdetni?

Ez az evangéliumi rész arra hívja fel a figyelmemet, hogy törekedjünk arra, amire Jézus is biztatott: „legyetek tökéletesek”! Mérték: a Mennyei Atya. Ha legalább a törekvésünk maximális, akkor mi is vehetjük a bátorságot arra, hogy prófétaként tanúságot tegyünk arról, ami a szívünkben és terveinkben él. Sorsunk mi lesz? Ha jó a törekvésünk, ha életünk egyre közelít a tökéleteshez, minden bizonnyal szintén prófétasors lesz. Üldözés, vértanúság. Ha ez lesz, akkor jól csináltuk! És boldogok leszünk. Mert boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért. Már itt a földön a szívünkben élő békesség által, odaát pedig az örökélet boldogságát élhetjük át.

Törekedjünk tökéletesek lenni!

Törekedjünk boldogok lenni! Ámen.

Debreczeni Zsuzsa, Budapest

Egyházunk a mai napot Urunk megtestesülése hírüladásának nevezte el, s főünnep, hisz születésnap a következménye. Eleink pedig Gyümölcslő Boldogasszonynak nevezték el.

Istenünk hogyan is kerülhetne közelebb az emberhez? Hát úgy, hogy beleoltódik, keringésébe vegyül.

Na, de nézzük a bibliai részeket: amit Izaiás jövendöl (14), azt a lukácsi rész kibontja, elének tárja.

Én először általában fejtem ki, mit is üzen s a végén egyet kiemelve.

Isten küldöttjével megszólítja Máriát. Mária hallja, meghallja az üzenetet. Megtörténik, kialakul a párbeszéd.

Miről is van szó, mit is akar az Isten?

Tisztázódik akarata, úgy-ahogy érthető is, s Máriának ez elég. Vállalja a feladatot, a jelenben elhangzottat, nem foglalkoztatja a bizonytalan jövő.

Mit is üzen nekünk ez a rész? Mindenképpen a jelen fontossága, ennek élése. Aztán, Isten velünk is szeretne párbeszédbe elegyedni. Személyre szóló üzenete felénk is van. Nekünk feladatunk ezt meghallani, felismerni, érzékelni kell, ami munka.

Persze ez nem egyoldalú, mi is megkereshetjük Őt kéréseinkkel, problémáinkkal, kínládásainkkal - amit meg is teszünk - netán örömeinkkel, hálánkkal.

Most érkezünk az "egyet kiemeléshez": Szinte a köszöntéssel egybefolyik a *"kegyelemben fogadott, az Úr veled van, áldott vagy"* elhangzása. Isten ezzel minket is meg akar ajándékozni, nekünk is üzeni, mondja, csak halljuk meg ezt is meg, a személyre szólót is.

Tölösi Magdolna, Bánya

Március 26., szerda

Mtörv 4;1.5-9; Mt 5,17-19

2x2=4 és nem 4.1 és nem is 3.9

Az Ószövetségi részben – az említett fejezet köztes részében – arra is tanít Mózes, hogy amit mond az Úr, ahhoz ne tegyünk hozzá semmit és ne is vegyünk el belőle semmit.

Vannak parancsok és törvények, amelyekhez igazodni kell azon a földön, ahova bevonultunk, szem előtt kell tartani azokat, és követni is kell. Átfordítva ezt számunkra azt jelenti, hogy nyilván számunkra az a fontos, amit Jézus tanít, annál kevesebbet nem mondhatunk, tehát nekünk ezt az igazságtartalmat kell képviselnünk és ehhez is kell igazolni. Nem lehet elvitatni, hogy $2 \times 2 = 4$. Ez evidencia és ebben nem lehet vitát nyitni.

Ha a Jézusi szabályokat tarjuk be, vagyis ha az Istenhez hűek vagyunk, akkor annak a következménye az életben maradásunk, melynek jele a bölcsesség és az okosság. Az effajta bölcsességnek nem örül a világ, de sajnos nem mondhatunk kevesebbet, mivel ez a kenyérünk, az az életünk eleme. Arra azonban vigyáznunk kell, hogy ehhez milyen stílust választunk, mert az nagyon fontos.

Jézus nem a törvény megszüntetésére törekszik, hanem arra, hogy azt tökéletesítse. Ez nekünk is mindennapi feladatunk, hogy felismerjük azt a törvényt a magunk számára, hogy a szeretet útján hogyan tudunk egyre tökéletesebben járni, mert a célunk nem lehet ennél kevesebb. Naponta egyre tökéletesebben kell a szeretet útján járnunk. Magunknak kell ezt az utat megtervezni. Fontos, hogy benne legyen az utunkban az egész személyiségünk is, nem elvéve a jézusi tanításból.

Az lesz naggyá a mennyek országában, aki a jézusi célnál nem tűz ki kevesebbet a maga számára, vagyis azt, hogy feltétel nélkül és maradéktalanul szeretni kell és befogadni.

Csak sajnálni lehet azt az embert, aki az emlékeiből él, nem tud megbocsátani és minden körülmények között következetes akar lenni, mivel az nem ismeri el azt, hogy a másik változhat, fejlődhet.

Az „i” betű akkor nem veszik el, ha a szeretet nagyobb tud lenni az igazságnál.

Lepsényi Mari, Budapest

Március 27., csütörtök

Jer. 7,23-28; Lk 11,14-23

„Aki nincs velem ellenem van, aki nem gyűjt velem, szétszór”

Jézus választásra kényszerít, aktív kiállásra és együttműködésre, nem azt mondja, hogy aki „nincs ellenem velem van”, ez kevés, színt kell vallani. El kell döntenünk, hogy az Isten vagy a Sátán pártján állunk, nem sántikálhatunk kétfelé, ez meghasonlás lenne önmagammal és pusztuláshoz vezet. Az, hogy az Isten vagy a Sátán oldalán állunk-e a mindennapokban sokszor megnyilvánul és nap mint nap eldöntendő kérdés a gyakorlatban. Úgyis mondhatnánk az adás vagy a vevés, a szelidség vagy az erőszak, a kicsiség vagy a hatalom oldalán állunk-e.

Isten Országának eljövetele rajtunk múlik, hiszek-e ebben? Töretlen-e Jézus-hűségem? Vonz vagy taszít Jézus radikalizmusa? Van-e bennem megalkuvás, meghasonlás? Érzem-e ennek veszélyeit?

Kovács Zoltán, Karancsalja

A felebaráti szeretet

„a felebarátot pedig úgy szeretni, mint önmagunkat, többet ér minden égő és más áldozatnál”

A főparancs: Isten és ember szeretése, elválaszthatatlanok egymástól, Istent csak felebarátainkon keresztül tudjuk szeretni. A felebaráti szeretet azzal kezdődik, hogy szeretjük az elesetteket, szegényeket, kirekesztetteket, egyenlőnként fogadjuk el őket, belátva hogy mindnyájan segítségre szoruló emberek vagyunk, ma ő, holnap én. Mások szeretése és önmagunk szeretete nem alternatíva, hiszen csak akkor bontakozhat ki bennünk a szeretet, ha érdek nélkül tudunk szeretni, vagyis tenni mások javára, ha hagyjuk magunkban kifejlődni a szeretet képességét, csakis így tudjuk szeretni saját magunkat is.

Nem véletlen, hogy az Ó- és Újszövetségben egyaránt a felebaráti szeretet megtestesítői a szegény, idegen, özvegy, árva, sőt a nemzeti ellenség.

Hozzá tartozóinkat, jótevőinket, velünk egyívásúakat könnyű szeretni, az igazi felebaráti szeretet magatartás, hozzáállás minden emberhez, legfőképpen pedig szolidaritás.

Más helyen az evangéliumban olvashatjuk az aranyszabályt: „Úgy bánjatok az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy veletek bánjanak”. Ebbe belegondolva, empátiával beleérezve, megkaphatjuk arra a választ, mit is jelent felebarátainkat és önmagunkat szeretni.

Kovácsné Kosztolányi Mari, Karancsalja

Március 29., szombat**Óz 6,1-6; Lk 18,9-14**

Farizeus és vámos. Felmagasztalás és önmegalázás. Nem megigazulás és megigazulás. Ki volt a bűnös, ki volt a bűnösebb? A farizeus vagy a vámos? Mindkettő bűnös volt? Számít ez ma és most?

Ma és most egy dolog számít, hogy én bűnös vagyok, hogy miben vagyok bűnös és akarok-e mostantól másként élni.

Vitakozhatnánk, hogy ez a 3 miért egy? De ez sem lényeges, hidd el (vagy ne hidd el), jól meggondoltam a dolgot és ez a 3 dolog (bűnös vagyok, miben vagyok bűnös, akarok-e most másként élni), ez a 3 dolog egy. És fontos.

Amikor ezt a példabeszédet olvasom, akkor csak ez a fontos, a legfontosabb. Mert, ha tudok magamnak, Istenemnek, lelkiismeretemnek válaszolni (és az első válaszom: igen), akkor van reményem a megigazulásra. És abban is biztos vagyok, hogy Jézus a naponkénti megigazulást várja, kéri tőlem. A farizeus a böjtöléséről és az alamizsnáról beszélt, mert nem értette még azt, amit már Ozeás is megértett: *„nem az áldozat kell nekem, hanem a szeretet, nem az égőáldozat, hanem az Isten ismerete.”*

Add Istenünk, hogy megértsük, hogy megbánjuk, hogy megtegyük! Ámen.

Botlik Bence, Budapest

Március 30. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 9,1-41 – Megvilágosodás és világitás!

A felnőtt keresztségre készülők második vizsganapján az Egyház így imádkozik: „Mindenható, örök Isten, gyarapítsd Egyházadat mindnyájunk örömére, hogy azok, akik a földi életre megszülettek, kegyelmedből újjászülessenek a mennyei életre!”

A vakon született kétszeresen is hátrányos helyzetűnek számított. Hiszen nemcsak a napvilág volt elzárva előle, hanem kortársai bűnösnek, azaz Istentől megvetettnek is tartották. Jézus tanítványai is ilyen előítéletesen gondolkodtak, noha Jézus munkálkodásának ideje hamarosan lejár, és nekik kellene folytatniuk művét: a hit világosságára elvezetni minden embert. Jézus már nem magyarázkodik, hanem cselekszik. Ő a „világ világossága” – mint Isten küldötte – megadja a látást a testi-lelki sötétségben levőnek. A szombaton tilos munkával (sarat csinál, megkeni vele a vak szemét) ismét aláhúzza, hogy a szombat van az emberért, és nem fordítva. A „küldött” nevű tóban való megmosakodás megnyitja a vak szemét, és az megvilágosodottá, látóvá és világitóvá válik. Utalás ez a vízben való bemeztetés (=keresztelés) szertartására, amelyben megtisztulás, megvilágosodás és hitvallásra felszólítás („Most világosság gyúlt benned Krisztus által. Úgy élj ezután, mint a világosság fia!”) történik.

A továbbiakban megtudjuk, hogyan terjed el a csodás gyógyulás híre, kezdve a szüleitől a szomszédokon át a farizeusokig. A kihallgatások nyomán egyre jobban megvilágosodik értelmileg is, és

mind bátrabban száll szembe a kételkedő és vádaskodó vallási hatalommal. Prófétának tartja, és Istentől igazoltnak mondja Jézust. Még a kiközösítést is vállalja érte, vagyis hisz annak, aki ilyen jót tett neki.

Jézus nem hagyja magára az érte szenvedést vállaló hitvallót. Megkeresi, és kinyilvánítja neki személyének titkát. Ezzel elvezeti a benne való hitre, ahogy majd a követői is ezt teszik a megkeresztelt új tanítványokkal. Ugyanakkor nyilvánvalóvá teszi a megvilágosultak Vele való sorsközösségét, az üldözések vállalásának szükségességét, hiszen az idők végéig lesznek a látókkal szemben elvakultak, a sátán vakságában megmaradók.

Mindenesetre értük szól a keresztelendők második vizsganapjának könyörgő imája: „Jóságos Istenünk, lelkesítsd mindig családodat: te vezesd jó útra, ha tévelyeg, te óvd kegyesen, ha jó úton jár, és te kormányozd örök szeretettel, hogy elérje az üdvösséget, Krisztus, a mi Urunk által.”

Várnai László, Balatonboglár

Március 31., hétfő

Iz 65,17-21; Jn. 4,43-54

Jézus közénk jött, hogy elmondja, élénk élje, megtanítsa, hogyan valósítható meg az Izajás által is bemutatott (Mennyei Atyánk által a szívünkbe írt) öröm és béke országa – a szeretet országa már itt a Földön is.

S Jézus mennyire ismerte az emberi természetet: galileai útja során a kétségbeesett édesapa kérését hallva: „... így szólt: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.”

Ez az egyszeri találkozás elegendő volt, hogy megtörténjen a valódi csoda: az édesapa hitre jutása – amely megváltoztatta az ő és egész háza népe életét. Fia gyógyulása már a hit gyümölcse volt.

Mennyei Atyám, mekkora erőforrás a hitem?

Bele tudok-e simulni akaratedba, keresem-e, felismerem-e mindennapjaim során?

Bajok, gondok esetén tudok-e mindig erőt kérni Tőled, s azt mondani, hogy legyen meg a Te akarated?

Észreveszem-e életemben az apró csodákat, hálát adok-e értük?

Segíts Istenem, hogy minden nap megújuló hittel tudjuk építeni Országodat, vállaljuk a Jézusunk által élénk élt utat!

Mravcsik Sándor és Tünde, Salgótarján

Április 1., kedd

Ez 47,1-9.12; Jn 5,1-3a.5-16

„ahová elér a folyó, egészséges lesz és élni fog minden lény.” (Ez 47,1-9.12)

„Volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett.” (Jn 5,1-3a. 5-16)

A Beteszda-fürdőnél nagyon sok beteg várta a gyógyulást. Jézus tudta, hogy mire számíthat, tudta, hogy nem tud mindenkit meggyógyítani, mindenkin segíteni. Kiválasztott valakit, aki talán a leghosszabb időt töltötte a csodára várva - már 38 éve várt. (38 év, egy emberöltő!) Aki megélte a tagadást, haragot, alkudozást, önsajnálatot, és végül beletörődött a helyzetébe: a csoda karnyújtásnyira van, de neki nincs embere, aki elérhetővé tenné. Volt ideje végiggondolni az életét, mit csinált rosszul, mit rontott el, kit bántott, hol vétett az Isten ellen? Bizonyára bűnbánatot is tartott, elvégezte a tisztulási szertartásokat, és igyekezett jónak lenni a „betegek társadalmában”. Nem adta fel, nem adhatta fel, hiszen nem volt hova mennie, nem volt senkije! Muszáj volt hinnie, hogy a Csoda eljön.

Az ószövetségi rész az éltető megmentő vízről szól, ami a templomból fakad. János idézete egy fürdőről szól, ahol az életüket akarják visszakapni az emberek, az angyal által felkavart forrásvíz által.

A beteszdei gyógyulásnak azonban semmi köze a vízhez. Jézus azt mondja, „menj”, és a beteg felkel és elmegy. Mert Jézus az élő víz! Nincs szükség semmi másra a csodához!

A csoda elérhető, csak várunk kell... csak idő kell... csak hinni kell. És a várakozás üres idejét megtölteni tartalommal! Ez az üzenet?

Tanuljunk meg várni? Tanuljunk meg türelmesnek lenni? Tanuljunk meg időt szánni? A mi hosszú időnk most egy sorban-állásnyi, egy találkozásnyi, egy nagybőjtnyi... hol van ez a 38 évtől?

Te tudsz: VÁRNI....? És ha vársz, hogyan vársz?

Bitterné Gyöngyi, Mór

Április 2., szerda

Iz 49,8-15; Jn 5,17-30

„Atyám szüntelen munkálkodik, ezért én is munkálkodom”

Jézus és az Atya egyek, szóban, tettben, gondolkodásban. Ezt az egységet lehet dogmatikailag is értelmezni, de szerintem nem ez a lényeges. Az egység a szeretetben nyilvánul meg, a szeretet adásában, elfogadásában és áramlásában.

A szeretetben való egységnek földi megnyilvánulása a házasság, a lét- és sorsközösség felvállalása.

Az Atya azért küldte Jézust, hogy erre a szeretetre tanítsa meg az embereket, Jézus vállalta ezt a küldetést, és egyben tovább is adta nekünk, hogy mi is hasonlóképpen cselekedjünk.

Életünket próbáljuk meg úgy élni, hogy az minél nagyobb egységben legyen a Szeretet-Isten, az Atya elképzelésével, ne a saját akaratunkat keressük, hanem az Atyáét. Hallgassuk meg Jézus szavát, higgyünk benne, váltsuk tettekre, így tapasztalhatjuk meg a szeretet örök életét.

Halászné Kovács Zsófia, Budapest

Április 3., csütörtök

Kiv 32,7-14; Jn 5,31-47

Hiába Jézus minden erőlködése, nem tartják hitelesnek.

A hallgatóság úgy gondolja, hogy valakinek a hitelességét, csak egy másik ember igazolhatja. Jézus az Atyára hivatkozik és hosszasan magyaráz, nem értik, talán nem is akarják megérteni.

Mai szemmel is nehezen érthető, jobb lenne kihagyni, átugorni ezt a részt. Azért, mert kellemetlen. Azért, mert igazán hinni veszélyes, esetleg azzal jár, hogy fel kell adnom régi énemet, amit oly nehezen tudtam összerakni. Valami nagyon jó dologról, a megmentésemről lenne szó, de ennek túl nagy az ára.

Pedig kell a bizonyosság, pontosabban a biztonság. Az ember hinni akar valakinek és tudni szeretné a jövőjét.

Kissé fáradtan, kissé elbizonytalanodva hiszünk a színes újságok horoszkópjaiban, mert szép holnapról írnak, lesznek nehézségeink, de végül minden jóra fordul, mint a szerelmes regényekben.

Hiszünk a munkahelyi karrierben, a sikeres ember mítoszában, aki kissé átgázol a többiekén, de kitartása végül is elnyeri jutalmát, az elismertséget és a pénzt.

Hiszünk a slágerek könnyed igazságában, többre nincs erőnk.

Igazából a politikusokban hiszünk, mert ők azt mondják, amit hallani szeretnénk. Persze nem az ellentábor ripacsáiban, mert azok mind hazudnak. Csak a jól kell tudni szavazni, a megfelelő pártra, és ők mindent jóra fordítanak, nekem semmi dolgom, csak hinni.

Hinni magamban és a szerencsében.

Mennyi üres "hinni" után juthatunk el a "tenni" megváltó hatalmához, tenni, ami nekem és a másoknak is jó. Tenni Jézus tanítását és élvezni annak gyümölcseit.

Kiss Gábor, Pilisborosjenő

Április 4., péntek

Bölcs 2,1a.12-22; Jn 7,1-2.10.25-30

János elbeszélésében a sátoros ünnep (*szukkot*) epizódja a kísértés, a kétely és az ellenségesség indulatainak hullámverésébe állítva azt mutatja meg, kicsoda Jézus.

Jézus evangelizációs cselekedeteinek útján a csodatételek után vagyunk, melyek, úgy tűnik, ugyancsak megosztották az embereket. A farizeusok a csodatételeket pusztán szemfényvesztésnek, a szombati gyógyítást pedig egyenesen a Mózes-i Sabbath-törvény megszegésének látták, amiért büntetés jár – ezért is akarják elfogatni Jézust. A tanítványok számára viszont az isten-fiúság bizonyítéka volt a csodatétel, s mivel hitük csak a kézzelfoghatóban tudott bizonyosságot lelteni, a csodák nyilvánossá tételét s új és új megisméltését várták el Jézustól – ezért is szólítják fel a Jeruzsálembeli *szukkot*ra elzarándokolni nem akaró mesterüket: „ha képes vagy ilyenekre, akkor lépj a világ színe elé”. A kishitű tanítványok mintegy kísértőként beszélnek itt Jézushoz, ami sokkal súlyosabban esik latba a mai olvasó előtt, mint a Mózes-i törvényt félremagyarázó farizeusok ellenségessége, jóllehet mindkét viszonyulásnak ugyanaz a gyökere: a hit deficitje, aminek következtében egyik tábor sem ismeri fel, hogy miféle üzenetet közvetít Jézus. De a sem ide, sem oda nem tartozó jeruzsálemi nép is bizonytalan, s csak az ellentmondást látja: lehet-e az a Messiás, akinek emberi,

azaz ismerhető származása van, akiről mégis az látszik, hogy, mint a Messiás, felül áll a törvényen (hiszen nem fogják el, bár a törvény ellen beszél).

János elbeszélésében Jézus a hit korlátozottságának mindhárom indulati formájával szemben rendíthetetlen: a tanítványi kísértés ellenére titokban megy fel Jeruzsálembe, a farizeusi támadást érvekel védi ki, a nép zavaros ordítózásában is kihallható kérdésre – „ki vagy te?” – sokértelmű kinyilatkoztatással felel: „az Igaz küldött, akit ti nem ismertek”. „Könnyű neki – mondanák könnyed pongyolással rövidre zárva a kérdéseket tanítványaim –, hisz mindent tudott már előre és Isten állt mögötte, mi emberek meg olyan keveset tudhatunk és érthetünk, s mindegyre csak a kétely, a kísértés és az ellenségesség indulati hullámverésében állunk.”

Berta Erzsébet

Április 5., szombat

Jer 11,18-20; Jn 7,40-53

⁴⁰E szavak hallatára a népből némelyek így beszéltek: „Valóban ez a Próféta!” ⁴¹Mások meg: „Ő a Messiás!” De voltak, akik így vélekedtek: „Hát jöhet a Messiás Galileából?” ⁴²Az Írás szerint Dávid családjából s Betlehem városából kell a Messiásnak jönnie. ⁴³Így szakadás támadt miatta a nép közt. ⁴⁴Némelyek már el akarták fogni, de senki sem vetett rá kezét. ⁴⁵A szolgák is visszatértek a papokhoz és a farizeusokhoz. Ezek kérdőre vonták őket: „Miért nem hoztátok magatokkal?” ⁴⁶A szolgák mentegetőztek: „Még soha sem beszélt úgy ember, ahogy ez beszél.” ⁴⁷Erre a farizeusok megkérdezték tőlük: „Csak nem vezetett titeket is félre? ⁴⁸Hitt-e benne valaki a tanács tagjai vagy a farizeusok közül? ⁴⁹Csak ez az átkozott népség, amely mit sem ért a törvényből.” ⁵⁰Egyikük azonban, Nikodémus, aki egy alkalommal fölkereste (Jézust), azt mondta nekik: ⁵¹„Elítél törvényünk valakit is anélkül, hogy először meghallgatták, s meggyőződtek volna róla, hogy mit tett?” ⁵²De azt mondták neki: „Csak nem vagy te is galileai? Nézz utána, s megbizonyosodsz, hogy Galileából nem támad próféta.” ⁵³Ezután mindnyájan hazamentek.

Először az egész valahogy értelmetlen és lényegtelen. Azután – néhány újra-, és hozzáolvasás után – kezd egy kicsit világosodni: az ószövetségi próféciaikat, és a tekercecsekben leírtakat szó szerint, precízen értelmező zsidók számára ennek a kérdésnek az eldöntése alapvető, és megkerülhetetlen.

Ha Jézus onnan jön, ahonnan megjövendölték, lehet a Messiás. Ha nem, akkor csak egy újabb próféta, akire azt mondják: „Soha ember így nem beszélt.” Pontosabban, azután, amikor nyíltan megvallja magát Isten Fiaként, és részeként, onnantól még csaló és népámító is, nemcsak egy a próféták közül, mint a mohamedánok számára.

Nekem más, könnyebb is, nehezebb is a kérdés, Jézus elfogadása, vagy tagadása nap mint nap: Könnyebb, mert ma nem kockáztatok annyit, mint Nikodémus, ha nyíltan kiállok Érte, és tanításáért. Nehezebb, mert nem annyit kockáztatok mint Nikodémus, ha nyíltan kiállok Érte, és tanításáért.

A végső kérdés: vele maradhatok-e, vagy nélküle?

Demeczky Péter, Pilisborosjenő

Április 6. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 11,1-45 – Test és lélek feltámasztása

Azt gondolom, hogy jobbra annak idején is, és ma is a test feltámasztása jelentette/jelenti a legnagyobb szenzációt a leírt történetben, mint ahogy Jézus fizikai valójának feltámadása sem véletlenül alaptézise hitünknek. Mindezekén túl ezen pár gondolattal mégis arra irányítanám a figyelmet, hogy a test feltámadásával együtt jár a lélek feltámadása is! A modern orvostudománynak köszönhetően mi is vissza tudunk már hozni „holtakat” az élők világába, speciális újraélesztések, speciális műtétek, donorok – és hadd ne soroljam tovább – segítségével. Mindezen szenzációk természetesen címlapokra kerülnek, s a csodával tartják határosnak az adott eseteket.

A lelkek feltámasztása mindezen túl teljesen más feladat, amelyhez teljesen más „szakemberekre” és eszközökre van szükség. A halott lélek számomra azt is szimbolizálja, hogy olyan emberrel állhatok szemben én magam is, aki nemcsak az Isten országa ügyének szempontjából halott, de még az e világot is halottként szemléli. Ezeket az embereket feltámasztani, „lelket önteni”, „lelket verni beljünk” már lehet az én feladatom is. Hit kérdése – nem pedig szakértelemé –, hogy el tudom-e hitetni először is magammal, hogy képes vagyok megmenteni egy lelket, valamint a kiszemelt személlyel el tudom-e hitetni, hogy többre, jobb sorsra érdemes, mint eddigi életében. Hinni valamiben és elhitetni azt a valamit, csodákra tesz képessé önmagamot és az „áldozatot” illetően is.

Elhiszem-e, hogy a legmélyebb szakadékokból is, a halál torkából is van kiút? Elhiszem-e, hogy amíg él a hitem, addig él a remény is? Mindezeket el tudom-e hitetni esetleg másokkal is..., még ha ezen „hőstetemmel” nem kerülök is egyetlenegy címlapra sem...?

Németh László, Sopron

Április 7., hétfő

Dán13,1-9.15-17.19-30.33-62 Jn 8,12-20

„Én vagyok a világ világossága, aki engem követ nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet (ζωή) világossága.”

Krisztus a világ világossága. Az ember két világ polgára: benne él az anyagi, látható, fizikai világban (ez az élet a biosz), és benne él a nem látható, érzékfeletti, szellemi világban (ez az élet a dzoé). A fizikai világban a fényt árasztó, világosságot adó égitest a Nap. Krisztus pedig a szellemi világ Napja. Ugyanazt adja a szellemi világ számára, mint a fizikai Nap a fizikai világ számára. Krisztus Nap-szerűsége nyilvánult meg a színéváltozás hegyén, amikor legszűkebb (legfejlettebb) tanítványi körének megmutatta fény-természetét.

A fizikai Nap biztosítja számunkra az életet, a világosságot, a meleget, utat mutat, lehetővé teszi a látást, a tapasztalást. Ugyanígy élteti bennünk Krisztus az el nem múló, örök életet, a dzoét, megvilágítja számunkra azt a másik világot, amiben már most is benne élünk, átélhetjük szeretete melegét, ha megnyitjuk szívünk ajtaját és magunkba engedjük fényét. Megismerhetjük világosságának fényében az Igazságot, megmutatja számunkra a járható utat, mely az Atyához vezet.

A Nap is és Krisztus is személyválogatás nélkül adja éltető fényét mindenkinek. Persze megteheti az ember, hogy bemegy az ablak nélküli szobába, elzárja magát a fénytől. A világosság hiánya a sötétség – a Krisztus-nélküliség. A világosság – a fény befogadása, Krisztus befogadása, melynek következménye, hogy az ember maga is világossággá válik mások számára. „Ti vagytok a világ világossága” – mondja Jézus a hegyi beszédben. A valódi Én-em életadó, éltető, melegítő és útmutató világosság a magam és mások számára. Krisztusom, kérek, segíts, hogy a Nap fényéről, melegéről minden nap eszünkbe jusson, hogy Te vagy a Világosság, és nekünk is világossággá kell lennünk.

Miklovczné Panni, Nőtincs

Április 8., kedd

Szám. 21,4-9; Jn 8,21-30

„...Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek. Ti innen alulról valók vagytok, én fölülről vagyok, ti e világból vagytok, én nem vagyok e világból... Ha nem hiszitek ugyanis, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.”

Kemény szavak hangzanak el azok felé, akik nem ismerik Őt. Hiába találkoztak Vele, beszéltek Vele – mégsem ismerték fel valódi Lényét. Csak az embert ismerték, az evilágít, pedig ő nem e világból való. Abból a másik világból jött, annak a másik világnak a fényét hozta el, hogy megvilágítsa az e világban uralkodó sötétséget. Annak a másik világnak a Napja, a megvilágítója Krisztus. Aki nem hiszi, hogy Krisztus van, vagyis a szellemi világ létezik, és Ő a szellemi világ életadó Napja, abban nincs élet (dzoé). Aki hisz Krisztusban, aki befogadja Krisztust, az már a jelenben, a földi életben elérheti az örök életet. Ahogy kétféle élet van (biosz és dzoé) – úgy kétféle halál is van. Van biológiai halál, (mert a biosz elmúlik) és van szellemi halál is. Aki a bűneiben él, a sötétben él, abban a dzoé meghal, az a szellemi halál állapotában él.

Húsvétra készülünk, a feltámadás ünnepére. Krisztus legyőzte a halált a szeretet által, és megadta ennek lehetőségét minden ember számára. Ha az ember képes legyőzni az önzését, ha meghal önmaga számára, akkor feltámad benne az örök élet. Minden önző megnyilvánulás egy kis halál, és minden önzetlen, szeretetteljes megnyilvánulás egy kis feltámadás az ember életében.

Krisztusom, segíts, hogy életadó erődet befogadva egyre jobban megértsem a Húsvét üzenetét, és megvalósuljon az életemben a feltámadás csodája.

Miklovczné Panni, Nőtincs

Április 9., szerda

Dán 3,14-20.49-50.91-92.95; Jn.8,31-42

„Ha kitartotok tanításom mellett, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket” (8,31-32)

A két versben tömören megtalálható, mit jelent Jézust követni, tanítványának lenni.

1. Hiszek Benne, hiszek Neki, tanításának és életének, mivel tanítását élénk élte. Hiszem, amit Istenről, emberről, életről és bűnről mondott. Hiszem, hogy igazat mondott, az igazságot mondta.

2. Tanítványnak lenni azt jelenti, hogy megmaradok ebben a hitben, azaz megmaradok Őbenne. Kitartok a Vele való közösségben mindhalálig. Ez az igazi hit, ez a tanítvány élete.

Mit jelent ez? Döntéseimet megbeszélem Jézussal. Vagy talán így jobban hangzik: megimádkozott döntések sorozata az életem.

3. Jézus tanítványának lenni azt jelenti, hogy szüntelenül tanulom az igéjét és az életét. Ezért is vagyok a tanítványa.

4. Nem rekedhetek meg tanítványságom egy pontján, hanem egyre mélyebben igyekszem igéjét megérteni, lényét átélni. /Akár misztikus találkozás átélésével is!/
5. Tanítvánnyá lenni teljes ráhangolódottságot jelent, vagy egy életformát, egy jézusi életformát.

Mi lesz a következmény?

Felszabadít a félelemtől, a szorongásoktól /életfélelmeket és halálfélelmet is beleértve!/
Felszabadít önmaga, rabszolgasága alól. Önmagam körül pörgéstől, az önközpontúság nyomorától.
Nem arra figyelek, hogy mit mondanak az emberek, hanem hogy mit mond az én Uram.
Felszabadít a bűn feltétlen hatalma alól. Nem büntetlenek leszünk, hanem nem vagyunk védtelenül kiszolgáltatva a bűnnek.
Hogyan is áll az én tanítványságom? Miben kell erősödnöm a mai szakasz alapján?

Horváth Józsi, Tata-Táska

Április 10., csütörtök

Ter 17,3-9; Jn 8,51-59

„Bizony, bizony, mondom nektek!...” (Jn 8,58)

Ezen a héten folyamatosan Jézusnak a zsidókkal folytatott vitáját olvashatjuk a napi evangéliumban. Engem magabiztossága ragadott meg: A Teremtés Könyvéből ismert örök szövetség örökösének, beteljesítőjének tartja magát. Ő igazán ismeri azt az Atyát, aki Ábrahámnak ígéreteket tett, s megtartja parancsait. Igazat mond, mert közvetlen közletről ismeri, egy vele.

Döbbenetes azonban, hogy a vele szemben álló zsidók ugyanolyan magabiztosak! Ők is azt állítják, hogy a Jézus által emlegetett Atya az Istenük. Jézus a vitában azt veti a szemükre, hogy hazudnak, nem is ismerik az Atyát, s testileg hiába Ábrahám leszármazottai, nem az ő lelkülete van bennük.

Jézus mindent kész vállalni küldetése véghezviteléért. Leszámolt az életével, már állandó életveszélyben él, csak még „nem jött el az ő órája”. Nem csak földi dimenzióban gondolkodik, tudja, hogy az Atyához megy, s, aki megtartja tanítását, az „nem ízleli meg a halált örökre”.

Én mennyire ismerem az Atyát? Magabiztosságom a mélyen átélt kapcsolatból, a vele való egységből fakad, amit a szeretet parancsainak megtartása igazol? Vagy csak hajtogatom, hogy „Ábrahám fiai”, az Újszövetség örökösei, a Jézust követő Bokor tagjai vagyunk? Lehet úgy Istenünknek mondani az Atyát, hogy igazából nem ismerjük? Törekszem minden nap jobban érteni, és hallgatni Rá?

Az üldöztetés gyötrelmei, az áldozatos szeretet útjához kapcsolódó lemondások, fájdalmak csak akkor nem törnek meg bennünket, akkor nem érezzük hiábavalónak a napi jó szándékú törekvést és küzdelmet, ha túllátunk a halál óráján, életünknek örök életre nyíló távlata van. Ezt a látásmódot azonban csak a megélt istenkapcsolat és a megtett jócselekedetek erősíthetik. A nagybőjt legsötétebb napjaiban van talán a legnagyobb szükségünk erre a reménysugárra.

Csikó Lajcsi, Budapest

Április 11., péntek

Jer. 20,10-13; Jn 10,31-42

„Én és az Atya egy vagyunk.”

Jézus újra „kiverte a biztosítékot „a zsidóknál.

Követ ragadnak, hogy megkövezzék, ezért a mondatátért. Hogy merészel ilyet mondani?

Jézus felteszi a kérdést; melyik jótettéért akarják őt megkövezni?

- Jótettért nem kövezünk, na de káromkodásért, amiért Istené tette magad, azért igen!

- Még hogy Istennek,? Példátlan! Micsoda merészség? Micsoda önteltség?

- Még, hogy egy... VELE, akinek a nevét sem mondhatjuk ki?

Jézus újra hivatkozik tetteire; ha neki nem hisznek, akkor higgyenek a tetteinek! Azoknak, amiket Ő az Atyja nevében művelt!

Ha elhinnék, amit az Atya mondott Dávid által („... Istenek vagytok. Zsolt.81, 6;)

Ha elhinnék! Ha komolyan elhinnék, és követnék az Atya akaratát!

De nem, mert elvakultak; csak a szavakat hallják, ami mögötte van, nem nézik.

Más akolba tartoznak. Másfajta juhok, nem Jézuséi. Másképp bégetnek. Másképp cselekszenek.

- Mi, ma melyik akolba tartozunk?
- Hogyan bégetünk?
- Hogyan cselekszünk?
- Minket megköveznének?

Kovácsné Sári, Halásztelek

Április 12., szombat

Ez 37,21-28; Jn 11,45-57

Lázár feltámasztása után... a főpapok és a farizeusok összehívták a főtanácsot, és így tanakodtak: „Mit tegyünk? Ez az ember sok csodát művel. Ha engedjük, hogy folytassa, mindnyájan hisznek majd benne.”

Míg Jézus kisebb-nagyobb csodákat művelt, nem terjedt a híre a hatalmasságokig. A kánai menyegző híre, a vakok, vérfolyásosok, leprások, bénák gyógyulása nem ért fel hivatalos szintre – csak az érintett családja, környezete figyelt föl rá... A hithez személyes érintettség szükséges(?)

- A mindennapos elfoglaltságok közepette föltűnnek-e még az apró csodák? Egy-egy emberben, eseményben felismerem-e az Isten dicsőségét, bizonyítékát, szeretetét? Fejleszd, finomítsd bennem, Mindenható Atyám, ezt az érzéket!

A halott föltámasztása már beindította a veszélyhelyzet érzékelését. Meglendül a besúgóhálózat, a hír értékű információ eléri a vezetőket is. Hogyan reagálnak? Egy pillanatra sem gondolkodnak el a tényen – pedig kiderül: az „apró csodák” is a farizeusok fülébe jutottak. A helyzetük egyértelműen megszabja a gondolkodásukat, ez az ember veszélyes. Hogy lehet benne valami földöntúli erő, föl sem merül bennük. Nem a csoda súlyát mérlegelik, nem a miértet kutatják, hanem a befolyásukat féltik. Meg sem fordul a fejükben, hogy isteni erő dolgozhat Jézusban.

- Mit érzek én veszélynek? A befolyásom csökkenését, vagy a kicsiségemet az Atya előtt? Érzem-e a veszélyét, hogy távolabb kerülök tőle, ha imában, emberszeretemben elhanyagolom a kapcsolatunk építését? Az emberek kritikátlan elismerését várom el, vagy vállalom, hogy az elveimmel meghökkentem, elgondolkozásra sarkalok másokat? Vállalom, hogy nem leszek ezzel „népszerű”, vagy inkább bólogató János maradok?

Adj erőt, Istenem, hogy ne a pillanatnyi emberi sikerekre törekedjek, hanem a Te Országodért való jelszerepre akarjak és tudjak törekedni!

Benyhéné Zsuzsa, Budapest - Madrid

Április 13. – Virágvasárnap – Mt 21,1-11 – Felismerni a valódi Jézust

A mai vasárnapon az Egyház Jézus jeruzsálemi bevonulására emlékezik. Ez az utolsó vasárnap Húsvét előtt. Amikor az elmélkedést írom, éppen Advent van, Karácsonyt várjuk...

Első gondolatom az volt, hogy nem könnyű Karácsonyt várva a Húsvétkor történekről elmélkedni. Sokat töprengtem arról, hogy mit írhatnék, mi az a közös pont, ami mindkét időpontban aktuális üzenet. Próbáltam elképzelni mindkét esemény történéseit, próbáltam behelyezkedni a cselekménybe... Arra jöttem rá, hogy mind a karácsonyi Gyermekben, mind a Jeruzsálembé bevonuló „Királyban” nehéz felismerni a valódi Jézust. Nagyon könnyen szem elől téveszthetjük a lényegét.

Így történt ez a virágvasárnapi tömeghisztériában is. A tanítványok és a nép az önmaguk által elképzelt, megálmodott királyt látták bevonulni Jeruzsálembé. Végre minden összeállt: a tömeg ujjong, a farizeusok nem mernek fellépni, végre most elhozza Izrael számára a szabadulást, és – nem mellékesen – bizonyára ők is fontos pozíciót kapnak majd az új királyságban... Az ünneplés ennek az ideának szólt és – mint ahogy azt néhány nap múlva tapasztaljuk – a kiábrándultságuk, álomból ébredésük „jutalma”, hogy keresztre feszítik a ma még ünnepelt „királyt”.

Ha a tanítványok megértették volna Jézus tanításának a lényegét, ha felismerték volna, hogy milyen országról, milyen királyságról beszélt az előző három év során, nem lett volna ez a nagy bevonulás...

A mi életünkben is veszélyes, ha a saját elgondolásunkat akarjuk „ráhúzni” Jézus személyére. Gyakran előfordul, hogy megszületik a fejünkben, szívünkben egy – gyakran jó szándékú – elmélet, és ehhez keressük a különböző mondatokat a Bibliából, ehhez próbáljuk igazítani Jézus-képünket. Így teszi ezt minden egyház, minden kisebb-nagyobb keresztény közösség... és így tesszük gyakran mi is. Mégis, ha körbenézünk, azt látjuk, hogy bár ugyanahhoz a Jézushoz tartozónak mondjuk magunkat, nagyon fontos dolgokban különbözünk, és – ami a nagyobb baj – ujjal mutogatunk a másokra.

Fontos lenne felfedezni – ahogy Karl Herbst nevezi – a valódi Jézust! Fontos lenne megtisztítani a sok rárakódott elmélettől, hagyománytól, mítosztól, és felfedezni, hogy ki is ő, mit is akart elmondani nekünk az Atyáról!

Úgy gondolom, hogy ehhez nem kis bátorságra és nyitottságra, valamint sok-sok átímádkozott, átélmélkedett időre van szükségünk. Nekem is, Neked is, mindannyiunknak... Segítsen ebben minket Jó Atyánk!

Schaul Árpád, Sopron

Április 14., hétfő

Iz 42,1-7; Jn 12,1-11

Mária és Júdás kontrasztja

Betániában vagyunk, Lázáréknál, egy héttel Húsvét előtt. Jézust tanítványaival vendégül látják Máriaék. Barátság, meghittség ugyanakkor már igen erős a Jézus körüli feszültség.

Röviden legyünk túl azon a sajnálatos tényen, hogy Júdás árulására magyarázatot kereső ősegyházi testvéreink felebaráti szeretetből ez esetben sem vizsgáztak ötösré, amint Ananiás és Szafira szörnyet halasztásakor sem (Apcsel 5,1-).

Márknál még csak áruló, aki „vezessétek el óvatosan” szavakkal „még emberi hangra is képes. Máténál már pénzt is elfogad, Jánosnál pedig kifejezetten sikkaszt is. Nem látták meg benne a csalódott embert...

Mária a pazarló szeretet példája. A Himalájáról származó igen drága olajjal és hajának törlő kendőként használásával messze túlteljesíti a vendéglátó lábmosási kötelességét. Szívének hangjára hallgat és okoskodás nélkül veszi körül szeretetével drága Mesterét.

Júdás okos érvelésű köztöködéssel pénztároskodik. Okos, hiszen a jézusi tanítással teljes harmóniában képviseli az adás törvényt. A karitatív gyakorlatuktól herdálónan eltérő magatartás irritálja, és szóvá is teszi. Közös kasszájuk kezelőjeként valószínű, hogy ő volt a legalkalmasabb gazdaságis a tanítványok között, egyedüli júdeaiként, a forró vérű, herdáló galileaiak között.

Jézusunk Mária mellé áll a jelen helyzetben. Vannak élethelyzetek, mikor a szeretet túllép a bevett magatartáson. Ilyenek az ünnepek, ilyen a szerelem, ilyen az életveszély... Pazarlás, herdálás az, ha rendkívüli helyzetben túlcserdül a szeretetünk? Nem gondolnám. Van ideje a rászorulókat megerősítésének, van ideje a túlcserdülő szeretetnek. A szeretet gyakorlásában természetesen emberi, mikor koncentrikus körökben működünk: a szívünk belsőbb körében lévők jobban részesülnek jótetteinkből, mint a külsőbb körökben lévők. A veszély abban van, ha önzés (ÉN), kollektív önzés (családom), közösségi önzés (Bokor) kiüriti adakozásunk kereteit. „Szeresd külső köreidet annak alapján, ahogyan belsőbb köreidet szereted.”-mondhatnák Jézus szavait kicsit átírva.

Szeretettek és szegények mindig lesznek körülöttünk. Értük élésünk idő-energia-pénz gazdálkodása jó lenne, ha csakis rajtunk fordulna, és nem a külső elvárásokon (illendőség), külső rámenős nyomulásokon (koldus), aszketikus önfegyelemre épülő másokat „nevelni” akaráson (mi ez a pazarlás?).

Az Isten Országá rajtunk fordul: szívünkkel látó, eszünkkel megfontolt működésünkön. A kettő harmóniáján...

Király Ignác (Náci), Érd

Április 15., kedd

Iz 49, 1-6; Jn 13,21-33,36-38

Az újszövetségi evangélium két tanítványt emel ki: Júdást az „árulót” és Pétert a „megtagadót”.

Melyik a „jobb”: felvállalni a fekete bárány szerepét, vagy ígérni és azt nem betartani?

„A falat után rögvést belézállt a sátán.” Jézus csak ennyit mondott neki: Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb! – lehet, hogy ezt a mondatot nem is Júdásnak, hanem a sátánnak mondta Jézus? Júdás ezért nem szabadkozott, csak távozott?

A tanítványok akkor voltak igazán elhivatottak és erősek, amikor Jézus, a Mester is velük volt. Hiszen erőt adott nekik. Péter is akkor érezte magát erősnek, amikor Jézus a közelében volt: „Az életemet adom érted” – akkor biztosan úgy érezte, mert a Mester karizmája erőssé tette őt. Határozottsága és bátorsága mindjárt alább hagyott később, mikor a poroszló kérdőre vonta.

Mi sosem gyengülünk el? Sosem tagadtuk meg az elveinket? Vallásunkat? Jézust? Gyávaságból? Érdekből? Gyengeségből?

Tégy minket erőssé, hogy mi is erősíthessünk másokat, a környezetünket.

Győrfyné Király Cili, Budapest

Április 16., szerda

Iz 50,4-9a; Mt 26,14-25

Az Úr hűséges szolgájáról (saját magáról) szól a próféta.

Nekünk is megadta a 'nyelvet'. Mi is megkaptuk az Úr szavának hallását. Ez nem csak azt jelenti, hogy hallhatjuk a szentmisében pap által az Ő szavát. Ezt sokan – remélem egyre többen - átéljük legalább minden vasárnap és ünnepnap. De nekünk, akik Jézus által keresztények, katolikusok vagyunk és még megkaptuk a Szentlélek kegyelmét is, nekünk hallani kell az Isten szavát a hétköznapi munkában, örömben, szenvedésben. Ő szól hozzánk! Nemcsak a templomban, a megszentelt helyen, de máskor is. Halljuk meg!

Add Uram, hogy meghalljuk! Sőt! A Szentírást is értenünk, 'hallanunk' kell! Segíts Uram minket ebben!

„ Nem álltam ellen” ... Ne álljunk ellen: Ne csak a szentmiséken éljük át az Úrral való találkozást, beszélgetést, hanem a mindennapokban is ! Nehéz ez! Sok családi, baráti, munkahelyi program, feladat áraszt el bennünket, közben sokszor elfutunk az Úr szava mellett. De akkor is igyekeznünk kell, igyekeznünk, hogy az Ő szavát keressük.

Segíts Uram minket!

Verik, tépázzák a prófétát, és Ő engedi. Minket is vernek, tépáznak! Talán nem a szó szoros értelmében, de vernek, tépáznak: Egyre több és több munkahelyi feladat, egyre több ellenfél, egyre több támadás nyíltan a hitünk ellen, egyre többet érezzük mások ellenszenvét, oly nehéz embernek maradni! Akkor még hagyjam is magam?! Még ezt is? Nem vagyok próféta!

DE: „Isten, az Úr megsegít, ” Hoppá!!! Hát nem hiszem el, hogy megsegít? Hát nem mindenható az Úr?!!! DE BIZONY AZ! Hát akkor bízzuk rá magunkat! „Közel van” „Isten, az Úr siet segítségemre, Ki ítélhet el ? ” Hát bízzunk benne! Segít nekünk is nemcsak a prófétáknak, szenteknek, apostoloknak, nekünk is! Hát akkor hajrá! Akkor nem félek! Teszem, amit az Úr kér! Akkor minden jó lesz!!!

Ugye sokszor éreztétek ezt! Hát éljük át minél többször!

Köszönjük Uram!

Júdás árulása. Szörnyű tett! Borzalom! Ilyet én nem tennék! Pfuj!

Biztos, hogy nem tettem ilyet soha? Nem hát! De a szemlesütés, amikor KATOLIKUS hitünket szidják, az nem az? Amikor nem menten misére ünnepen, az nem az? Amikor keresztény társamat szidom mások előtt

„jogosan”, az nem az? Amikor haraggal a szívemben lépek az Úr elé (a templomba lépés), az nem az? Amikor a szentmise után szétrebbenünk, mint az idegen, összeverődött verébcsapat, az nem az?.....azt hiszem mégis csak árulás az.....Hát nem vagyok szent...

De ezeket megbocsátja az Úr, ha rendben elvégzem a szentgyónást! Hát Júdás!? Biztos, hogy jogunk van elítélni korunk júdáseit?! Miénk az ítélet?! NEM! Hát ezt is lássuk legalább néha Júdás árulásában!

Segíts Urunk Jézus, Atya – Fiú - Szentlélek, hogy ne botoljunk, hogy ne áruljunk el, hogy példa lehessünk!

Az utolsó vacsorán Jézus megmutatja az árulót.

Jézus tudta! Már előre tudta! Már a teremtéskor tudta! Hű, de szomorú! Mégis szeret minket!

Ez a lényeg: Az Ő szeretete végtelen! Végtelen! Bízunk benne! Bízunk szeretetében és igyekezzünk a főparancs szerint élni és tanúi lenni. Legalább igyekezzünk!

Segíts Uram, hogy jobba váljak! Segíts minket Uram! Áldott a te neved! ÁMEN!

Schindele Antal, Székesfehérvár

Április 17., Nagycsütörtök

Kiv 12,1-8.11-14; 1Kor 11,23-26; Jn 13,1-15

Jézus ekkor már előre tudta mi fog vele hamarosan történni, mégis folytatta útját. Folytatta, amit elkezdett gondolataival, tetteivel és tanítványaival. Talán élete meghatározó cselekvései az utolsó napokban történtek meg. Így van ez az utolsó vacsorával is.

Jézus vacsora előtt megmossa tanítványai lábát. Azokat a lábakat, amik Őt követték, inségben és bőségben, szeretetben és üldöztetésben. Azokat a lábakat, amik az út porától koszosak és kérgesek voltak. Amiket a saru vörösre dörzsölt. Ezeket a lábakat mosta Jézus, Jézus, a mesterük. A mester ezzel a tevékenységével lesz velük egy, ezzel a tevékenységgel mutatja azt meg, hogy az emberek/keresztények egyenlők mindenki előtt, egyenlők Isten előtt. Nincs hierarchia gazdag és szegény között, nincs rangsor.

Egyszerű és puritán módon mossa meg lábukat, vízzel és törli le kendővel. Talán nem is a lábmosáson van a legfőbb hangsúly, hanem, hogy Jézus a halálban is Istenet és embereket szolgálta, akkor a tanítványok (mi) sem tehetünk másképp. Ha, kell, megalázkodik, mint tette azt a lábmosáskor is. Megalázkodott, hiszen addig vezetjük, és uruk volt, most pedig, mint szolga, ő mossa tanítványai lábát. Egy lesz velük, mint később Ő az Atyával. Jézus szeretete – a halálával, feláldozásával mérhető, vagy épp mérhetetlen, az az áldozat, amit mi talán soha nem érthetünk meg. Jézus áldozatával, alázatával elhozta a szeretetet, az elfogadást, a megbocsátást a világba.

- Atyám, le tudok térdelni?

-Tudok kendőt kötni és szolgálni?

-Tudok előítélet és mérlegelés nélkül élni?

Úgy érzem, van még mit tennem, fejlődni!

Fekete család, Székesfehérvár

Április 18, Nagypéntek

Iz 52,13-53,12; Zsid 4,14-16;5,7-9; Jn 18,1-19,42

Minden évben végigolvassuk ilyenkor ezt a szentírási részt, végiggondoljuk, szörnyülködünk a kivégzés módján, sajnáljuk Jézust és a magukra maradt tanítványokat. Megállunk egy pillanatra, de tovább is lépünk , hiszen nincs vége mindennek , gondoljuk: van feltámadás, bele sem kell halni az egészbe! Vagy csak napirendre térünk, és megy tovább az élet.

A kérdés azonban az, hogy helyébe lépünk-e valakinek, aki előttünk járt? Kiállunk-e a hitünkért, elveinkért, vagy maradunk és félelemből, lustaságból, megtagadjuk azokat? Az esendő Péter túl tudott lépni félelmén, felkészületlenségén és bár megtagadta Jézust, összeszedte magát és a megtapasztalt igazságot hirdetni kezdte. Jézus halála rádöbbentette arra, hogy rajta a sor, nem másra kell várnia!

A mindennapok kényelme és eltérítő sodrása velünk is könnyen kimondatja a megtagadást! Ezt akarjuk? Vagy készek vagyunk arra, hogy amikor itt az ideje, felvállaljuk a nehézségekkel, megpróbáltatásokkal, kereszttel járó Krisztus követést?

Cseh András, Székesfehérvár

Jézus feltámadása mindnyájunk számára a legnagyobb örömhír, az önfeláldozása által juthatunk el az üdvösségre. Hiszen értünk halt kínhalált a keresztfán, de harmadnapra feltámadt, felépítve a lerombolt templomot, és az asszonyoknak mutatkozott meg elsőnek. Mária Magdolnának és a másik Máriának, azoknak, akik végigkísérték őt, az egész életútján és hittek benne. Ezek az asszonyok vasárnap reggelén is épp az ő sírját szerették volna gondozni, de a nyitott sírhelynél az elgördített kövön ülő Úr angyalával találkoztak, aki hírül adta nekik Jézus feltámadását. Ez a bibliai rész hihetetlenül fontos mindnyájunk számára, hiszen ebben közli az angyal az örömhírt, Jézus Krisztus feltámadását. Szerintem árukkodó, hogy az angyal és Jézus is úgy szólítja meg az asszonyokat, hogy „ne féljete!” , mert a lelke mélyén minden ember fél, az asszonyok is féltek, hogy vajon mi történhetett Jézussal, nem akartak hinni a szemüknek. Mekkora megnyugvást jelenthetett számukra, amikor az angyal szavai után a saját szemükkel is látták a valóban feltámadt Jézust, aki ráadásul azt a feladatot is rájuk bízta, hogy adják hírül az apostoloknak is, amit ők láttak.

Jézus feltámadása a keresztség szentségében nagyon mélyen jelen van, hiszen a keresztség révén mentesek leszünk az áteredő büntől és megkeresztelkedünk a Jézus Krisztussal való közös halálra, azaz a feltámadásra. Halálunk után rajtunk se fog tudni uralkodni a bűn, a bánat, a testi gyötrellem, ahogy Krisztuson se tud, hiszen a mennybe költözött a második eljövételéig, azaz a világ végéig. A bűneinktől csak az után tudunk felszabadulni, hogy üdvözlünk, de ahhoz előbb Istennek tetsző életet kell élni. A mai kor emberének ez különösen is nehéz, hiszen egy egyre jobban szekularizált világban élünk, melyben a külső zajoktól néha nehéz meghallani az Úr hívó szavát. Húsvét ünnepén mégis meg kell próbálnunk és rá kell jönnünk arra, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása a világ legnagyobb csodája.

Molnár Veronika, Székesfehérvár

Április 20. – Húsvétvasárnap – Mt 28,1-10 – Asszonyok a sírnál

Az élet nagy pillanatai: a születés és a halál az asszonyokra van bízva. A bábákra és a siratóasszonyokra. Talán ők képesek leginkább elfogadni a megváltoztathatatlant, amikor nincsenek érvek, meg akarát, meg „csak azért is”, meg „majd én megoldom”. Ezekben a pillanatokban csak a teljes jelenlét és odaadás lehetséges. Az átmenet pillanatai ezek. A nem-létből a létbe, illetve a létből a nem-létbe. Kísérők ők, a megtestesülés és az átlényegülés kísérői.

Így érthető, hogy Jézus sírjánál is ők jelentek meg először. A test gondozása, ellátása a halál után legalább olyan fontos, mint a fürdetés és a pólyázás a világrajövetel után. A végső gondozást akarták elvégezni, a test utolsó rendbetételét. Vitték könnyeiket és olajos edényeiket. Szótlanul, lehajtott fejjel, már megkezdve magukban a sirató dalokat, lépkedtek a sír felé. Három év élményeit, tapasztalatait, tanítását vitték magukkal. Fájdalmukat akarták kisírni, csalódottságukat, reményvesztettségüket.

És ebben a kiüresedett lelkiállapotban mi az, ami megtörténhet? A csoda! Egy angyal egy hírral, és már repült is a lélek. Elmúlt a csalódottság, a fájdalom, a reményvesztettség. Egy villanásra átváltozott minden. A jelenlétet megtöltötte az öröm. És az örömben létrejött a találkozás. A Feltámadott lépett eléjük.

Az asszonyok a sírnál nagy utat jártak be. A teljes elveszettség állapotából átléptek a túlradó öröm állapotába. És ezt a hírt vitték, vitték, vitték... és ma is így hisszük. Az Úr feltámadott!

Csizovszki Zsóka, Ágfalva

Április 21., Húsvét hétfő

ApCsel 2,14.22-32; Mt 28,8-15

Jézus visszatért közénk! Ismét köztünk jár, beszél velünk, jó tanácsokat osztogat! Feltámadott! S mi azóta is évről évre megünnepeljük ezt. Évről évre börtöt tartunk, felkészülünk lélekben a halálára, majd a feltámadására, várjuk a nyulat, tojasokat festünk, és elmegyünk a húsvéti szentmisére.

Most azonban hamarosan véget ér az ünnep, és minden megy majd tovább a régi kerékvágásban. A sütemények lassan elfogynak, a munkahelyeken már vár a papírmunka, az iskolákban a zh-k, dolgozatok, a bevásárlás, a mindennapi tennivalók, s a mályvacukor-keverő gép is éppúgy keveri tovább a mályvacukrot, mint eddig. Már nem érünk rá ünnepelni. Élnünk kell. De ez így is van jól. Megemlékeztünk a földtörténet egyik legnagyobb csodájáról, ennél többet nem is tudunk tenni. Egyvalamit azonban tudunk másképp csinálni. Ami csak rajtunk áll. Amit eddig is minden évben megpróbáltunk, és újra meg újra nem sikerült. És ami akármikor sikerülhet. Valahol, a lelkünk legmélyén, eltemetve a sok rárakódott világ-szenny alatt, a sok munka és tennivaló mögött: megőrizni az ünnepet! Megőrizni az örömhírt. Ami néha-néha – ha igazán át

tudjuk érezni – mosolyt csalhat az arcunkra. És ha ez történik – akkor már meg is történt az, amit Jézus akart: hogy a jókedvet, az örömet vigyük el a falakon kívülre is, a nagyvilágba! Ezért vagyunk itt, ezért jött el Jézus! Tesszük tovább a dolgunkat, és reménykedünk benne, hogy jövő héten, és azután, és amikor csak akarjuk, újra meg újra találkozhatunk Jézussal, amint azt ő maga mondta ebben a szentírási részben:

„Ne féljete! Menjete, vigyete hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak!”

Nem, nincs okunk félni! Térjünk vissza a hétköznapokhoz, és reménykedjünk benne, hogy viszontlátjuk Jézust! Bárhol, bármikor.

Singer Judit, Székesfehérvár

Április 22., kedd

ApCsel 2,36-41; Jn 20,11-18

Péter pünkösdkor beszél a Názáreti Jézusról. Az egybegyűlteken a beszéd hatására felidéződnek a történetek, és fájdalom járja át a szívüket, a cselekedeteik miatt. Péter új utat, életet ajánl fel a bűnbánat, a megtérés, a szentlélek ajándékaként. Ennek hatására, – az írás szerint – tömegesen csatlakoztak a tanítványokhoz az emberek, mintha csoda történt volna.

Talán mi is sokszor gondoljuk azt, hogy ha valami csoda, valami bizonyosság, valami megrengető történne, akkor az emberiség, - köztük mi is- végre megtérne. Én azt gondolom, hogy csak a napról-napra történő jobbá levés, az Istenhez egyre közelebb kerülni akarás, a felismert igazságok megélése és az erről való tanúságtevés segít bennünket az új élet, a szeretet országának megtalálásában. Ne a csodát várjuk, hanem halljuk meg, lássuk meg, éljük át a hétköznapokban Isten hívását, ölelését!

Magyar Laci, Székesfehérvár

Április 23., szerda

ApCsel 3,1-10; Lk 24,13-35

Az emmauszi úton

Nem is olyan könnyű azonosulni olyan eseménnyel, ill. átélni olyan történetet, amelynek ismerjük az elejét és a végét, az előzményeit és a kifejtését.

Mégis a tanítványság tudatával, a szeretetmegtapasztalás élményeivel elindulunk azon az emmauszi úton, és beszélgetünk. Néha optimistán, néha borúsán, néha apró, néha életbe vágó dolgokról: reményeinkről, hitünkről, életről és beteljesülésről, megváltottságunkról. S miközben egyre jobban átjár minket Jézus tanítása, beszélgetéseket és imákat mentoráló jelenléte, meghívjuk magunkhoz, legyen részese életünknek. Ő ott kenyeret tör és oszt, közösséget alkot belőlünk; az emberek felé fordítja tekintetünk és igazi szeretet-élményeket ad; a sebek nyalogatása helyett a sebek gyógyítására képesít; jó szándékú ténykedéseinket mennyei kincsekké formálja.

És megnyílik a szemünk, és ettől rendesen átmelegsünk. Kicsit barátságosabbak és konstruktívabbak leszünk. Örömmel mesélünk egymásnak a szeretet történéseiről, aktuális hivatásbeli lehetőségeinkről. Isten felismerésétől szívünk lánggra gyúl, a lelkesedés nem ismer határokat, és talán elfeledjük kicsinyességeinket is.

Uram add, hogy jó tanítványaid lehessünk és személyesen is átéljük az emmauszi út tanulságait.

Rozsics Gábor, Székesfehérvár

Április 24., csütörtök

ApCsel 3,11-26; Lk 24,35-48

A Szentírásban sokszor olvassunk, hogy a tanítványok Jézust nem ismerték fel. A „vízen járás” történetében például kísértetnek gondolták először (Mt 14,26), ebben a szakaszban pedig szellemnek. Igazából a mi életünk is arról szól, hogy keressük Jézust: ki is ő valójában. És néha nem ismerjük fel, hanem ijesztőnek, taszítóknak látjuk őt az első pillanatban. Mert úgy gondoljuk, hogy amiben benne van a szenvedés lehetősége, az nem jöhet Jézustól. A dolgok akkor kerülnek a helyükre, ha képesek vagyunk Jézust annak látni, aki ő valójában.

Ha bántanak bennünket, ha valamiben sérelmet szenvedünk, akkor sebet kapunk, és ez fájdalmas számunkra. A megváltás a gyógyulást jelenti a sebeinkből. Ez csak úgy lehetséges, ha félre tudjuk tenni, el tudjuk engedni személyes sértődöttségünket – és a helyzet fájdalmasságát mégis, ez után is megengedjük magunknak. Dietrich Koller német teológus írta, hogy Jézus képes volt sértődöttség nélkül szenvedni. („Leiden, ohne beleidigt sein.”) (Lásd Lk 23, 34) A gyógyulás csak így mehet végbe. Különben a fájdalmunkban gyógyulás helyett csak önmagunk, csak sértődöttségünk körül fogunk forogni. Ezért lett Jézus megváltó, és ez az a felismerés, amelyre szükségünk van nekünk is „a vétkek megbocsátása végett” (Lk 24, 47).

Néhány napja, egy lelki gyakorlaton ismerkedtem meg a fenti gondolatokkal. Akkor a szentmisében különösen is mélyen hatottak rám a negyedik eucharisztikus ima szavai, miszerint Krisztus „feltámadásával legyőzte a halált, és újjáteremtette az életet”.

Tanos Gábor, Székesfehérvár

Április 25., péntek

ApCsel 4,1-12; Jn 21,1-19

ApCsel 4.1-12: Egy életkép részesei vagyunk.

Péter és János egy csodatevésük kapcsán Jézusról tanítanak a Templomban.

Ennek híre hamar eljut a főpapokhoz is, akik azt hitték, hogy Jézus kereszt halálával elintézték egy számukra kényes mozgalmat.

Az újonnan kialakult helyzet kezelése nem tűr halasztást, ezért még aznap este letartóztatják őket.

Másnapra összeül a teljes előljáróság, főpapság, írástudók főtanácsa, hogy kérdőre vonják az apostolokat: miféle hatalommal, kinek a nevében” teszik azt, amit tesznek.

Péter – Szentlélekkel eltelve – értelmez, tanít, majd tanúságot tesz: „*nincs más üdvösség senki másban*” csak Jézus Krisztusban.

Ez a magabiztos fellépés elbizonytalanítja az egész előljáróságot és főpapságot, amint ez a későbbiekben kiderül.

A történet nekünk szóló üzenete az, hogy a Jézusért vállalt szorongatásban segítségünkre van a Szentlélek.

Jn 21,1-19: János evangélista egy újabb életkép leírásával kívánja szemléltetni és igazolni Jézus feltámadását, Péter megbízását.

A tanítványok többsége jelen van. Péter kezdeményezésére halászni mennek. Mint már oly sok esetben, ez a halászat is sikertelenül végződik. A kikötés előtt azonban egy – a parton álló – ember felszólítására ismét kivetik hálójukat és egy csodálatos esemény következik be. Rengeteg, szám szerint százötvenhárom halat fognak ki.

A helyzetet a tanítványok közül János értelmezi és odaszól Péternek: az Úr az. Erre ő a bárkából kiugorva elsőként a partra siet.

Életszerű a folytatás is: Jézus halat süt étkezéséhez, és a tanítványokat is evésre invitálja az éppen kifogott halból.

Ők készségesen csatlakoznak. Jézustól még kenyeret is kapnak.

Kimondatlanul már senki számára nem kérdéses, hogy az Úr az.

Ez az életkép szemlélteti és bizonyítja Jézus test szerinti feltámadását.

A halfogásban bekövetkezett fordulat igazolja Jézus személyét, hisz az Ő biztatására következik be a csoda.

Az együtt étkezés a test szerinti feltámadás tényét igazolja.

A történetnek azonban még nincsen vége, Jézusnak még egy „tisztázni valója” van Péterrel: „szeretsz engem?”

Ezzel a párbeszéddel rendeződik le a háromszori megtagadás ügye.

Ugyanakkor a jelenlevők eligazítást kapnak a folytatásra vonatkozóan: „legeltesd juhaimat”.

A továbbiakban Péter te tartsd egyben a tanítványokat, viseld gondjukat, ahogy én tettem.

Jézus ugyanakkor nem hagy kétséget arról, – hogy mindennek ellenére – milyen halál vár Péterre.

Tőkés László, Székesfehérvár

Főtanács elé citálva...

Péter és János apostolokat a főtanács elé idézték, letartóztatták, mert a béna koldus meggyógyítása után Jézusról tettek élő bizonyosságot, és szavaiknak nagy volt a hatása. A főtanács tagjai meglepődtek, amikor megtudták, hogy Péter és János írástudatlan emberek.

A tanúságtételhez nem betűismeret, hanem Jézus-ismeret kell. A két tanítvány bátor, határozott, erővel elmondott tanításán átragyogott az Úr valóságos ereje. Felismerhető volt rajtuk, hogy Jézushoz tartoztak. Az Úr pedig a tanulatlan, írástudatlan emberekből bátor, szókimondó tanúságtevőket formált.

Jézus kicsi közössége, és annak is két tanítványa elbizonytalanította a zsidó, nagyhatalmú bíróságot. Péter és János bátor volt és határozott. Ellenfeleik ehhez nem voltak hozzászokva, álmélkodtak és tétováztak.

Az elkötelezett tanítványt senki el ne némíthatja. Fenyegetheti, büntetheti, de a meggyőződés szabadon szárnyal.

Péter és János álláspontja világos: *„Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk.”* A hatalom emberei pedig a tényeket szeretnék eltüntetni, és a Lélek embereit elhallgattatni.

A zsidó nagytanácsnak mire volt hatalma? A büntetésre, tiltásra, korlátozásra (mint minden rossz hatalomnak).

A tanítványoknak pedig hatalma volt a tanításra, gyógyításra, tanúságtételre. Ezért győzték le a nagyhatalmú bíróságot, ezért kerültek ki győztesként a látszólag egyenlőtlen küzdelemből.

A Jézus Krisztussal való kapcsolat mindenkit feljogosít a tanúságtételre.

A legjobb tanúságot egy foglalkozására nézve lakatos férfitől hallottam, aki nem végzett iskolákat, nem volt otthon a tudományokban, de Jézus Krisztust mélyebben ismerte mindenkinél. Szavai megragadóbbak és hatékonyabbak voltak, mint a magas-teológia állításai.

Sok Lélekkel telített, Jézust ismerő, az evangéliumot erővel hirdető tanítványra van szükség. Ők legyőznek minden akadályt, és győztesen kerülnek ki, az egyházi-, világi hatalommal vívott küzdelemből.

Vincze József, Pár

Április 27. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Kétely és hűség

Eredetileg ezzel a szakasszal ért véget János evangéliuma, a további versek utólagos betoldások. Ennek megfelelően formailag szépen kidolgozott, fontos mondanivalót hordozó szakasszal van dolgunk. János evangéliuma különben is kiemelkedik irodalmilag a többi közül, számtalan csodás történettel és Jézus szájába adott, szerethető gondolattal ajándékozta meg olvasóját, olyanokkal, amelyek egy életre az ember lelkébe vésődnek. Ezekből itt is akad bősséggel, elég, ha csak az „amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” mondatra gondolunk, vagy a „Boldog, aki nem lát, és mégis hisz”-re, amelyet szellemesen olykor kilencedik boldogságnak is mondanak. Azt is megtudjuk, hogy az apostolok féltek, és bezárkóztak. Együtt féltek, egymást erősítve/gyengítve.

Ebbe a reményvesztettséggel átítatott enteriőrbe lép be Jézus, és a Közel-Keleten elterjedt legszebb köszöntéssel („Békesség veletek!”) köszönti barátait.

A történet egyik főszereplője Tamás apostol, akinek a karakterét János evangélista rajzolta meg a számunkra, az ő írása nyomán emelkedik ki a többi apostol közül. „Az iker”, „a hitetlen”. Ez utóbbi különösképp rajta ragadt, közzsót is képeztünk belőle: tamáskodik, amit arra mondunk, aki kételkedik valamiben. Kaphatott volna más jelzőket is, a bártort és a hűségest, mert korábban ezzel tüzelte elbizonytalanodott társait: „Menjünk mi is, haljunk meg veled együtt!” (Jn 11, 16). Az utókor azonban így bánt el Tamással.

Sokan ma is úgy gondolják, hogy nem helyénvaló a kételkedés. Azt is gyakorta tapasztalhatjuk, hogy már egy-egy kérdés feltevése is gyanút kelt. Mindig voltak, ma is vannak olyanok, akik szívesen birtokolják a válaszadás jogát, legtöbbször esetében a kérdezését is. Jézus azonban nem ilyen.

Tamás példája arra mutat rá, hogy a kételkedés távolról sem azonos a hűtlenséggel. Az apostol minden bizonnyal csalódott (de ezzel aligha van egyedül), mégis kitar, nem válik árulóvá, még abban az értelemben sem, hogy csendesen hazamegy a családjához, holott ezt nyilvánvalóan megtehetné. Tamás marad, mert hűséges, mert szereti az Urat, akiért meghalni is kész volt, és akit a többiekkel együtt, neki sem sikerült maradéktalanul megértenie.

Jézus tudja mindezt. Ahogy azt is, hogy nemcsak Tamásban támadt kétely, de egyedül ő volt az, aki mert ennek hangot is adni. És az Úr utánamegy, mint a jó pásztor az elveszett bárányának. Neki ő is épp olyan fontos, mint a többi apostol. Az ő országában neki is helye van. Milyen különös, hogy a magdalai

Mária, a leghűségesebb, nem érintheti meg, de Tamás, a „hűtlen” igen. Ha ez az ára az ő útra találásának, hát legyen!

Tamás Jézus-élménye ezért radikálisan személyes. Övé a tizedik boldogság: Boldog, aki olykor kételkedik, kérdezni bátor, mégis hűséges marad urához (övé lesz a megtapasztalás).

Szabó András, Sopron

Április 28., hétfő

ApCsel 4,23-31; Jn 3,1-8

Újjászületés lehetősége és esélye

A Szentírás más kifejezéseket is használ az újjászületésre: felülről születés, Istentől való születés, új teremtés.

Az újjászületés, az ember lelkében történő változás. A változás következtében megváltozik a lélek irányultsága. Az ember Isten felé fordul. Ez a fordulat kihat az egész emberre. A lelki újjászületés előtt, az ember, Isten irányában működésképtelen. A lelki újjászületés hatására, a „testi” emberből „lelki” ember lesz, azaz Isten Lelke által irányított emberré válik.

A lelki újjászületés nem örökölheto a szülöktől. Nem külső változás. Nem egyenlő bizonyos vallási ismeretekkel.

A lelki újjászületés Isten teremtő aktusa az ember életében. Isten Lelkének működése az emberben. Az újjászületett ember: Jártas Isten világában. Kedveli Isten dolgait. Isten stílusát szívesen utánozza. Az isteni értékek mentén éli életét. Továbbadja az Istentől megismert igazságokat. Engedjük Isten Lelkének, hogy újraszüljön bennünket.

Gyűrű Ferenc, Egyed

Április 29., kedd

ApCsel 4,32-37; Jn 3,7-15

Nem akadt közülük szűkölködő...

Kérem, mielőtt ezt a szövszenetet elolvasod, olvasd el az ApCsel megjelölt szövegét egyszer, kétszer és háromszor. Azt hiszem a keresztények közössége addig hiteles a világban, amíg ezt a kontrasztot fel tudja mutatni: *„egyikük sem mondta vagyonát sajátjának, mindenütt közös volt. Nem akadt közöttük szűkölködő, mert akinek földje vagy háza volt, eladta, és az érte kapott pénzt elhozta és az apostolok lába elé tette”*. A szöveg is megadja a választ, hogyan lehetséges mindez, minek az erejében voltak erre képesek.

Válasz:

- 1) *„A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt.”* Tehát gondolataik, érzelmeik egy irányba tartottak. A megtérésük által megtapasztalták és felismerték magukban Isten Lelkét, ami ugyanarra a küldetésre indította őket.
- 2) Mivel közelre várták az Úr visszajövetelét, s ezt tették értékrendjük csúcsává, ezért az evilági értékrendet alább tudták helyezni. Az individuális értékeket a közösségi értékek váltották fel (nem csak egy-két ember életében, hanem átütő erejűen ez az egész közösségre jellemző lett!).

Ei kell gondolkodnunk az alábbiakon:

- a) Megtérésünk adott e nekünk ehhez hasonló intellektuális és spirituális-érzelmi töltést? Ha nem, teszünk-e azért valamit, hogy folyamatosan és elkötelezetten Istenhez térjünk? Ha igen, akkor képesek vagyunk-e egymással megosztani ezt az örömet?
- b) Háttérbe tudom-e szorítani egyéni életemet, érdekeimet és helyébe képes vagyok-e a közösségi létre?

Csak, ha én is, mi is ebbe az irányba lépkedünk, leszünk hiteles minta a világban. Meg kell oldanunk, az egymás közötti (BOKRON belül is!) egyenlőtlenség kérdését is, de ez már nem elég: az osztozás világra való kiterjesztése nélkül, a javak elosztásának gyökeres megváltoztatása nélkül, a javak felhasználásában való önmérsékletünk nélkül felzabáljuk a jövőt.

Álljon itt ennek alátámasztására egy Hetesi Zsolt gondolat:

„Élvezzük az életet, amíg lehet: gyönyörködünk a természetben, bánjunk jól szeretteinkkel, fedezzük fel az élet apró csodáit, és tudjunk örülni a legapróbb ajándékoknak is, amivel ez a világ megörvendtet minket. Tudjunk hálásak lenni, hogy még olyan élhető világba születünk, aminek szépségeiből nekünk azért kijutott. Örülök, hogy ahhoz a generációhoz tartozom, aki ráébredt elődei és saját életformájának fenntarthatatlan voltára, de teljesen tanácstalan vagyok, és csalódottságot élek át, mivel figyelmeztető szavaim süket fülekre találnak. Az emberek nem akarják elhinni, hogy mi a helyzet. A hajó süllyed, a zenekar játszik, de mi azért még lezabáljuk a svédasztalt.”

Csizovszki Robi, Ágfalva

Április 30., szerda

ApCsel 5,17-26; Jn 3,16-21

Nem húzták el a csíkot...

Ekkora szerencse, ekkora véletlen, ekkora lehetőség nem adódik több az életben. Gyerünk, húzzunk innen, amíg be nem törik a fejünket! – gondolhatták volna az apostolok, hisz ismerték a zsidó főpapok logikáját, érvelését és érzelmeit. Kinyílik a börtönajtó, észrevétlenül leléphetnének, de ez nekik eszükbe sem jutott. Pontosán tudták, hogy mi következik ezután, pontosan tudták, hogy következik majd a főtanács elé hurcolás, a további börtönök és az út végén az életük elvevése, de nekik eszükbe sem jut a külföldre menekülés, vagy az elfutás, bujkálás lehetősége.

Mert az ő eszükbe az Isten Léleke, az ő szívkön keresztül diktálta egy másik út esélyeit. Innentől kezdve, ezzel a Lélekkal, ezzel a lelkülettel eltelve nem maradt más nekik csak a Mester tanításának hirdetése, közvetítése, továbbadása. Akár alkalmas, akár alkalmatlan, háztetőkről és terekről. Akár tetszik ez valakinek, akár nemtetszést, féltékenységet vagy haragot vált is ki ez másokból. Igen, háztetőkről és terekről: mindenütt és minden időben.

E minta alapján, el kell gondolkodnom azon, hogy én milyen utakat járok:

- Van-e bennem tűz, szándék a Mester tanításának hirdetésére, továbbadására?
- Tapasztaltam-e, hogy ez egy veszélyes út?
- Milyen kompromisszumokat tettem utamon? Életem, bőröm, egzisztenciám jóléte miatt feladtam-e már az elveimet?
- Ha kitarítottam eddig elveim következetes képviselőként, van-e elég bátorságom arra, hogy a társadalomban (pártpolitikáktól függetlenül, tehát függetlenül attól, hogy éppen kik a hatalom birtokosai!) mindig a lelkiismeretem szavára hallgatva a lényegről, a valódi Örömhírről beszéljek és azt képviseljem?

Csizovszki Robi, Ágfalva

Május 1., csütörtök

ApCsel 5,27-33; Jn 3, 31-36

Tanúságtétel a Lélek erejében

A mai két szentírási hely közös gondolata a Szentlélek erejével való tanúságtétel és annak elfogadása. Meglepő az apostolok határozottsága: a főpapok tiltása ellenére tanítanak Jézusról. Frappáns a válaszuk: inkább kell engedelmessé válni Istennek, mint az embereknek. Szavukra egész Jeruzsálemben elterjedt az örömhír. Első helyre került életünkben Isten akarata és küldetésük teljesítése. A lényegét mondják el: Jézust az Atya feltámasztotta, Megváltóvá tette és jobbjára ültette. Péter és apostol társai a Lélek erejével tesznek tanúságot. Szavukkal és hiteles életükkel (szenvadás, börtön, halál) sorsközösséget vállalnak Mesterükkel. Majdnem megölik őket szókimondó és bünbánatra indító szavaik miatt.

János apostol az Atya küldöttéről beszél, aki a mennyből jött és a Lélek erejével arról tanúskodik, amit ott látott és hallott. Isten szavait közvetíti. Van, aki elfogadja, és van, aki elutasítja. Jézus tanítása választóvíz. Aki elutasítja, az az örök életét kockáztatja.

A szív bőségéből szól a száj. Akivel tele van a szívünk, arról tudunk beszélni, tanúságot tenni. Fontos, hogy az életünk szinkronban legyen szavainkkal.

Engedem-e, hogy a Lélek működjön bennem? Első helyen van-e életemben Isten és a róla való tanúságtétel? Vállalom-e a vele járó szenvedéseket?

Butsy Lajos, Fertőrákos

Amikor jóllaktak, szólt tanítványainak: "Szedjétek össze a maradékot, nehogy kárba vesszen." (Jn 6,12)

A kenyérszaporítás csodája az egyik legismertebb és legsűrűbben idézett jézusi történet, ami „nem is csoda”, hiszen ez az egyetlen csodaleírás, ami mind a négy evangéliumban szerepel, sőt, Máténál és Márknál kétszer is. A kisiskolás hittanoktól a főpapi prédikációkig sokszor találkozhattunk már vele, számos értelmezése közismert. Itt a Bokorban általában kevésbé tartjuk ezt az eseményt Jézus természetfölötti hatalmát demonstráló, anyagot szaporító „varázslatának”, hanem sokkal inkább az emberek közti osztozás (amúgy nem kevésbé csodálatos) példázataként tekintünk a történetre. Azt gondolom, jó okkal teszünk így: a csodatévő Jézus nem indíthatna minket másra, mint vallásos áhítatra és sekélyes, „Uram, adj éhezőknek!”-jellegű foháskodásra, amely minden felelősséget levesz a vállunkról, és az Istenre hagyja a világ bajainak megoldását. A rejtett tartalékaikat egymással önzetlenül megosztó emberek története viszont erkölcsi üzenetet hordoz, és arra buzdít, hogy tegyünk mi is így. Rajtunk (is) múlik, hogy hány nélkülöző él körülöttünk. A felelősség a miénk, Isten pedig rajtunk, embereken keresztül hat.

Ennél a jól ismert tanulságnál talán valamivel többre is fölhívhatja a figyelmünket a kenyérszaporítás (vagyis osztozás) története. Mind a négy evangélista leírja, hogy miután mindnyájan jóllaktak, tizenkét kosárra való maradékot gyűjtöttek össze. A napi szakaszban maga Jézus utasítja a tanítványait: *Szedjétek össze a maradékot, nehogy kárba vesszen!* Nem árt ezt a gondolatát is eszünkbe vésni, mert azon kevés mondat közé tartozik, amelyben Jézus közvetlenül az ember és a teremtett világ kapcsolatáról szól, és ennek az üzenetnek ma sokkal nagyobb az aktualitása, mint az ő korában volt. Ma nem csak a józan takarékosság kívánja meg, hogy ne a szemébe dobjuk, hanem felhasználjuk a maradékokat. Az emberiség által napjainkban termelt irtózatos mennyiségű hulladék egy része már a gyártásakor is szemétnak készült (gondoljunk például csak az el nem bomló csomagolóanyagokra), és a hulladék elhelyezésének gondjait jól mutatják az óceánokon úszó, már-már országnyi méretű szemétszigetek.

A jézusi osztozás arra is tanít ma minket, hogy oda kell figyelnünk mindarra, amit első gondolattal a szemétnébe hajítanánk. Nem lehetne mégis felhasználni, újrahasznosítani vagy komposztálni? Első lépéseink lehetnének ezek egy élhetőbb, zöldebb világ felé.

Bajnok Dániel, Budapest

„Amikor beesteledett, tanítványai lementek a tóhoz, bárkába szálltak, és elindultak a tó túlsó partjára, Kafarnaum felé. Már egészen besötétedett, s Jézus még mindig nem tért vissza hozzájuk. Erős szél támadt, s a tó háborgott. Amikor már eveztek vagy huszonöt-harminc stádiumnyit, látták, hogy Jézus a vízen járva közeledik a bárkához. Megijedtek. De ő bátorította őket: „Én vagyok, ne féljétek!” Föl akarták venni a bárkába, ám a bárka nyomban partot ért ott, ahová tartottak.”

Az ikonikus történet, amely Jézus vízen járásáról számol be, teológiai viták kiapadhatatlan forrása, melyben a „csodahívők” és a „csodában nem hívők”, esetleg az „ezt nem így kell érteni” hívők változó vehemenciával képviseltetik véleményüket. A nem mindennapi jelenetet tartalmazó igeszakasz az én Szentírás példányomban a 'Jézus a vízen jár' fejezetcímét kapta. Ez egyrészt persze érthető, hiszen számunkra a vízen járás legfeljebb gondolatban vagy átvitt értelemben lehetséges, mégis úgy érzem, ez a fejezetcím elvonja a figyelmem az ennél is lényegesebb momentumról. Mert ami igazán megérint engem ebben az igeszakaszban, az az, ahogyan Jézus a jelenlétével megnyugtatja a tomboló vihar idején tavon rekedt tanítványait. *„Ne féljétek!”* Nagyon fontos, kulcsfontosságú ugyanis, hogy ne féljünk, hiszen a népszerű elmélet szerint a félelem a szeretet ellentéte, annak hiánya. Akit szerettek, attól nem félek, azt nem (vagy nem igazán) szeretem. A félelem nélküli élet (amely természetesen nem vakmerőséget jelent) egyik vetülete a bizalom. Ezzel a mondatával Jézus talán erre a bizalomra próbálta emlékeztetni a tanítványait. Hasonlóan a csodálatos kenyérszaporításhoz, ahol a szerető bizalom helyett szintén aggodalom és bizalmatlanság töltötte ki a tanítványok szívét.

Tudom, hogy ha minden félelmemet bizalomra is cserélem, attól még elsüllyedhet a hajóm a viharban, éhezhetem, vagy elveszíthetem a munkámat, megsérülhetek, s nem valószínű, hogy csodás körülmények között megmenekülök. Mit nyerhetek akkor? Értelemszerűen – kevesebb értelmetlen aggodást. Ami azt jelenti, hogy több időm és energiám marad, hogy a félelem helyett a szeretet töltsen be az életem.

Bajnok Katalin, Budapest

Május 4. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,13-35 – „... hogyan ismerték föl a kenyértörésben”

Minden reggel 4 óra körül szoktam felébredni és felkelni. Feleségem és a kislányunk még alszik, amikor megkezdem hajnali lépcsőimámát: „Szívem első gondolata hozzád száll fel, internet és koffein...” Miután sikerült életképesé tenni magamat, jöhet a kaland. Rosszabb esetben bizonyágtétel következik, amelyben bebizonyítom (csak azt nem tudom, kinek), hogy 57 évesen is fiatalokat felülmúló munkateljesítményre vagyok képes, ezért nekiállok a hivatali laptopon dolgozni. Jobbik esetben – kihasználva a hajnali csendet és nyugalmat – útra kelek.

Mostanában a XX. század kezdetére megyek vissza olvasmányommal, mégpedig egy Bolle nevű csavargó társaságában, aki korábban kiváló szivarkészítő volt, de a gépesítés a csavargók sorsára juttatta. Svédországi csavargásaink során ő tanított meg arra, hogy ne pálcát törjek, hanem kenyeret. Bolléval mi már ismerjük egymást, összeszoktunk az úton. Nem az első alkalommal vagyunk együtt, közel tíz éve egyszer már bejártuk ezt az utat. Akkor is és most is „Messzi volt Klockrike” (Harry Martinson). Időnként azért mérges vagyok rá, mert minden másról elvonja a figyelmemet. Ha együtt vagyunk, teljesen kisajátít magának. Mondom is neki: „Bolle! Már negyed hét van!”

Elindulok hát az emmauszi úton, mert nekem korábban meg kell érkeznem, mint a lányoknak. Teát főzök, gondosan megterítem az asztalt, mindenkinek a helyére odateszem a megszokottat és kedvenceket. Az asztalterítés legvégén kezembe veszem a kenyeret (ha lehet, akkor lipótit), szeletekre vágom, és mint az asztal legszebb díszét teszem oda. Közéleg a mindennapi ünnepi találkozás. Szólok a lányoknak, hogy jöhetnek az emmauszi asztalhoz. Jólesik a közös reggeli étkezés. Napi rendszerességgel elhangzik feleségem felszólítása: „Egyél, kislányom, mert nem lesz erőd a Patronában!” De neki van ereje. A 880 grammal születettnek. Talán azért, mert attól a közös asztaltól indul el nap mint nap, amely visszavár mindenkit.

Wille Marxsen teológus írja, hogy az Újszövetség az egyház legrégebb megmaradt prédikációs kötete, amelyben fontos szerephez jutott a közösségi eucharisztia. Nálunk is eucharisztia van minden reggel. Ezekon a napi kenyértöréseken Valaki mindig ott van velünk.

Lipien Mihály, Budapest

Május 5., hétfő

ApCsel 6,8-15; Jn 6,22-29

Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek: mellette tanúskodik az Atyaisten.” Azok megkérdezték: Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot cselekedjünk? „Istennek tetsző cselekedet az, felelte Jézus, hogy higgyetek az ő küldöttjében.”

Azt hiszem, a fent idézett rész első fele talán az egyik legtisztább és legkönnyebben érthető mondata az evangéliumnak. Jézus világosan kinyilvánítja, hogy nem abban áll a boldogságunk, hogy anyagi javakat és evilági kincseket hajszolunk; és mégis, hányszor fáradozunk életünk során veszendő dolgokért és múltó, pillanatnyi örömekért? Most, e sorok írásakor is sokan a karácsonyi bevásárlásért hajtunk és rohanunk, és nem azért, hogy tényleg megújuljunk. Vajon tudunk-e a másoknak olyat adni törődésben, jó szóban, ami egy örök életre megmarad?

Elgondolkodtató még ennek a résznek az olvasása során, hogy a nép próbál rájönni, hogy mik az Istennek tetsző cselekedetek. Úgy gondolom, hogy kulcsfontosságú, hogy mi is tudatosan kutassuk az Istennek tetszőt és ne csak spontán, a lelkiismeretünk által meg nem vizsgált döntéseket hozunk. Mennyire vagyunk tudatosak a cselekedeteinkben? Tudunk-e úgy kiállni a másokért, a hitünkért, hogy ha valaki látja az arcomat vagy hallja a hangomat, felismerje bennünk azt, hogy mi tényleg Jézus igazi követői vagyunk?

Istenünk, alig egy hónap van még Pünkösdig, segíts minket, hogy tényleg tudatosak legyünk a tenni akarásban és a másokért élésben.

Pálinkás Tamás és Júlia, Budapest

Május 6., kedd

Jn 6, 30-35; ApCsel 7,51-59

Vacsoráztam, és többet ettem, mint amennyivel jóllaktam volna. Ittam, és gyorsabban, és mohóbban ittam, mint amennyire jólesett volna. Pedig olyan egyszerű lenne, csak figyelni, hogy valóban mire van szükségem. Jézus mondja, *én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha.* Vajon elég-e ez? El tudjuk-e hinni? Akár csak egy-egy falatnál, egy-egy korty víznél eszünkbe jutnak-e ezek a szavak? Vagy kell hozzá nekünk is a csoda, ahogy a tanítványok várták, mi is érezni, látni, tapintani akarjuk?

Befogadni Jézust, és megelégedni vele. Nem a tanítványok mohó, csodát látni akaró szemével nézni, nem a többet, a nem jobbat, az újabbat hajszolni. A legtöbbször kényelmes, Istenem, ez a csodavárás, olyan könnyű. Csak ezen túllátni, csak megelégedni Benned, segíts, kérlek.

Garay Dorka, Dunakeszi

Május 7., szerda

ApCsel 8,1-8; Jn 6,35-40

"Én vagyok az élet kenyere" (Jn 6,35-40)

A gyerekekkel mostanában tanuljuk a Miatyánkot, melyből a "legérdekesebb" természetesen a mindennapi kenyerről szóló rész, hiszen ez az, amit el tudnak képzelni. Jézusnak is muszáj volt közérthető, kézzel fogható képekben beszélnie, hiszen szerette volna, hogy megértsék. Ám mint látjuk (*"De mondtam nektek, hogy bár láttatok engem, mégsem hiszték."*) még így sem mindig jutott el elsőre az értő szívekhez. Napjaink gigantikus információs zajában még sokkal nehezebb a feladat akárcsak a fülig eljutni, hát még a lélekig. A sajátunkig is nehéz, a máséhoz meg különösen nagy kihívás.

Kérdés önmagunk felé: igyekszünk-e mindennap hozzájutni az Élet Kenyeréhez, vagy hajlamosak vagyunk inkább elveszni a 21. század individualista forgatagában? Tudjuk-e családjainkban, közösségeinkben, tágabb köreinkben képviselni, továbbadni az Örömhírt, hogy az Élet Kenyere ehető, itt és most?

Törekedjünk minél gyakrabban "közös falatozásra"!

Frank Tamás – Sitya, Budakeszi

Május 8., csütörtök

ApCsel 8,26-40; Jn 6,44-51

„Akárcsak a juhok, úgy vitték leölésre, s miként a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta szőlásra ajkát. Gyalázatos módon ítélték fölötte. Utódairól ki adhat számot? Hisz élete elenyészik a földről.” (ApCsel 8,33, ill. Iz. 53,7-8)

1945-ben hivatalosan ezen a napon értek véget a harcok Európában. A napokban hallgattam, ahogy nagypapám meséli, hogy hogyan élte túl kamasz gyerekként a II. világháború végét. Kalandos, néhol hajmeresztő volt a megmenekülése. A történetet már párszor hallottam, de most először rákérdeztem: mi lett a nőekkel? (Tudtam, hogy fiatal nagynénjére bízták őt a nagyszülei, de ő róla sosem mesélt.) Hát... az. Ők nem úszták meg olyan olcsón a front átvonulását. Egyszer csak megállították a hazafelé menekülő csoportot, majd a „kiválasztottakat”, köztük a nagynénit, betelerelték a házba. A maradékra az udvaron géppisztolyok meredtek. Miután kijöttek, senkire sem néztek, csak összeszedték a cókókjukat, és elindult a menet. Senki nem kérdezett semmit, senki nem mondott semmit később sem. Csoda-e, hogy az amúgy fiatal és csinos Helga néni végül vénlány maradt?... *A bárány elnémul nyírója előtt... élete elenyészik a földről...* Hány és hány ember életét vette el a háború, még ha statisztikailag túl is élték azt? Az emberi gonoszszágnak nincsenek határai.

De május 8-a nem csak ennek az évfordulója. 1933-ban az előkelő származású *Mohandász (Mahatmá) Gandhi* éhségstrájkot kezdett ezen a napon az érinthetetlenek (dalitok) jogaiért. Gandhi bemutatta, hogy az erőszakmentesség, a mások tisztelete és a valódi igazsághoz való feltétlen ragaszkodás még egy barbár világban is célt érhet, sőt, ez az egyetlen olyan eszköz, amellyel valóban el lehet érni valamit.

Május 8. volna a Győzelem Napja? Dehogy. *„A halottnak, az árvának, a hajléktalannak mit számít, hogy az örült pusztítást a totalitarizmus vagy a szabadság és demokrácia szent nevében követték-e el? [...] Az erőszak előbb-utóbb kimerül önmagától, de ebből a kimerültségből nem születhet béke. [...] Bármikor, amikor a csüggedés lesz rajtam úrrá, csak arra gondolok, hogy a történelemben az igazság és a szeretet mindig győzedelmeskedett. Voltak ugyan zsarnokok, és gyilkosok, és volt idő, amikor legyőzhetetlennek tűntek, de végül mindig elbuktak – gondolj csak bele, mindig.”* (Idézetek Gandhitól).

Bajnok Kristóf, Budapest

Eközben Saul, aki még mindig gyűlölettől lihegett és halállal fenyegette az Úr tanítványait, elment a főpaphoz, és levelet kért tőle a damaszkuszi zsinagógákhoz, hogy megkötözve Jeruzsálembe hozhassa azokat a férfiakat és nőket, akiket ott talál ennek a tannak a követői közül.

Mivé fajul az ember, akiben nincs meg a nyitottság az igaz szóra? A belsőjében tátongó úrt valamivel el szeretné fedni. Mindenki belemar maga körül, és azt reméli, hogy ha az saját igazságáról bebizonyítja, hogy az a legigazabb, akkor hátha tényleg azzá válik.

De amint haladt az úton és Damaszkuszhoz közeledett, történt, hogy hirtelen fényesség ragyogta körül az égből. Leesett a földre, és szózatot hallott, amely azt mondta neki: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Erre remegve és ámulva megkérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy tegyek?” Az Úr azt válaszolta neki: „Kelj föl és menj be a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.” A férfiak, akik kísérték, csodálkozva álltak. Hallották ugyan a hangot, de nem láttak senkit sem.

Micsoda hatalmas az Isten! Ha Ő szól az emberhez, akkor nem kérdez vissza még a hitetlen Saul sem, hogy „Hát, te ki vagy?” Pontosan tudja, hogy az egy és igaz Isten szól hozzá. Egy pillanat alatt lezajlik a lelkében az átalakulás, és üldözőből szolga lesz, aki csak azt kérdezi, hogy mit tegyen?

Saul pedig fölkelt a földről, de amikor kinyitotta a szemét, semmit sem látott. Úgy vezették be kezénél fogva Damaszkuszba. Ott volt három napig, nem látott, nem evett, nem ivott semmit.

Amikor valamire igazán oda kell figyelnünk, akkor minden mást ki kell zárni a gondolatainkból, hogy arra az egyre irányíthassuk az összes figyelmünket. Isten ebben segítette Sault, amikor elvette a szeme világát. Segítette abban, hogy a három nap böjt valóban hasznára váljon, új ember lehessen belőle. Segítette a felkészülésben a keresztségre. Hogy semmi ne vonja el a figyelmét.

Volt Damaszkuszban egy Ananiás nevű tanítvány, akihez az Úr látomásban így szólt: „Ananiás! Ő pedig így felelt: „Itt vagyok, Uram!” Az Úr így folytatta: „Kelj föl, menj el az úgynevezett Egyenes utcába, keress fel Júdás házában egy Saul nevű tarzusi embert. Íme, épp imádkozik, és lát egy Ananiás nevű férfit, amint belép hozzá, és ráteszi a kezét, hogy látását visszanyerje.” Ananiás azonban azt felelte: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, hogy mennyi gonoszat tett szentjeiddel Jeruzsálemben. Itt meg felhatalmazása van a főpapoktól, hogy megkötözze mindazokat, akik segítségül hívják nevedet.”

Ananiás válasza Istennek elgondolkodtató. Míg a hitetlen Saul meghallgatta Isten parancsát, és már ment is, hogy végrehajtsa (anélkül, hogy siránkozott volna, hogy miért lett vak, vagy biztosítékot várt volna arra, hogy ha megteszi Isten kérését, akkor a szeme világát visszakapja) addig a tanítvány Ananiás kételkedik abban, hogy valóban jó ötlet-e Istené, hogy ezzel a Saullal bármit is kezdjenek. Mennyire emberi az a hozzáállás, hogy beskatulyázzuk a többiekét. Isten nem arra hívta a tanítványait sem akkor, sem most, hogy megálljunk azon a szinten, hogy nekem már jó, mert beszélő viszonyban vagyok Istennel, és hirdetem az ígét, azoknak, akik vevők rá. Ennél többet vár tőlünk! Annak van igazán szüksége Isten üzenetére, aki legjobban ágál ellene.

De az Úr azt mondta neki: „Csak menj, mert kiválasztott edényem ő nekem, hogy hordozza nevedet a pogányok, a királyok és Izrael fiai előtt. Én ugyanis megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért.” Erre Ananiás elindult, bement a házba, rátette a kezét, és azt mondta: „Saul testvér, az Úr Jézus küldött engem, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, hogy láss és eltelj Szentlélekkel.” Erre azonnal halpikkely-szerű valami hullott le a szemeiről, és visszanyerte a szeme világát. Fölkelt és megkeresztelkedett, azután ételt vett magához és megerősödött. Néhány napig még együtt maradt a tanítványokkal, akik Damaszkuszban voltak. Azonnal hirdette a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia.

Istent szolgálni csak egyféleképpen lehet. Teljes szívvel. Miután Saul szívébe fogadta a szeretetet, és megkeresztelkedett, gyökeresen megváltozott az élete. Ennek így kellett lennie akkor is és most is. Az egyetlen igaz ügy a mi földi életünkben az Isten országának építése. Ezért érdemes élni, szenvedni és meghalni is. Amen.

Kecskés–Vincze Eszter, Budapest

Amikor ezt meghallották, a tanítványai közül sokan azt mondták: „Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja ezt?” Jézus tudta magában, hogy tanítványai emiatt zúgolódnak, ezért azt mondta nekik: „Megbotránkoztat ez titeket? Hát ha majd látjátok az Emberfiát fölmenni oda, ahol azelőtt volt? A lélek az, ami él, a test nem használ semmit. Az ígék, amelyeket én mondtam nektek, lélek és élet. De vannak közületek egyesek, akik nem hisznek.’ Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és hogy ki fogja őt elárulni. Majd hozzátette: „Ezért mondtam nektek: Senki nem jöhet hozzám, hacsak az Atya meg nem adja neki.’ Ettől fogva a tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és már nem jártak vele. Jézus azért így szólt a tizenkettőhöz: „Talán ti is el akartok menni?” Simon Péter azt felelte: „Uram, kihez mennénk? Az örök élet ígéi nálad vannak. Mi hittünk, és megismertük, hogy te vagy az Isten Szentje.’

Őszinte reakciók az őszinteségre

Őszinteség... Milyen sokszor halljuk ezt! Vajon tudjuk mit jelent? Érezzük a súlyát?

Az az őszinteség, ha valaki azt mondja, amit hallani akarunk? Talán csak akkor vágyunk az őszinteségre, ha az megfelel nekünk?

Jézus nem tett mást, csak őszinte volt. Most kerülte a képeket, a szimbólumokat. Nem nézte, kik hallgatják azt, amit mond és ők mit akarnak hallani. Hanem csak elmondta, őszintén, tisztán, egyszerűen. A válasz hamar meg is érkezett a tanítványoktól.

Mert az őszinteség sokszor nem azt a választ adja, ami minket megnyugtat. Épp ellenkezőleg! Kizökönt, oda a nyugalom, törődni kell valamivel. Jaj, már megint egy konfliktus, már megint dolgozni kell magunkon, a kapcsolatainkon. Megint összeomlott a kártyavár, szilánkokban a kristálypalotánk!

Gondoljuk végig: Bánt engem, ha őszinték velem? Bánt engem az, aki őszinte velem? Miért bántanak engem? Vajon tényleg bántani akarnak?

Miért félünk az őszinteségtől? Ha félünk tőle, miért kérjük mégis? Lehet nem is őszinteséget várunk, hanem csak egy őszintébb hazugság kell.

Csak a tizenkét tanítvány hitt annyira Jézusban, hogy elfogadták szavait, még ha azok szokatlanok voltak is és nehéz volt számukra megemészteni.

Ha hiszünk Jézusban, és igaznak tartjuk szavait, őszinteségét, akkor higgyünk a kapcsolatainkban és fogadjuk el az igazi őszinteséget egymástól is!

Csömöre-Botlik Tamás, Budapest

Május 11. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,1-10 – "Én vagyok az ajtó!"

Nekünk dupla bejárati ajtónk van. Pontosabban kétszárnyú ajtó, no meg egy hatalmas vasrács. Szerintem majdnem szép. Néhány éve betörték hozzánk, feltúrták az egész lakást. Siralmas volt látni a szekrényekből kidobált ruhákat, a mindent elborító felfordulást. Nem annyira az elvitt értékek miatt rendültünk meg, hanem azért, mert valakik hivatlanul és váratlanul beléptek intim világunkba. Nem vagyunk zarándok típusú család! Szeretünk odahaza lenni. Az „akol” biztonságos, meghitt közege összetart minket. Ha délután fél hatkor nincs mindenki odahaza, akkor izgatottak vagyunk. De aki eljön hozzánk, és megtisztelti otthonunkat, mindig jól érzi magát.

A mai vasárnap evangéliumi részlete a jó pásztor példabeszédét állítja elénk. A történet hivatalos egyházi tanítás szerinti szereposztása könnyen azonosítható: Akol = Egyház; Juhok = a Jézust követők; Ajtó = Jézus; Béres = aki csak kényszerűségből van a juhokkal; Tolvaj, rabló = aki félrevezet, és pusztít az akolban. Ezen a vasárnapon felerősödik a katolikus egyház és a katolikus hívek identitása, mert a szentmiséken tudatosan egy továbbfejlesztett szereposztás, amely szerint Akol = római katolikus egyház; Juhok = katolikus hívek; Ajtó = Jézus, pápa, püspök, pap; Béres = rossz egyházi vezető; Tolvaj, rabló = szekták, nem katolikusok, liberálisok.

Ezek mellett a szereposztások mellett azonban van egy egyéni, ha úgy tetszik családi, közösségi értelmezésű szereposztás is: Akol = a család, a közösség ahová tartozom; Ajtó = a valódi Jézus megismerése, hogy ne rossz ajtón át közlekedjek; Béres = akik körülöttem élnek, de ha bajba kerülök, elhagynak; Tolvaj, rabló = akik időt, pénzt és szeretetet lopnak tőlem és a családomtól.

Este van, feleségem hazakísérte a gyereket a Patronából. Én is hazaérek. Mielőtt közösen megbeszélhetnénk a mögöttünk hagyott napot, mielőtt németből foglalkoznánk a kislánnyal, mielőtt leülhetnénk a közös vacsorához, megérkezik az időt rabló, véget nem érő, értelmetlen beérkező telefonhívások. A nap végén beletörődünk kifosztott sorsunkba, és szélesre tárjuk a rablók előtt az ajtónkat: bekapcsoljuk a televíziót.

Lefekvéskor nap mint nap letesszük a szent fogadalmat, hogy holnaptól (talán) másként lesz. Úgy legyen!

Lipien Mihály, Budapest

Május 12., hétfő

ApCsel 11,1-18; Jn 10,1-10

„Én vagyok az ajtó” (Jn 10, 1-10)

**Fodor Ákos: Egy gyakorlat
(mindennapi teszt-kérdés/2.)**

*Magadtól kérdezd:
ajtód azért fontos-e,
hogyan zárd? vagy hogyan nyisd?*

Az ajtó: határ. És egyben e határ áttörése: az áthatolás helye. A határoltság határa.

“Elvégre lehet élni meszelt falak közt is; de ez nem katolikus élet. A fal véd; de zár is” – tanultuk Babits Mihálytól. És védekezésben élni nem más, mint rabságban élni.

Az ajtó a pont, amelyen át beengedhetjük a kintet; amelyen át kiléphetünk a bentből. Ahol tulajdon – számításból, óvatosságból, gyávaságból, sértettségéből, hiúságból, gátlásosságból ... – védett határainkon át tudunk lépni. Ahol összeér a kívül és a belül. Ahonnan föltáruhat a magányunk, önvédő-önföltő fontosságunk négyfalnyi horizontjánál százszorta tágasabb, vakító láthatár.

“Én vagyok az ajtó” – hisz’ ez maga az ígélet! Följogosít a reményre, hogy egy nap (egy-egynap) ki tudunk majd lépni önzésünkéből, szorongásunkból, figyelmetlenségünkéből – hogy Istenen keresztül valamiképpen létezik út, önmagunkból kifelé; hogy létezhet találkozás.

Jézus persze többnyire nem e találkozás eszközeként, hanem résztvevőjeként jelöli meg önmagát – mint aki képes egyszerre lenni út is, cél is. Olyan vendégként, aki türelmesen vár a bebocsátásra: “Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem” (Jel 3, 20).

Újabb biztatás. Csak hát sokszor mintha még ez az ajtónyitás is meghaladná az erőnket... Hiszen ehhez az istenrésznyi megnyíláshoz is beláthatatlanul sok bátorság és eltökéltség kellene. Akit kívülről engedünk be, az mindig idegen – az a legjobb szándék dacára is, már pusztán létevel fenyegeti egy önmagába zárt ember-világ (látszólagos) védettségét és szuverenitását.

De ő tudja ezt is; és túl tud lépni, túl tud lendíteni ezen is. Hiszen feltámadása után az apostoloknak „megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket: »Békesség nektek!«” (Jn 20, 26). Nincs az a bereteszelt ajtó, amely kinn tudná tartani – mert nem(csak) kint van. Mert Isten maga a kint; maga a bent; s az ajtó is e kettő között. Mert nem ismeri: fölülírja, átíveli a mi fáradt dichotómiáinkat. Mert bár többnyire kívülről beengedett vendégnek látjuk, itt is van, itthon, belül, mikor kulcsra fordítjuk a zárat: félelmünk, magányunk, embertől-Istentől való elhagyatottságunk legbelsejében. Minden ajtónyitogató bátorságunk és elszánásunk előtt. Sőt, azt kell hinnünk: még nélküle is.

*Jegyezd meg: bármely pillanatban
kézen foghat – már kézen is fogott
a Szabadság, és kivezet, Szerápon.
Rónay György: Szerápon-legendák (részlet)*

Kipke Ági, Budapest

Május 13., kedd

ApCsel 11,19-26; Jn 10,22-30

A zsidók azt kérdezik Jézustól: „*Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!*”

Gyakran úgy érzem, hogy a körülöttem élő emberek és én is mindenre bizonyítékot szeretnénk. Azt szeretnénk, ha valaki megmondaná nekünk, hogy valami tényleg úgy igaz-e, ahogy sejtjük, gondoljuk, látjuk. De nincs egyetemes igazság, az igazságnak annyi arca van, ahányan nézik azt. Ez sokszor kényelmetlen érzés számomra, ez a bizonytalanság. Hogy bele kell gondoljak a másik ember helyzetébe, hogy ő esetleg miért látja másképp a dolgokat, hogy el kell fogadjam, hogy nekem és neki is igaza van – sőt néha azt kell elismernem, hogy neki van igaza és nekem nincs.

Bonyolult ez, és sok időt és energiát emészt fel, hogy folyton odafigyeljek másokra is, hogy körbenézzek időnként, és ne csak a saját életemre, a saját problémáimra koncentráljak. Felmerül bennem a kérdés, hogy megéri-e ez nekem vagy bárkinek?

Az utópisztikus, képzeletbeli világomban nincsenek háborúk, az emberek békében élnek egymás mellett és egymással. Nem akarnak rosszat egymásnak és nem veszekszenek folyton. Úgy érzem, ha megpróbálom a másik igazságát megérteni, ha hiszek neki és benne, akkor közelíthetek ehhez az utópisztikus világhoz.

Kiss Anna, Budapest

Május 14., szerda

ApCsel 12,24-13,5a; Jn 12,44-50

Az első igében Barnabás és Saul egy korábban teljesített feladatuk után (miszerint Antiokhiából Júdeába küldik őket, hogy élelmet vigyenek, ugyanis ott éhínséget jövendöltek) most egy újabbat kaptak: kiválasztotta őket a Szentlélek arra, hogy Szalamiszban Isten igéjét hirdessék a zsidó zsinagógákban. Számomra azt sugallja ez a kis igeszakasz, hogy Isten sosem ad túl nagy feladatot, hanem mindig csak akkorát, amekkorát én el tudok végezni. És miután megerősödtem egy feladatban, a következővel – ami lehet, hogy nehezebb – már könnyebben el tudok bánni. Talán úgy is fogalmazhatnánk másképpen, hogy „teher alatt nő a pálma”.

A János-evangéliumban Jézus az Atyával való egységéről beszél: aki ő benne hisz, az az Atyában hisz. Aki látja őt, az az Atyát látja. Aki hallja őt, az az Atyát hallja. Aki elveti őt, az az Atyát veti el.

Jézus a példa, az etalon, rajta keresztül ismerjük meg az Atyát. Azt akarja ezzel mondani, hogy Isten általa szólítja meg az embereket: minket, téged, engem.

Ez az egység is a kettőjük (hármójuk?) egységét magyarázza.

Én ezt úgy értelmezem, hogy mindegy, hogy kit szólítok meg az imámban, mert ha az egyikhez szólok, akkor mindannyiukhoz szólok.

Összegzésül örülök, hogy bárhogy szólíthatom a Teremtőt, hiszen mindenképp meghall, illetve meghallgat, és annak is örülök, hogy időről időre ad valami feladatot, ami által én is jobb és erősebb lehetek – és remélhetőleg mindez a környezetem hasznára is válik.

Bajnok Zsuzsanna, Budapest

Május 15., csütörtök

ApCsel 13,13-25; Jn 13,16-20

¹⁶Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő s viszontláttok.” ¹⁷A tanítványok közül néhányan elkezdtek tanakodni: „Mit akarhat ezzel mondani: Rövid idő, s már nem láttok, ismét rövid idő, és viszontláttok? És hogy: az Atyához megyek?” ¹⁸Így töprengtek: „Mi az, hogy rövid idő? Nem értjük, mit akar vele mondani.”

¹⁹Jézus észrevette, hogy meg akarják tőle kérdezni, azért így szól hozzájuk: „Azon tanakodtok egymás közt, hogy azt mondtam: Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő és viszontláttok? ²⁰Bizony, bizony, mondom nektek: Ti sírtok majd és jajgattok, a világ azonban örülni fog. Szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé változik.

A viszontlátás Reménye!

Már ennek a szentírás részletnek a címe is olyan pozitív sugallatot kelt. „A viszont látás reménye”. Jézus azt mondja, elmegyek, de visszajövök. Sírtok majd, de utána ujjongani fogtok. És persze szegény tanítványok méltán lehetnek berezelve, hiszen a vezető, a mester halálának a gondolata egyszerűen elfogadhatatlan volt számukra. És ez tökéletesen érthető, a történelem tele van ilyennel, és a hadászatban is nem véletlen terjedt el az, hogy a vezető kiiktatása, biztos győzelemhez vezet. Szinte látom a buta zsidó főpapokat, ahogy

dörzsölgetik a tenyerüket, mondván, vége a pásztornak, szétszélednek a juhok. Jó kis terv lett volna ez, ha nem jön a húsvéti csodálatos feltámadás. Jézus ezzel pecsételi le az egész működését, legyőzi a halált, visszatér.

De akkor miért ez a címe ennek a résznek, hogy a Feltámadás reménye? A remény, mint tudjuk, az csak egy pozitív gondolatment a vágyaink beteljesüléséről. De hát itt Jézus semmi kételyt nem állít; nem azt mondja, hogy hát lehet, feltámadok, lehet nem, reméljétek a legjobbat, de készüljétek fel a legrosszabbra. Ő itt kerek perccel megmondja, hogy visszajön, és a sírás után az általunk okozta sebes kezével törli meg arcunkat. Hát akkor hova reménykedünk, megmondta: akkor ennek így is kell lennie, és hát így is lesz. De hát emberek vagyunk örök álmodozók reménykedők, és kételkedők.

Add Uram, hogy sikerüljön a kételyektől megszabadulnom és így mindig céltudatosan rendíthetetlenül haladjak előre az úton melyet kiszabtál nekem!
És akkor már reménykedni sem kell, csak türelmesen várni az örök nyugalmat!

Király Mátyás, Érd

Május 16., péntek

ApCsel 13,26-33; Jn 14,1-6

Ne nyugtalankodjék szívetek. Higgyetek Istenben, és bennem is higgyetek. Atyám házában sok hely van. Ha nem így volna, mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra? És ha már elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Hiszen ismeritek az utat oda, ahova én megyek.' Tamás erre azt mondta neki: „Uram, nem tudjuk, hová megy, hogyan ismerhetnénk az utat?' Jézus azt felelte neki: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak általam.

Kedves testvérbarátom,

nem tudom, miként lehetne ezt az ígét jobban értelmezni, mintha átérezzük a helyzet súlyosságát. Jézus ezt véres haláltusája előtt mondja barátainak, kiket családjának mondott, családjaként szeretett. Elképzelem, ahogy ott van velük és biztatja őket. A családja nem érti, mit jelentsen mindez. Hova megy? Elmegy? De miért? Nem szeret minket? Mély érzelmek az arcokon, düh, félelem, és végtelen szomorúság... Mint mikor a gyermeket egyedül hagyja a szülő, s a gyermek nem fogja fel, hogy miért kell egyedül lennie, miért nincs vele és fogja a kezét anya vagy apa? S mégis a szülőnek ilyenkor a legnehezebb. Mert látja, hogy mennyit fog szenvedni, bukdácsolni az, akit szeret, és neki ezt hagynia kell. Ha mindig mellette van, akkor sosem válik felnőtté, felelősségtudatos asszonnyá vagy férfivá.

Úgy érzem Jézus is eképp érezhetett, amikor a tanítványok szemébe nézett. De Mária is ezt érezhette, mikor tudta, hogy mi vár édes fiára, s ő nem tud ott lenni, nem tud segíteni, mert ez Jézus saját útja, nem az övé...

Miért mondja Jézus ekkor, hogy HIGGYETEK bennem? Azt gondolom azért, mert a bajban is hinnünk kell, amikor minden kusza az életünkben és minden borulni látszik, nekünk akkor is erősnek kell lennünk és rendíthetetleneknek, amilyen Jézus is volt küldetésében! De egy számomra nagyon fontosat kiemelnék a Mester gondolataiból, hogy nem akárhogyan kell hinni az Atyában, hanem kizárólag úgy, mint Ő, mert lehet sokféleképpen hinni az Istenben (papok és írástudók, mint meszelt sírok), de az a helyzet, hogy csak egy helyes út van! És ha egy ember hisz A SZENT CÉLBAN rendíthetetlenül, akkor nincs olyan földi erő, ami őt megállíthatná, ha életével fizet is AZ ÁLOMért, melyről hiszi, hogy MEGVALÓSÍTHATÓ, melyről tudja jól, hogy nemcsak egy álom...

Mennyire könnyítette meg nekünk Isten a hitet azáltal, hogy Jézusban hihetünk, hogy Krisztus az út Mennyei Szülőnkhez?

Király Kata, Érd

Jézusnak az utolsó vacsorán mondott beszédéből olvastunk egy részletet. Szeretnék kiragadni néhány gondolatot:

1. **„Aki engem látott, az Atyát is látta.”** - Ha meg szeretnénk ismerni Istent, nézzünk Jézusra. Ha hallani akarjuk a tanítását, hallgassuk Jézust. Isten Jézus személyében mutatja meg magát leginkább nekünk, és azért küldte el Fiát a világba, hogy általa ismerjük meg őt. Isten tehát nem egy megfoghatatlan istenség, aki nem is érti a mi kis földi gondjainkat, hanem éppen olyan, mint mi. Sokkal közelebb áll hozzánk, mint gondolnánk. De vajon én ismerem őt eléggé? Olvasom a Bibliát, a tanítását?
2. **„A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s a tetteket is az Atya viszi végbe, aki bennem van.”** – Vajon hagyom-e hogy Isten bennem is munkálkodjon? Nem nyomom el az önzésemmel, a lustaságommal, a másra figyelésemmel? És észreveszem-e, hogy nemcsak bennem, de másokban is ott van Isten? Eszerint bánok velük?
3. **„Bármit kértek a nevemben, megteszem nektek.”**- Elhiszem, hogy tényleg bármit kérhetek? Elhiszem, hogy Isten jobban tudja nálam, hogy mire van szükségem? Van elég hitem, hogy elfogadjam, ha nem úgy teljesülnek a kéréseim, ahogy én azt elvártam?

Szikszainé Csiky Mártus, Budapest

Május 18. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 14,1-12 – „Atyám házában sok hely van!”

Ötven év felett az előrelátó ember megkezdi a tudatos csomagolást. Ez nem jelent pesszimizmust, elkeseredettséget vagy lemondást a biológiai és szellemi élet örömeiről. Eddig is tudtuk, hogy ha egyszer megszülettünk, akkor el fog jönni az a pillanat is, amikor biológiai életünk befejeződik. Eszembe jutnak két éve elhunyt apósom tréfás szavai: „Milyen jó, hogy az ember nem tudja, mikor fog meghalni, mert akkor előtte fél évig mást sem csinálna, mint búcsúzkodna.” Pedig annak is megvan a jelentősége, ha eltávozásunk időpontja már aránylag pontosan meghatározható orvosilag. Ez a helyzet lehetőséget ad a tudatos felkészülésre. Szétválaszthatjuk életünkben az értékes bűzát és a haszontalan konkolyt, hogy rátaláljunk arra, ami fontos és értékes. Él egy számomra kedves felszámoló hölgy, akinek a NAV-ban halálhírét keltették. Megkönnyeztem, mert rendes és kedves volt. Rá egy évre szembetalálkoztam vele. Látta rajtam, hogy valami nincs nálam rendben, ezért elmondtam, hogy a halálhírét keltették. Elmondása szerint valóban nagyon súlyos beteg volt, és megfogadta: ha meggyógyul, nem a munkájának, hanem csak a családjának fog élni. Meggyógyult, de fogadalmát nyugdíjasként sem tudta megtartani.

A mai vasárnap evangéliumi részlete Jézus búcsúbeszédének nyitánya. Felkészülés az elkerülhetetlenre. Azért mond búcsúbeszédet a tanítványoknak, hogy békesség legyen bennük (Jn 16,33). Ez a szerkesztett beszéd a mennyei hazáról, a Vigasztaló elküldéséről, a békesség ajándékozásáról, a világ részéről megnyilvánuló gyűlöletről és legfőképpen a szeretet parancsáról szól.

Jézus nem egy gyógyíthatatlan betegség közeledő befejezésének, nem is hosszú évtizedek sikeres életének ágyban és párnák közti lezárására készül. Az ő búcsúbeszédének más az élethelyzete. Nála a politikai körülmények és az igazsághoz való hűség ragaszkodás határozza meg életének nagyon gyorsan bekövetkező időpontját. Tudja, hogy halála után a tanítványoknak mindent újra át kell gondolniuk. Erősíti apostolait a jelenben („elküldöm a Vigasztalót”), és a vele sorsazonosságot vállalókat a jövőben („Atyám házában sok hely van”).

Ötven év felett az ember már búcsúbeszédében is gondolkodik. Amikor eljön (ha eljön) a nyugdíj ideje, a nyugdíjas búcsúztatón vajon beszélhetek-e hitelesen arról, hogy életünknek nem célja a munkának élés, ha időm jelentős részét a munkahelyi munkával töltöttem el. Még van időm az életem átgondolására. Elbúcsúzni annak könnyű, aki mögött olyan hiteles élet van, amelyben a szó és a tett egymást támogatva válik jákobi létrává, amelyben az Atya házába lehet feljutni.

Lipien Mihály, Budapest

Jézus üzenete logikusnak tűnik: aki szereti őt, az megtartja és követi parancsait. Ezt azonban nem elég értelemmel felfogni. El kell olvasni, meg kell érteni Jézus tanítását, de ez önmagában még kevés. Isten azt várja tőlünk, hogy rátegyük az egész életünket erre a tanításra, ezáltal kerülhetünk közelebb Krisztus személyéhez, ennek segítségével érthetjük meg, milyen az a szeretet, amelyről itt szó van. A Megváltó ugyanis ebben a részben nem csupán egy érzésről beszél, hanem egy olyan jóságról, örömről, amely cselekedetekben ölt testet. Ezek a tettek és cselekedetek szeretetünk bizonyítékai, ez tesz hitelessé minket, ezáltal tudjuk megmutatni Jézusnak, valóban szeretjük őt.

Ez ugyanígy igaz Isten szeretetére is irántunk. Az ő szeretete Krisztus személyében mutatkozik meg. Jézusé pedig abban, hogy meghalt értünk a kereszten. Ilyen a valódi szeretet. A valódi szeretet azt jelenti, hogy mindent odaadunk, fenntartás nélkül, mindenkinek, személyválogatás nélkül. Ugyanezt teszi Jézus is, amikor felajánlja az életét. Ha szeretettel, alázatos szívvel, tettekre fordítva fordulunk egymás felé, az már a parancs betartása és beteljesítése.

Később Jézus a Szentlélek ajándékot ígéri tanítványainak. Elmondja, a Lélek majd eszükbe juttatja mindazt, amit elmondott nekik. Segít nekik abban, hogy emlékezetüket felfrissítsék, megértsék Jézus tanítását és felismerjék azt, miként teljesíthetik Jézus akaratát. Arra is felkészíti őket, hogy nem lesz ott mindig velük, de a Szentlélek által mindörökké velük marad.

Ezek az üzenetek nem csak az apostoloknak, nekünk is szólnak. Kérjük a Szentlélek segítségét, hogy tudjuk Jézus parancsait ne csak elméletben, hanem a gyakorlatban és a szívünkben is magunkévá tenni, és sugározni Isten szeretetét mindenkinek!

Csiky Lajkó, Budapest

„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek” (Jn 14,27-31) Jézus egyik legfontosabb, legértelmesebb mondatával kezdődik ez az igeszakasz. Felvilágosítja apostolait, hogy lassan elmegy az Atyához, aki még nála is nagyobb, majd ígéretét teszi, hogy vissza fog térni. Megkéri őket, próbáljanak ennek örülni, és ne féljenek, szorongjanak miatta. Jézus szavai természetesen nem csak az apostolokhoz szólnak, hanem hozzánk is. Hányszor fordul elő életünkben, hogy úgy érezzük; Jézus most elment, nem figyel ránk, hiszen csupa rossz dolgok történnek, vagy úgy érezzük, hiába beszélünk hozzá, nem hallgat meg minket? Ilyenkor elfogy az erőnk és a bizalmunkat is hajlamosak vagyunk elveszíteni. A világban félelem, szorongás, háború uralkodik. Nemzetek harcolnak egymás ellen, a társadalmi elvárásoknak alig tudunk megfelelni, rohanunk, futunk, sokszor saját szereteteinkre se jut időnk. Mégis hogy lehetséges ez, amikor Jézus békességet hagyott ránk? Hogyan tudnánk ezt a békét visszakaparintani, fellelni, megtartani? Az biztos, hogy a sokszor elcsépeltnékné tűnő szavakból és azoknak ágaiból kell kiindulnunk. Hit, bizalom, szeretet. Ezekre bizony nagy szükség van, ha Krisztus békéjére "pályázunk". Az ő békéje nem világi, hanem valami speciális, kézzel foghatatlan, mely átjárja lelkünket és szívünket kívülről-belülről. Megtanít minket igazán élni, látni, érezni ebben a veszélyekkel teli világban.

Mit jelent számomra Krisztus békéje? Képes vagyok-e arra, hogy az élet viharában időt szakítsak Krisztus békéjének megélésére és annak továbbadására? Megteszek-e mindent érte?

Kőszegi Sámuel, Pécs

János evangéliumának a 15. részének első szakasza Jézusnak a szőlőtőről szóló példázata. Az evangélium szerint nagycsütörtök este hangzott el. A tanítványokat készíti fel a keresztre feszítés utáni időkre, így nekünk mai követőink is útmutatást ad. Tulajdonképpen magától értetődő, szinte nem is szorul külön magyarázatra.

A példázatnak egy nagyon szép íve van. Az első megállapítása, amely szerint „lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem” kissé ijesztő, mindenesetre önvizsgálatra készít bennünket. Megnyugtat azonban bennünket, hogy azáltal, hogy hozzátartozunk fogunk gyümölcsön teremni. Ezek szerint az a feladatunk, hogy maradjunk Jézusban: „Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok.” Első látásra ez nem tűnik nehéz feladatnak, de Jézus annyira fontosnak tartja, hogy még háromszor megismétli kissé más formában.

Valóban, ha megvizsgáljuk saját életünket, azt tapasztaljuk, annak ellenére, hogy számtalanszor átéltük már a Jézushoz tartozás örömét, gyakran nem úgy viselkedünk, sőt nem is úgy gondolkozunk, mint ahogy Jézus elvárná. Az, hogy ez tényleg milyen nehezen teljesíthető elvárás megmutatták a következő nap, Nagypéntek történései is, amikor a tanítványok szétfutottak. Jézus az ezzel való szembenézésre is fel akarja készíteni tanítványait. Ez lehet az oka annak, hogy a harmadik ismétlés már egy igazi felszabadító örömmé, ennél egy ember többet nem is kívánhat: *„Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok és megadatik nektek.”*

A záró mondatban Jézus a kiindulási gondolatot ismétli újra, de egészen máshová teszi a hangsúlyt, amivel végképpen magához emel bennünket, bekapcsolva minket Isten munkájába: *„Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek, és tanítványaimmá lesztek.”*

Szabó Imre, Budapest

Május 22., csütörtök

ApCsel 15,7-21, Jn 15,9-11

“A konfliktus hiánya akár közönyként is felfogható. A tárgyalás esszenciája a felismerés, hogy különböző célokkal és értékekkel rendelkezünk és ezek jelentik az utat a konfliktus kezeléséhez”

A tárgyalástechnikai tréning, mely egyik képviselőjének a honlapjáról származik az idézet, ma napjaink egyik fejlődő “iparága”. Az Evangéliumból elsajátíthatjuk a tárgyalástechnikai alapokat.

A tanítványok is vitatkoztak. Az evangélium leírása szerint “hevesen vitatkoztak” Az ApCsel 15,7-21 szerint Péter, Pál és Barnabás majd Jakab kapott szót. Mindannyian egy kényes kérdést jártak körül : milyen mértékben kívánja meg az új Egyház a soraiba belépő pogánytól az ószövetségi törvények megtartását. Jakab összefoglalta az előtte megszólalók gondolatait emlékezve Jézus tanítására; a legfőbb parancs a szeretet-parancs, majd elmondta hogy miképpen lehet a kérdést a szeretet szempontjaira építve megválaszolni, egyben a mindennapok számára is eligazítást nyújtva.

Jakab miképpen a többiek, elkerülendőnek jelölte meg az értelmetlenül nehézséget jelentő törvények erőltetését, de praktikus szemponttal figyelemmel javasolta: az ószövetségi előírások *részben* kerüljenek megtartásra, az új Egyház ne okozzon megbontránkozást abban a környezetben ahol tanítását hirdeti. Jézus is óva intett a megbontránkoztatástól ezért “jó” érv volt Jakab számára: kerüljük a megbontránkoztatást és legalább részben tartassuk be a mózesi törvényeket.

Klasszikus kompromisszum született részben az ószövetségi törvények betartása került előírásra, olyan indokokkal, melyek ésszerűségből és a legfőbb parancsból származott, a szeretetből. Aki el akarta vetni az összes ószövetségi törvényt az szembesülhetett azzal, hogy ez se nem ésszerű, se nem felel meg a szeretet legfőbb parancsának.. Jézus is megtartotta Atya parancsait, mert szerette, így ha a tanítványok követni akarják számukra is ez az út a járható mint azt Jn 15,9-11 tanítja.

A tanítványok leckét adtak az össze követőjüknek; milyen is a jézusi “tárgyalástechnika”.

Istenem add meg, hogy miképpen a tanítványok:

merjünk vitatkozni,
ne vállaljunk közönyössé,
találjunk kompromisszumot,
kezelni tudjuk a konfliktust,
hogy Jézus szavai teljesüljenek: *“teljes legyen az örömtök.”*

Arany Ildi – Sándor Zsolt, Budapest

Május 23., péntek

ApCsel 15,22-31; Jn 15,12-17

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.”

A szeretet által közelebb kerülünk embertársainkhoz, de nemcsak egymáshoz, hanem az Atyához is. Jézus barátainak nevezi a tanítványait, ezzel egy bensőségebb kört alakít ki maga köré. A hierarchikus úr-szolga kapcsolatot elvetve, azonos szintre emeli a tanítványokat, ezzel is példát mutatva nekik, hogy ők maguk is tegyenek így, és teremjenek „maradandó gyümölcsöt”. Jézus megmutatta és bebizonyította, hogy mennyire szereti a barátait, az embereket, mert az életét adta értünk.

Megtesszük-e mi is ugyanezt a barátainkért? Szeretjük-e egymást annyira, amennyire Ő szeretett bennünket? Vajon Jézus engem is befogadna baráti körébe? Szolga vagyok, aki még vakon teszi, amit ura parancsol, vagy már magamévá tettem mindazt, amit megtanítottak nekem, és készen állok, hogy mindezt továbbadjam? Saját magam választottam ezt az utat, vagy még mindig szüleim, tanárain, feljebbvalóim határozzák meg gondolkodásmódom?

Bajnok Sára, Budapest

Május 24., szombat

ApCsel 16,1-10; Jn 15,18-21

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem.”

A világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel szemben. Ha Jézus barátai vagyunk, ellenségévé vállunk a világnak. Noha a logikus következtetés az volna, hogy a jó szándékot hála követi, mégis annyira eltér és idegen egymástól a két oldal, hogy ez a többségben gyűlöletet szül a változni és változtatni akarókkal szemben. Így tehát az efféle másság és kirekesztettség kettős teher: egyszerre kell vállalni az üldözött szerepét, és mindezt vonzóvá tenni az üldözők számára. Úgy élni ebben a világban, mint aki nem ebből a világból való.

Kiss Márk, Pilisborosjenő

Május 25. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,15-21 – "Vigasztalót ad nektek, az igazság Lelkét."

Amikor a mai vasárnap szentírási részletéhez kezdtem el összeszedni gondolataimat, nem nagyon akart megszólalni a szöveg. János evangéliumával különben is gondban vagyok, mert ez a nyelvezet nem olyan egyszerű, mint a szinoptikusok („együttlátók”) által elkészített szöveg. Nála erőteljesen érvényesül korának meghatározó szellemi áramlata, a gnoszticizmus. A jézusi eseményeknek sokfajta megközelítése született meg az első század második felében, de végül hivatalosan elfogadottá és elismerté a Máté, Márk, Lukács és János szerinti evangélium lett. Áttekintve a szinoptikusokat (Máté, Márk, Lukács), nem találtam rá olyan határozott és egyértelmű részre, amelyben Jézus megígérte volna a Parakléoszt (ügymintező, ügyvéd, buzdító, vigasztaló, segítő). Ez a leírás János evangélista sajátos megközelítése. A szinoptikusoknál a Lélek a szentháromságos Isten egyik részeként jelenik meg, Jánosnál viszont jelentős szerepet, feladatot kap.

Kíváncsi voltam, hogy amikor a hetvenes évek közepén Bulányi Gyurka bácsi által írt Keressétek az Isten Országát! (KIO) olvastuk – az átütőpapírra indigóval, 10 példányban gépelt szöveget –, mit tanultunk erről a szentírási részről. Legnagyobb meglepetésemre és örömömre a KIO mind az öt kötetét megtaláltam a Magyar Elektronikus Könyvtárban (<http://mek.oszk.hu/katalog>). János evangéliumának 14. fejezetéhez kapcsolódóan a következő olvasható: „Ez a világ nem ismerte meg az Atyát (Jn 17,25). A Szentlelket sem képes sem látni, sem megismerni, sem megkapni (Jn 14,17). Ez a világ nem látja Jézust (Jn 14,19), és nem is hisz benne (Jn 16,8-9)” – KIO, V. könyv, 791. oldal. A következő fejezetcím fájdalmasan foglalja össze a valóságot: „Ez a világ áthidalhatatlan ellentétben van Jézus tanítványaival.”

Az elméleti megközelítések után felvetődnek a gyakorlati kérdések. Velünk van-e a Vigasztaló? Milyen tények bizonyítják ezt? A Vigasztaló ott van jelen, ahol Jézus tanítása megértésre és befogadásra talált. Ahol keveset értettek és fogadtak be belőle, ott a Vigasztaló szerény mértékben, esetleg eltorzított formában van jelen. Ahol pedig Jézus (valódi, nem pedig félremagyarázott) tanítása a maga teljességében befogadásra talál, ott egyértelműen megtapasztalható Isten jelenléte. Ki-ki nézzen magába, és nézzen szét maga körül!

Elmosolyodom, amikor az elmúlt 50 év pápáit nézem. Aranyosak, okosak, népszerűek. De foglyok. A Vatikán és a népszerűség foglyai. Ebből a kettős börtönből nincs szabadulás. Nagycsütörtökön fiatalok lábát mosni, a vatikáni közös menzán étkezni, hajléktalanokkal együtt ünnepelni a születésnapot, és sorolhatnám azokat a szimbolikus tetteket, amelyek Ferenc pápának a fogságból való kitörés őszinte, de reménytelen kísérletei. A népszerűség új formáival marad a Vatikán foglya. Pedig szerintem érzi, hogy mit kellene tenni. Ma is nagy szükség van a Vigasztalóra, a Segítőre, az Igazság Lelkére. Mindannyian saját elképzeléseink és megszokott kényelmes életünk foglyai vagyunk. Szembesítenünk kell magunkat, hogy mi

mennyire távolodtunk el a példát és utat mutató Jézustól. Vissza kell találnunk az Útra: Isten Országának szünet nélküli keresésére. Csak így lesz közöttünk és bennünk a Vigasztaló, az Igazság Lelke.

Lipien Mihály, Budapest

Május 26., hétfő

ApCsel 16,11-15; Jn 15,26-16,4

A 15-ödik rész záró mondatai és a 16-odik kezdő sorai számomra szorosan összefüggenek: egyértelmű felhívás ez a tanúságtételre, de egyszersmind útravalót is kapunk ennek mikéntjéhez. Jézus búcsúzik itt a tanítványoktól, de ennek keretében nem elégszik meg a "még látjuk egymást" udvarias formulával, hanem sokkal többről van szó: akárcsak szülő a gyermekeit, próbálja őket felkészíteni az Életre, ahol bizony az előre megjósolható, kiszámítható veszélyek mellett váratlan, sokkoló helyzetekre is fel kell készülniük: "...*eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek.*"

Talán magunk is megéltük már, amikor biztosnak hitt pontok inognak meg, és egyszerre lélektani földcsuszamlás kellős közepén találjuk magunkat.

Mondjuk egyik példaképünkről váratlanul kiderül, hogy nem méltó erre a szerepre, vagy értékrendünk valamely sarkalatos eleme hirtelen más megvilágításba kerül, és könnyűnek találhatik ...

Milyen gyönyörű és kifejező fordítás: "szolgálatot vél tenni az Istennek", habár szörnyű dolgot takar! Rögtön adódik is a költői kérdés: vajon semleges környezetben nehezebb hirdetni az evangéliumot, vagy ateista/vallásos (értsd: előítéletektől terhelt) közegben?

A tanúságtétel tehát nem tréfadolog, épp ezért ajánlatos alaposan felkészülni az ezzel járó veszélyekre (üldöztetés, vagy éppen érdektelenség!) és csábításokra (ugye milyen jó a bölcs, mindent előre látó tanító szerepében tetszelegni?) egyaránt. Mindezt úgy, hogy közben a mondanivaló tartalma ne sérüljön.

Van azonban még két lényeges dolog, amivel nem árt tisztában lennünk:

1. Miről is akarunk tanúságot tenni? (tartalmi elem) Itt persze máris további két részre lehet vágni a kérdést:

1/a.: Isten és a jézusi értékrend megvallása/felvállalása az emberek előtt - ha kérdőre vonnak.

1/b.: prófétálás, a jézusi értékrend közvetítése az emberek felé. Úgy érzem, a mai időkben (a második ezredforduló után) ez utóbbira kell odafigyelnünk, mivel 1/a. jóformán senkit sem érdekel.

2. Hogyan kell ezt csinálni? (formai elem) Nos, ez a második az, amiről talán egy kicsit kevesebb szó esik a kelletténél, és gyorsan nevezünk is el ezt a "tanúságtevés módszertanának". Miről is van szó? Csak arról, hogy ha egy üzenetet hatékonyan célba akarunk juttatni, nem ronthatunk fejjel a falnak, vagy nem eshetünk úgy neki, mint tót az anyjának.

Ezzel kapcsolatban számomra a legfontosabb szempontok:

- Hitelesség: a jó tanúságtevő vizet prédikál és vizet is iszik.
- Elsődleges munkaterület: az a környezet, ahol élünk. Ideillő gondolat a környezetvédőktől kölcsönözve: "gondolkodj globálisan, cselekedj lokálisan". Csak így lehet hatékonyan és hitelesen munkálkodni.
- Türelem: először (évekig!) csak tettel (életpéldával) beszéljünk, és csak utána (ha rákérdeznek) jöhetnek - gondos mérlegelés után - a szavak.
- Az érvelés kidobott idő - szórakoztató lehet vitázni, de a lényeg szempontjából felesleges. A metanoia - ha egyáltalán - a másikban úgyszólván csak lassan kiérlelődő belső felismerésből, meggyőződésből fakadhat.
- Ezzel kapcsolatban ajánlom Cronin: A Mennysors kulcsa c. könyvét.
- Mindent a maga idejében: mindenkit erejéhez mérten terheljünk, hiszen Jézus is taktikázott (lásd: Jn 16,4 záró mondata): "Kezdetben azért nem mondtam el nektek ezeket, mert veletek voltam." Naná, meg azért, mert csak a bolond kezdené azzal, hogy "gyertek Velem, tudok egy rövidebb utat az akasztófához!".

A tanítványoknak idő kellett, hogy felnőjenek a feladathoz, de Jézusnak erre volt három éve.

Nekünk szülőként 6-15-18 évünk van, hogy gyermekeinkből embert faragjunk, és felkészítsük őket az Életre. Saját magunk farigcsálására azonban egy egész élet áll rendelkezésünkre!

Vajon elég lesz-e ahhoz, hogy tetteinkben is megvalljunk téged Uram?

Vincze Péter, Szár

Magam elé képzelem a történetet, és csodálkozom: Jézus beszél, a tanítványok meg csak hallgatnak.

Vajon miért? Ennyire ledöbbsentek? Érdektelenek lettek volna? Nem hitték el, hogy Jézus otthagyja őket? Megilletődtek a felelősség hirtelen rájuk törő súlyától, hogy mi lesz velük a Mester nélkül, amikor majd egyedül kell helytállniuk? Talán az izgalom csöndje ez? Vagy beszéltek ők, csak az evangelista nem tartotta ezt lényegesnek megemlíteni? Hiszen, ha igaz, hogy Jézus otthagyja őket, talán épp itt az utolsó pillanat, hogy feltegyék neki eddig megválaszolatlan kérdéseiket és eligazítást kérjenek a jövőre nézve. Mire föl ez a nagy passzivitás?

Jézus nem lehetett közömbös számukra, hiszen elfogadták mesterüknek, talán barátjuknak is. Ha igaz, hogy rövidesen távozik közülük, akkor a Vigasztaló elküldésének ígéretét – akkor és ott – csupán sovány vigaszként értelmezhetnék. Mégsem mondanak ellent, nem győzködik, nem ostromolják kérdésekkel. (És Te kedves olvasó, ha ott ülsz közöttük, felhasználod az alkalmat? Miket kérdeztél volna?).

Másrészt miért mondja Jézus, hogy "jobb, ha elmegyek"? Miért jobb?

Pedagógiai okokból? Mint amikor a madárfiókát szülei kilövik a fészekből, hogy megtanuljon repülni? Muszáj volt elmennie? Ha nem lett volna muszáj, maradt volna még? Meddig?

Az világos, hogy Jézusnak nem volt választási lehetősége. Tette a dolgát, és számot vetett azzal, hogy az út végén ezért elfogatás vár rá. Az is világos, hogy erre megpróbálja kíméletesen felkészíteni tanítványait, akik talán az utolsó pillanatig evilági királyságban és hatalomátvitelben reménykednek. A kérdés csak az, hogy mit tett volna abban a nemvárt esetben, ha mind a főpapok, mind az írástudók, netán még a rómaiak is rádöbbennek a jézusi modell kívánatoságára, s így nem kerül sor a kereszttúra sem? Mit tett volna Jézus, mint szülő, mint pedagógus, mint közösségvezető? Otthagyja őket, vagy nem hagyja? Otthagyja, hogy önállósodhassanak, hogy megtanuljanak a maguk erejéből járni, vagy sem?

Talán nem is annyira elméleti ez a kérdés, mint azt elsőre gondolná az ember. A gyakorlati jelentősége ugyanis óriási: vajon életképesek az általunk megálmodott és létrehozott közösségek itt a Bokorban, vagy csak addig élnek, amíg vezetőjük "ki nem dől a sorból"? Sikerült átadnunk a közösségi lét élményének a lényegét annyira, hogy nélkülünk is folytatódnak a többiek (akár apróbb módosításokkal), vagy csak a nosztalgia, az irányunkban tanúsított udvariasság, a szülők, vagy az előző Bokor-nemzedékek iránti tisztelet/engedelmesség, kényelemszeretet, konformizmus, stb. tartja össze?

Tedd föl a kérdést magadnak kedves közösségvezető társam: mi lenne a te közösségedből Nélküled? A jó hír az, hogy nem kötelező ezt a tesztet azonnal végrehajtani. De egyszer mindannyiunknak el kell jutnunk odáig, hogy ezt (legalább elméletben!) nyugodt lélekkel megtehesük. Ebbéli munkálkodásunkhoz kérem a Jóisten segítségét!

Vincze Péter, Szár

A mai részlet az Apostolok Cselekedeteiből Pál athéni beszédét tartalmazza. Mindenképp sikeresnek mondhatjuk, mert néhányan követték őt ezután, annak ellenére, hogy a holtak feltámadásának említése meglehetősen megosztotta a közönséget.

1. Pál a beszédét dicsérettel kezdi: „Athéni férfiak! Minden tekintetben nagyon vallásosnak látlak titeket.”
2. Következő mondata elárulja, hogy nemcsak úgy betoppant és beszédet tart, hanem körülnézett előbb Athénban. Megnézte a bálványképeket – ahogyan ő nevezi a görög istenek tiszteletére emelt oltárokat.
3. Ezután kiemel egy „közös nevezőt” közte és a hallgatósága között. Talált egy oltárt, amelyen ez a felirat állt: „Az ismeretlen istenek.” Ő ezt az istent szeretné megismertetni az Athéniakkal.
4. A dicséret és a közös nevező után elkezdi mesélni Istenről. Arról mesél, hogy miben különbözik a görög istenektől, Ő nem lakik kézzel épített templomokban, és Ő ad életet mindennek.
5. Utána ismét a közös nevezőt hangsúlyozandó, egy görög költőtől idéz: „Az ő gyermekei vagyunk.”
6. Majd ezután a kellő előkészítés után mesél arról, hogy bűnbánatot kell mindenkinek tartania, mert eljön a nap, amikor Isten majd ítélkezik a világ felett.

Pál profi volt. Ha nem lett volna profi, talán így beszélt volna:

„Athéni férfiak! Ahogy a városotokba érkeztem, rengeteg bálvány szúrt szemet nekem. Mivel mindjárt itt a világ vége, kötelességem, hogy figyelmeztesselek titeket, rossz isteneket imádtok. Én ismerem az igazi Istent, mivel találkoztam Jézussal, a küldöttjével. Jézust Isten küldte, melyre bizonyíték, hogy feltámadt. Az

igazi Isten nem emberi kéz által épített templomokban lakik és nem hasonlít aranyra, ezüstre, kőre, művészeti alkotásra. Tartsatok bűnbánatot. Az eddigi tudatlanságotokat Isten elnézi, de ne késlekedjétek.”

Nem csak hitünk hirdetésekor lehet szükség „profizmusra”. Hányszor érezzük, hogy mi jobban tudjuk, máshogy csinálnánk? Rengetegszer mond az ember véleményt. Véleményt öltözékről, magaviseletről, írásműről, alkotásról, életvitelről, nevelési módszerről, kamasz gyerekről. Mi mikor kezdjük dicsérettel mondókánkat? Körülnézünk-e, érdeklődünk-e, ismerkedünk-e mielőtt megszólalunk? Keressük-e a közös nevezőt, amire építhetünk? Ez nem a profizmus miatt fontos. Ha nem tudunk a másik szemével látni, a másik világába behelyezkedni, akkor értelmetlen és bántó ítékezés lehet a javító szándékú véleményünkből.

Rauscher Anna, Budapest

Május 29., csütörtök

ApCsel 18,1-8; Jn 16,16-20

„Egy kis idő és nem láttok engem, majd egy kis idő és megláttok engem...”

A történetke szerint, ahogy néger kisfiú átkel a zebrán: „...látszom, nem látszom, látszom, nem látszom...”

Látjuk Istent, majd nem látjuk, majd ismét észre vesszük, újra elsiklunk mellette – hiszen ez ’természetes’, nemde?

Reggelente meglátjuk rendszeresen? Vagy este – rendszeresen? S napközben eszembe jut-e – alkalmanként?

Bármi jó ér: jót aludtam, ettem-ittam, beszélgettem, láttam, hallottam, utaztam, kaptam helyet-jegyet-kegyet, vagy a hatalmas negatívumok: nem nélkülözök, nincs hideg otthon, nem kell rendszeresen orvossal konzultálnom (kivéve: ápolók-ápolónők, egészségügyi személyzet ...), nem vagyok egyedül, stb. stb: eszembe jut-e Isten?

Ezek azok ’csalétek’, amivel vezetne az Atya magához: észreveszem, nem veszem, észreveszem, nem veszem

(Mondhatod: ez az idézet nem erről szól! Szólhatna akár erről is... s ha nem tetszik, ne olvasd el újra!)

Zsombok-házaspár, Budapest

Május 30., péntek

ApCsel 18,9-18; Jn 16,20-23a

„... ez itt (t.i.: Pál), törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket.”

Törvénytelen istentisztelet? Nekem ez a jelzős szerkezet olyan, mint a kóser csülök... ..

(Milyen előírások szerint és hogyan kell Istent tisztelnünk? Ha már előírják? Ha már kell... ..? – Régen rossz! Azaz nem belülről fakadó – s ha külső kényszert követek, farizeuskodok.)

Lehet előírások mentén haladva is Istent tisztelnünk, közösségben célszerű egy bizonyos ’menetrend’ betartása-alkalmazása (a vasutasok szerint a menetrend arra való, hogy tudjuk, mennyit késik a vonat): korlátok, amelyek ha nincsenek, nem tudunk kapaszkodni... ..

Járok menetrend-szerinti istentiszteletekre?

No, de ha netán bele is szerelmesednék Istenembe, akkor minden percemet vele kívánnám tölteni. Kötönten-kötetlenül? Nem mindegy?

(Előírásosan szerelmeskedni? – Na ne: ez ’kóser csülök!’)

Zsombok-házaspár, Budapest

Május 31., szombat

ApCsel 18,23-28; Jn 16,23b-28

Miután itt töltött egy bizonyos időt, útra kelt, és sorjában bejárta Galícia tartományát és Frigiát, s minden tanítványt megerősített. Eközben egy Apolló nevű, alexandriai származású zsidó jött Efezusba, aki ékesszóló és az Írásokban igen jártas volt. Mivel már oktatást kapott az Úr útjáról, buzgó lélekkel beszélt el és szorgosan tanította az Úrra vonatkozó dolgokat, de csak János keresztségéről tudott. Bátran kezdett tehát működni a zsinagógában. Amikor Priscilla és Akvila hallották őt, maguk mellé vették, és alaposabban

megmagyarázták neki Isten útját. Mikor aztán elindult Akhájába, a testvérek buzdították, s írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Amikor odaérkezett, sok mindenben hasznukra volt a híveknek, mert ellenállhatatlanul megcáfolta a zsidókat a nyilvánosság előtt, s kimutatta az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus. (Ap Csel 18,23-28)

Apolló sajátos, talán kicsit elfeledett alakja a korai kereszténység történetének. Mit tudunk róla? Zsidó volt, művelt volt, Alexandriából származott és János tanítását ismerte, hallott róla, Jézuséről még nem. Ám egy egyszerű házaspár – Akvila és Priscilla – megmagyarázzák neki az Isten útját...

Példája ez annak, hogy nem elég a nagy tudás, a műveltség és a teológiai megalapozottság – több kell s ez a több a hit ereje. Napjainkban még jobban elmondható, hogy az emberi ész sokáig elér, sok mindent tud, de a legfontosabbról nem akar tudomást venni. Ami az egyik oldalon, az ismeretek oldalán többletet jelent, az a másik oldalon gyakran hiányt okoz. Pascal mondja, „...szeretném, ha akkora hitem lenne, mint egy bretoni parasztasszonynak!” Apollói kijelentés ez is, és méltó főhajtás a hit egyszerűsége és nagyszerűsége mellett.

Azon a napon már nem kérdeztek tőlem semmit. Bizony, bizony, mondom nektek: Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit a nevemben. Kérjétek és kaptok, hogy örömtök teljes legyen. Ezeket képekben mondtam el nektek. De elérkezik az óra, amikor már nem beszélek képekben, hanem nyíltan hirdetem nektek az Atyát. Azon a napon majd a nevemben kértek, s nem mondom azt nektek, hogy kérem értetek az Atyát, mert az Atya maga is szeret titeket, mivel ti is szerettetek, és hittétek, hogy az Atyától jöttem. Eljöttem az Atyától, a világba jöttem, de most itthagynom a világot, és visszatérek az Atyához.” (Jn 16,23-28)

Jézus búcsúbeszédének mai részletéből kiderül, hogy az Atya szeret minket embereket és teljesíti azokat a kéréseinket, amelyeket az ő Fia, Jézus nevében intézünk hozzá. „Kérjétek, és kaptok” – szól Jézus bátorítása felénk. Kérjünk bátran Istentől, és a kért lelki javakat tőle meg fogjuk kapni.

Mi az alapja annak, hogy Istenhez fordulunk kéréseinkkel? Egyrészt az, hogy sokszor megtapasztaljuk kicsinységünket, gyengeségünket, emberi erőnk végenségét. Nem tudunk mindent elérni, megvalósítani a magunk erejéből. Hiába a jószándék, hiába a kitartás, sokszor mindez mégsem elég, nem jutunk előbbre. Másrészt megtapasztalhatjuk Isten mindentadását, aki számára nincs lehetetlen. Ennek következtében ösztönösen is ahhoz fordulunk, akitől kéréseink megvalósítását várjuk. A kéréssel ugyanakkor kifejezzük bizalmunkat, hogy Isten teljesíteni fogja azokat, ha valóban lelkünk javát szolgálják. Gyurka bácsi a szavak szintjén is igyekszik rendet tenni, amikor a *mindenható* helyett *mindentadót* mond. Fontos szimbolikus értelemben is ez a csere, hogy egy olyan istenkép alakulhasson ki bennünk, amely nem az erő, a hatás, a nagyság oldalán áll, hanem az adásén, a szolgálatén és a kicsiségén.

Faragó Ferenc, Budapest

Június 1. – Mennybemenetel ünnepe – Mt 28,16-20 – „Tegyetek tanítványommá minden népet...”

Elmélkedhetnék a mennybemenetel csodálatos freskójáról, melyet az Ószövetség ecsetvonásaival rajzoltak meg az evangélisták. Csodálhatnám, hogy mint ragadtatott az égbe Hénokh és Illés próféta, vagy gondolkodhatnék Mózes mennybeviteléről és Izaiás mennybemeneteléről. Kinek lehet kétsége afelől, hogy ezek a szellemi és lelki óriások csak a mennybe juthattak. Hát még Jézus, aki minden prófétánál nagyobb volt! Valaki okosan mondta egyszer: ahhoz, hogy egy képet megértünk, nem a festék anyagát kell kapirgálnunk, hanem a mondanivalót kell a képből kiolvasnunk.

A legfőbb mondanivaló azonban nem is a képen van, hanem Jézus szavaiban. Azok közül is a leglényegesebben: a tanítványok missziós küldetésében. Mivel Jézus maga sohasem keresztelt (Jn. 4,2), így még Máté szövegéből is kiemelten a kétségtelenül Jézus szájából való mondatban van az üzenet: „*Tegyetek tanítványommá minden népet!*”

Valamikor egyértelművé vált bennünk, hogy a „hirdetés”, „tanítás” nem csak a papok dolga, hanem minden Jézus-tanítványé. Hiszen azért tanítvány, hogy tanítóvá váljon. Azt hiszem, ezt mindannyian tudjuk. Csakhogy más dolog tudni valamit és megint más dolog annak megfelelően cselekedni is.

Most azon gondolkodom, hogy miért nem tesszük azt, amit igaznak ismerünk fel? Sokszor az alkalmatlanságunkra, vagy az egyéb irányultságunkra stb. hivatkozunk. Sajnos ez mellébeszélés.

A napokban világosodott meg bennem, hogy mi is lehet a baj. Egy pszichológus beszélt arról, hogy a tudás a fejben van, de attól még bármit cselekedhetünk. Ha azonban a felismert jó a szívünkbe kerül, akkor nehezen tudunk azzal ellenkezőt cselekedni. Az „interiorizációról” (bensővé levésről) eddig is tudtam, de most esett le a húsz filléres, hogy tényleg a jézusi üzenetnek a személyiségembe kell épülnie (parázsként beleégnie), hogy „ne tudjak hallgatni tovább”...

Kovács László, Budapest

„A világban szorongattatásban lesz részetek. Hanem bátorság! Én legyőztem a világot.” (Jn 16,33.b)

1. Ha megsérül egy kagyló, többnyire elpusztul. Egy bizonyos fajnak, a gyöngykagylónak van csupán esélye az életben maradásra. Azáltal, hogy egy sajátos anyagot, az értékes igazgyöngyöt termeli a sérült hely köré. A világ az a hely, ahol mi, emberek folyamatosan sérülünk. Testileg is, lelkileg is. Erről könnyű képet kapni, elegendő, ha csak röpké pillantást vetünk a napi sajtóra, TV műsorra. Természeti csapások, háborúk, járványok híre ér el bennünket nap mint nap, ha akarjuk, ha nem. De a magunk hétköznapi világában is számtalan kisebb-nagyobb nyűg, veszély vesz körül mindenkit, a sima aszfalton eleséstől egészen a súlyos autó, és egyéb balesetekig, vagy betegségekig. Nem könnyű elválasztani a testi sérülést a lelki traumától, de tény, hogy folyamatos a baj, korunk gyors változásai még csak fokozzák ezt. Nem véletlen, hogy a SZORONGÁS szinte már életézzé fokozódott napjainkra.

2. Mi újat mond ezek után nekünk Jézus azzal, hogy szorongatva leszünk-vagyunk? Tulajdonképpen ezzel semmit. De nem is azt akarja elárulni, amivel nap mint nap szembesülünk amúgy is. Hanem fel akarja nyitni övéi szemét, fel akarja hívni a figyelmünket arra, hogy az Őt követők, azaz az Isten Országát itt a Földön építők nincsenek kiszolgáltatva a világ szorongást keltésének. Nem kisebb személyre számíthatunk, mint Jézusra, aki győzedelmet vívott a világon. Nem vagyunk egyedül, nem vagyunk magunkra hagyatva. A világ szorongattatásai közepette sem, az Isten Országáé építése közepette sem. SÓT! „Az Erő velünk van!”, akkor is, ha történetesen a világ erői betartanak, vagy ilyen-olyan formában kifejezésre juttatják nem tetszésüket az Úton járásunk, Jézushoz tartozni akarásunk miatt. A Jézusi út nem sétágalopp, hanem rögös, küzdelmes út, aminek szorongatottság jellegére a világ külön gondot fordít számunkra. „Tessék csak visszatérni a jól kitaposott ökörcsapásra”, ezt üzeni nekünk. Hogy aztán ez, az első pillantásra kényelmesnek tűnő, de Jézus győzedelmes erejét nélkülöző út idővel még csak fokozottabban szorongatottabb lehet? Erről sokszor már csak akkor szereznek tudomást az érintettek, ha már szinte nincs is kiút.

3. Ugyanakkor, ha a győztes Jézus velem, ki ellenem? Küzdve bízhatunk Mesterünkben, Aki előttünk és velünk haladva győzedelmeskedett a saját szorongattatásain. Arról szól, ami Neki magának is osztályrészül jutott. Ő tudja, milyen ez az út. Nem árnít, nem ígér rózsákkal tűzdelt pihenőszékeken kényelmes bebiztosítottaságot. Szorongattatásról szól, a saját maga által megtapasztalt, Szeretetéért elnyert szenvedéseiről. Amiből miért ne jutna ki azoknak, akik az Ő nyomán jól szeretnek? Fel kell készülniük az Ő sorsára, mert miért is maradna ki éppen ez tanítványai életéből? De bizvást tehetjük a dolgunkat, mert támaszt találunk Benne, ahogy Ő Atyjában! A világ „szokásos”, az embereket elbizonytalanító nehézségei, és az Isten Országáé építéséért, annak Igazságának kereséséért „járó” további szorongattatásaink közepette is bátran nézhetünk szembe a világ keltette szorongatásokkal. A szeretet igazgyöngyei a mi „túlélési” esélyeink, és jutalmaink záloga. Tudjuk ugyanis, hogy ahol ketten, hárman összejövünk Jézus országáért, ott van közöttünk. A már itt és most megtapasztalható Szeretet világában. Azért vagyunk bátrak és bizakodóak, mert Vele és Általa a világ minden eltéríteni akaró, valódi, vagy fortélyosan megszerkesztett ijesztgetései ellenére is reményünket vethetjük a világ feletti győzedelmes GYŐZELMÉBEN!

Venczel Ferenc, Leányvár

Számomra ebből a mai evangéliumi részletből, Jézusnak az emberek iránti mérhetetlen szeretete és bizalma árad. Bízok az akkori kor embere (tanítványok) és a mai kor emberében is.

A bizalomról tanúskodnak Jézus következő szavai:

„...mert az ígéket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik; ők elfogadták, és elhitték, hogy te küldtél engem.”(Jn 17, 8)

Jézus mondatai elgondolkodtatóak:

Valóban elfogadom-e az ígéket? Valóban elhiszem-e, hogy az Atya küldte Jézus Krisztust? Erős-e annyira a hitem, hogy megérdemeljem Isten mérhetetlen bizalmát? Kírtok-e a szeretetben, megerősítem-e magamat, gondolataimat, cselekedeteimet napról napra az Ige olvasásával? Próbálok-e tudatos szeretettel és „tisztá fejfel” figyelni a Szentírásban olvasottakra, vagy csak „átfutom” kötelezően a tanításokat?

Úgy gondolom, számtalan kérdést fel lehetne még tenni és lehetne rágódni a kérdéseken és a válaszokon is.

De egy biztos: ha a mérhetetlen szeretetnek csak egy töredékét is be tudjuk fogadni, akkor életünk a helyes irányba fog haladni.

Ha Jézusra hagyatkozunk földi létünk minden apró részletében, akkor megmaradunk Isten szeretetében és eggyé válhatunk az Örök Igével, ha megkezdődik majd az örök életünk.

Ehhez a ráhagyatkozáshoz a tanítványok Jézustól kapták meg a legfőbb támogatást, és a leggyönyörűbb – Mennyei Atyához intézett - fohászt.

„Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egy legyenek, mint mi.” (Jn 17, 11b)

Urunk Jézus azonban minden emberre kiterjeszti végtelen irgalmát, szeretetét és bizalmát, s értünk így imádkozik:

„De nem csupán értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő szavuk által hinni fognak bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek...” (Jn 17, 20)

Megyeriné Kriszti, Nagyoroszi

Június 4., szerda

ApCsel 20,28-38; Jn 17,11b-19

Az olvasmány ezen részében Pál búcsúzik az efezusi vénektől Milétoszban, és rájuk bízva az egész nép, mint nyáj vigyázását. Figyelmezteti őket, hogy vigyázzanak, mert kívülről és belülről is támadhatnak „farkasok”, akik félrevezetik, és inkább rombolják a nyájat, mint építőleg, segítve beszélnek hozzájuk. Különösen figyelmükbe ajánlotta a gyengéket, akikről szintén gondoskodni kell kemény munkával. A végső búcsúzkodás után még imádkoznak egy kicsit közösen is, sőt még sírásra is fakadnak. Nagy fájdalommal tölti el őket, hogy többet már nem fognak találkozni ebben a földi életben.

1. Csak a rám bízottakról tudok gondoskodni?
2. Felismerem a belső „farkasokat” is?
3. Kit tartok gyengének?
4. Mi számomra a kemény munka?

A mai evangélium Jézus főpapi imádságának középső része. Ez Jézus búcsújának csúcspontja. Ő távozni készül a világból, és mintha végrendeletben intézkednék, Atyjának oltalmába ajánlja a tanítványokat. Maga helyett Atyját ajánlja, mert ahogy ők egyek, úgy legyenek a tanítványok is egységben egymással és velük is. Ők mások, mint a világ, és ezért gyűlöli őket a világ. De a világban kell maradniuk, és őrizkedniük kell a gonosztól, ami csak az Atya segítségével fog sikerülni. Sőt Jézus a tanítványokat elküldi a világba, miután megtanulták az Atya Igéjét, ami az Igazság.

1. Vállalom a világgal szembeni feladatokat, vagy csak magamba zárkózom?
2. Mit teszek az egységért?
3. Mit teszek akkor, ha véleménykülönbség van csoportomban?
4. Hogyan szerelem le az ellenem irányuló gyűlöletet?

Kramm Hampel Mária, Törökbálint

Június 5., csütörtök

ApCsel 22,30; 23,6-11; Jn 17,20-26

Hogyan lehetnénk mi úgy egyek, ahogyan az Atya és a Fiú egy? Hiszen még a legforróbb szerelem idején sem vagyunk azonosak a szerelmesünkkel, hogy lehetnénk egyek a többi kereszténnyel? Akár a velünk egy felekezethez, sőt egy Bokorhoz tartozókkal is...

Jézus a főpapi imában mégis a mi egységünkért imádkozik. A 26. vers teszi az egységet érthetővé: „hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.”

Ez nem azonosság, nem egyetértés (amit az *egyek vagyunk valamiben* kifejezés jelent), hanem az Atya és a Fiú szeretete. Meg tud ez lenni bennünk? Egyszerre, többünkben? Akár csak pillanatokra? Egy-egy reagálásunkban, mozdulatunkban fel tud sejlenni? És ha igen, felismerjük-e? Hálát tudunk-e adni érte?

Megértem Jézust, hogy az apostolokért meg a majdani hívőkért könyörgök, amikor érzi, hogy nemsokára el kell hagynia övéit. Én is hasonló módon szoktam a gyerekeimre gondolni, hogy majd szeressék és segítsék egymást akkor is, amikor én már nem leszek köztük. Az Atya és a Fiú szeretetét kívánom nekik. Akár csak pillanatokra, egy-egy reagálásukban, mozdulatukban felsejlenni. És hálát adok érte.

Fiers Márta, Budapest

„Simon, János fia, szeretsz engem?”

Ez a Jézus és Péter között lezajlott jól ismert párbeszéd a magyar fordításban nem tükrözi annak egyik fontos elemét. Úgy szokták tekinteni ezt az eseményt, hogy Jézus ezzel adta át Péternek a hatalmat az Egyház fölött, és ezért -Péter háromszoros tagadását jóváteendő- háromszoros szeretetvallomást kér tőle, amit Péter meg is ad – Jézus pedig rábízta a nyáját: „*Legeltesd bárányaimat!*”.

Más megvilágításba helyezi azonban a dialógust a görög nyelvű szöveg. Jézus megkérdezi Pétert: „...szeretsz engem...?” – itt János evangélista a görög „*agapé*” szót használja, aminek jelentéstartalmát figyelembe véve azt mondhatjuk, Jézus azt kérdezte: szeretsz te engem, Péter, önzetlenül, önfeláldozóan, attól függetlenül, hogy ki vagyok én, és mit tettem érted? Péter felel: „*Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.*” Csakhogy az ő szájába János nem az „*agapé*”, hanem a „*filia*” szót adja. Jelentése: igen, Uram, tudod, hogy kedvellek, mivel megérdemled, viszonzom a szereteted. Micsoda különbség! De Jézust nem zavarja ez a válasz, azt mondja: „*Legeltesd bárányaimat!*” – amivel nagy feladatot bíz Péterre, ami egyben kitüntetés is.

De másodszor is megkérdezi: „...szeretsz engem?” – ismét az „*agapé*” szóval. Péter másodszor is a „*filia*”-val válaszol. Jézus pedig megismétli: „*Legeltesd bárányaimat!*”.

Harmadszor azonban Jézus már a „*filia*”-val kérdezi, hogy szereti-e őt Péter, aki erre elszomorodik. Miért kérdezi meg újra, és most miért így kérdezi? Átlájt rajta. Tudja, hogy nem meri vállalni az „*agapé*”-t. De Péter nem tér át a válaszában az „*agapé*”-ra, hogy meggyőzze Jézust! Hanem harmadszor is szerényen, alázatosan válaszol a „*filia*”-val: „*Uram, - Te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.*”

Mi mindig alázattal válaszolunk Jézusnak? Tisztában vagyunk a saját korlátainkkal? Mert Jézus igen, és ennek ellenére feladatot bíz ránk. Lehet, hogy nem akkorát, mint Péterre. Lehet, hogy miattunk nem térnek Jézushoz százak, ezrek, de nem elment a Jó Pásztor megkeresni azt az egyet is?! Álljunk hát oda Jézus elé kellő alázattal és szerénységgel, mikor hív minket, hogy munkásai legyünk! Mert a „*filia*”-n (felebaráti szeretet) át vezet az út az „*agapé*”-hoz (önzetlen szeretet).

Tóthné Kovács Kinga, Nagyoroszi

Pál hirdette Isten országát és római fogságában is teljes bátorsággal tanított.

Felhívás számomra e kapott ígerész, hogy vallomást tegyek.

Szívemben igaztalanul nem azt a tiszteletet és lelkes szeretetet hordoztam sokáig, ami Szt. Pált megilleti, és Istenünk előtt biztosan kiérdemelt. A páli levelek közös tanulmányozása során olyan értékítéletek fogalmazódtak meg bennem is, amelyek árnyékot vetettek Istenünknek e csodálatosan odaadott, szent emberére. Ez az árnyék az oka, hogy nem ragadott magával a rendkívül lelkes, a végsőig hű és fáradhatatlan tanúságtevő Pál személyes varázsa, ami mindvégig árad belőle. Pál Pál, volt, a maga vehemenciájával, adottságaival, végtelen jóakarásával, minden problémát és helyzetet megoldó igyekezetével. Magát adta, többet már nem tudott adni. Képzett farizeus volt ő, kétségtelenül sokat tanult és sok mindent megértett a jézusi tanításból, de nem ült Jézus lábainál. Jóakaratóan pótolni igyekezett bizonyos információhiányokat az ő sajátos felkészültségével és zsidó hitelemeivel. Bizony, utódainál nehézségek mutatkoztak az ő értelmezési igyekezte miatt.

Ugyanakkor nem értékeljük azt a mérhetetlenül sok üldözést, szenvedés, megaláztatás, amelyben a damaszkuszi fordulat óta néki része volt, és ennek ellenére halált is vállaló bátorsággal tett tanúságot Krisztus urunk mellett, amit csak a legmélyebb meggyőződésű, hiteles ember tud megtenni. Bánt, hogy nem éreztem szívemben fájó részvétet, sajnálatot, hálás szeretetet mostoha életútja ismeretében, éppen az árnyék okozta figyelemelterelődés miatt. Mi, középszerű utódok, képesek lennénk-e arra, hogy látva a lehullott keresztény fejeket, akár a császáron keresztül is keressük a kibontakozás útját? Pál utat akart találni népéhez, hogy folytathassa az örömhír terjesztését. A két éves római fogsága alatt is építette az Isten országát. Krisztus szeretete űzte őt, igyekezete kiirihatatlan volt. Nem tudjuk felmérni, mit köszönetünk neki! Istenünk elfogadta gondviselésének keretén belül a páli igyekvő szolgálatot, amit hitünk terjesztéséért tett. Ő ezt tudta tenni. Istenünk dolga, hogy inspirálja késői testvérutódait, akik majd a görbületeket kiegyenesítik, és így minden a helyére kerül.

Hálát adunk Teremtőnknek Pál testvérünkért, aki felülmúlhatatlan példaképünk az Ő lelkes, kreatív, megingathatatlan bátorságú, hűséges személyiségével. Erősítsen bennünket, és fűtse szívünket e jelen rátekintés is. Dicsőség és hála őerte Istenünknek!

Sági József, Esztergom

Június 8. – Pünkösöd vasárnapja – Jn 20,19-2 – „Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat”

¹⁹Amikor beesteledett, még a hét első napján megjelent Jézus a tanítványoknak, ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: „Békesség nektek!”²⁰E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat.²¹Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”²²Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: „Vegyétek a Szentlelket!”²³Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad.”

A tanítványok félnek. Mitől? Veszélyben volt az életük, a becsületük, az állásuk? Jézus három éven át járt velük, tanította őket, példát mutatott nekik. Minden hiába, a Mestert megölték, mindennek vége. Reményvesztetten ülnek együtt. Mire várnak? Miért nem mennek haza a családjukhoz, dolgozni? Mária Magdolna már megvitte a hírt a tanítványoknak, hogy él az Úr, de ők csak akkor hiszik el, amikor saját szemükkal látják.

Az Úr láttán minden megváltozik, öröm tölti el őket. Jézus egész élete, tanítása értelmet, tartalmat, jelentőséget kap. A tanítványok megkapják a Szentlelket; és vele a küldetést. Jézus elküldi őket az emberekhez, vigyék el az örömhírt mindenkinek.

Mi is tanítványok vagyunk, mi is megkaptuk a Szentlelket. Érezzük erejét, támogatását? Érezzük azt az örömet, amit a tanítványok akkor éreztek? Végrehajtjuk a küldetést, amit Jézus ránk (is) bízott? Vagy kifogásokat keresünk? Könnyű megmagyarázni magunknak, hogy mit miért nem teszünk. Nehéz megvinni az örömhírt másoknak, megélni kisebb és nagyobb körben. Ehhez kérjük a Szentlélek segítségét. Amen.

Demeczky Péterné Makai Ágnes, Pilisborosjenő

Június 9., hétfő

1 Kir 17,1-6; Mt 5,1-12

A "Boldog-mondásoknak" könyvtárnyi irodalma van. Sokan próbálták már értelmezni, elemezni. A fontos az, hogy ma mit mond nekem?

Az egyik lényeges üzenet számomra a jelen idő. Jézus nem arról beszél, hogy itt a földi siralomvölgyben szenvedünk ugyan, DE majd a mennyországban jutalmat kapunk (kivéve az üldözést). Nem.

ITT és MOST ígér boldogságot, ha szelíd, tiszta szívű, békességre törekvő...vagyok.

A másik reményteljes üzenete az, hogy boldogságom nem mások viselkedésének függvénye. Ne várjam hát, hogy megváltozzanak a körülményeim, a házastársam, a gyerekeim, az anyósom... és akkor majd engedélyezem magamnak, hogy boldog legyek.

A boldogság nem érzelem, hanem tudatállapot. Annak a tudata, hogy ISTEN SZERET.

Györgyné Kollár Gabi, Ajkarendek

Június 10., kedd

1Kir 17,7-16; Mt.5, 13-16

Az ószövetségi író a nagy próféta előtt esik hasra.

Pedig ebben a kis történetben a még neve-sem-ismert özvegyasszony életpéldája világít fényesen. A prófétaüldözések idején Illés is bujdosik, és egy, a fiával élő özvegyasszony befogadja, megosztja vele kenyerét (ágyát ?), de még tudni kell, hogy épp egy 3 éves aszály sújtja Samariát, szinte szó szerint „csoda, hogy életben maradnak”.

A csodához az kell, hogy az özvegyasszony önzetlen legyen és megossa azt a keveset, amije van. Emberi számítás szerint örülség, de a jószívű ember mellett ott áll az Isten !

Merek e ésszerűtlenül jószívű lenni ? Ha nem, bizony ne várjak csodát !

A Máté-részletben a sokszor hallott, átgondolt tanítást halljuk újra:

Jézus arra kéri tanítványait, követőit, hogy

1. Az élet minden profán mozzanatában sóként éljék meg másságukat, jézusi gondolkodásukat. Vagyis munkahelyen, buszon, APEH-nél sorbanállva, orvosi váróban stb. az evilág fiaitól eltérő jézusi ízt képviseljenek: önzetlen, derűs, örök életben bízó, szerető viselkedést.

2. Az általános, megszokott, ámde hitetlen életben fényforrásként világító tetteket. Ilyen az ószövetségi özvegyasszony viselkedése is, de mindenkinek adatik az életben döntés, amikor az általános/átlagos norma szerint dönthetünk feltűnés nélkül, vagy jézusi alapon ésszerűtlenül, akár felháborítóan naív, önzetlen, szeretetteljes módon.

Már ma csinálhatod jobban...!

György Zoltán, *Ajkarendek*

Június 11., szerda

1 Kir. 18,20-39; Mt 5,17-19

Az Úr az Isten...

Nem attól hiteles az igazság, hogy hányan állnak ki mellette vagy hányan vallják. Mit ér a Baál-papok sokasága, ha az Élő Isten egyetlen prófétájának van igaza? Közvélemény-kutatásokba és közmédia-véleményekbe veszett korunk elkábul a harsogástól. A köz-vélemény is csak vélemény. Nem igazság. Nagyon rossz érv a sokaság. „Mindenki ezt mondja!” Na és? Egyedül Isten az igaz. Neki nem kell érveket halmozni. A kétfelé sántikáló tömeg oda áll, ahol saját érdekeit érvényesülni véli. Az erősebb mellé, a sokak mellé. A nyeresre álló párt mellé. Akkor is, ha az nagyon istentelen eszméket képvisel. Szégyelltek odaállni az üldözött Illés mellé, hát rossz lelkiismerettel Ácháb papjaihoz szegődtek. Nekünk tán könnyű vállalni Jézust, az Evangéliumot, könnyű megszenvedni Isten igazságáért? Bizonyára nem, de hatalmas győzelmet jelent és nagy tanúságtétel az egész világ előtt.

Jézus sem magyarázkodik. Istennek igaza van. Jézusnak igaza van. Meg kell hallanunk, amit mond, egyértelműen követnünk kell a törvényt, a hegyi beszéd parancsait. Sőt ez az iránta való szeretetünk bizonyítéka. „*Aki szeret engem, megtartja parancsaimat. Atyám is szeretni fogja őt, elmegyünk és Benne fogunk lakni.*” Viszolyog a kétfelé sántikálni kész természetünk a jézusi törvényektől. Szeretnénk kikerülni, szeretnénk átírni. Legalább néhány „i” betű erejéig... Csakhogy akkor az igazság gázsággá változik. Elfogadni, teljesíteni kell, hogy országbeli gyermekei legyünk az Atyának. Nincs más, ne is keressünk mást! Egyértelmű, mint a mai apostol, Barnabás fontolgtatás nélküli odaadása az Úrnak és az Egyháznak. Nem méricskél, spekulál, - ad. Mert egyedül Te vagy a szent, Te vagy az Úr, Te vagy az egyetlen fölség! Jó tenálad lenni, Uram!

Podmaniczky Imre, Izsák

Június 12., csütörtök

1Kir 18,41-48; Mt 5,20-26

„*Mert mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok bőven fölül nem múlja az Írástudókét és a farizeusokét, semmiképpen nem mentek be az Mennyeknek országába.*” (Gromon András fordítása)

„a ti igazságotok”

A héber 'aman igéből származik az 'emèt szó, mely elsődlegesen azt jelenti, hogy valami szilárd, biztos, hitelreméltó, hűség.

Van-e nekem igazságom? Olyan, ami biztosan az enyém? Olyan, amiért megküzdöttem, megharcoltam, s most is folyamatosan fejlesztem? Az igazság nem bölcsek köve! Nem lehet lenyelni, azaz egyszer és mindenkorra magamévá tenni. Ha nem fejlesztem, nem növelem, megcsontosodik, s én magam is farizeussá válhatok, azaz olyan valakivé, aki az igazságosság álarca mögé rejtőzik, s az Isten szeretetét az ismeretei szűk körébe akarja zárni. Ekkor elkezdek haragudni az emberekre, akik tökfejek, ostobák buták, bolondok, istentelenek. Mindenfélét gondolok róluk, majd ezt ki is mondom, s a hozzám hasonlókkal nagy egyetértésben tudok lenni.

Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam. (Jn14,6)

Az igazság az Istennel való találkozáson alapul. Hol, hogyan szoktam találkozni Istennel? Oda tudok bújni hozzá, s csendben együtt lenni Vele? Tudok figyelni rá? Éhezem és szomjúhozom az igazságot, vagy úgy gondolom, hogy én élek itt, én tudom jobban mi kell nekünk, ezért beszélgetéseim arra irányulnak, hogy felhívjam figyelmét azokra a dolgokra, melyek elkerülték figyelmét, vagy nem jól látja „onnan fentről”?

Jézus így imádkozott: *Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az*

igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban. (Jn 15-19)

Smellerné Tóth Ildikó, Budapest

Június 13., péntek

1Kir 19,9a.11-16; Mt 5,27-32

Ezt az idézetet nem lehet kihagyni: „... és mondta (az Úr Illésnek): *jöjj ki és állj meg ezen a hegyen az Úr előtt! és az Úr előtt megyen szélvihar, megszagatva a hegyeket és törve kősziklákat, de az Úr nem volt abban a szélben, pusztító földrengés jött utána, de az Úr nem volt abban sem. A földrengés után tűzvész jött, nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk, szelíd hang hallatszott amely ezt mondta: 'Mit csinálsz itt Illés?'*

Elképzelem magam Illés helyébe – nem biztos, hogy tiszta alsóneművel meg tudtam volna várni a 'halk, szelíd hangot', s még kerek mondattal válaszolni arra a kérdésre is: 'Mit csinálsz itt?'... ..

Kemény fiú volt ez az Illés, kibírta, nem szaladt el...

Ha elszaladt volna, a mennydörgés hangja utolérheti, talán megérzi a földrengést is, láthatja a tűzvész füstjét, de a halk, szelíd hang – már biztosan nem jut el füléig.

És akkor nincs üzenet! (Tehát meg kellene próbálni a helytállást nehéz helyzetben is.)

Fordítsuk meg? Viharos hangulatban, padlót rengető asztalcsapkodásban, villámokat lövellő tekintettel nem tudom Isten üzenetét elmondani, mert vagy elszalad a 'páciens', vagy 'tele lesz a gatyája'. Ha meg kibírja, akkor olyan kemény gyerek, hogy vagy 'nem árt neki' az üzenet, vagy nagyon elkötelezett.

A halk, szelíd módszer biztosabb eljárásnak tűnik.

(Tudhat valamit az Úr)

Zsombok György, Budapest

Június 14. szombat

1Kir 19,19-21; Mt 5,33-37

Elizeus elindult, követte Illést, és szolgálatába állt.

Sajátos próféta-meghívás: nem közvetlenül Isten hívja Elizeust, hanem Illés választja ki utódául. Izraelben a vallási hűséget ezek az Istennek-adott emberek tartották meg.

Elizeus mély barátságba kerül meghívójával és folytatja annak isteni küldetését.

A negyedik király késve érkezett meg Jézust köszönteni: csak a Keresztre-feszítettnek tudta a hosszú útról megmaradt ajándékát – a szívét – felajánlani.

Minket a Feltámadott hívott meg munkatársának: kit közvetlenül, kit szülei, barátai által. Ma sem könnyű vállalni a prófétai küldetését: figyelmeztetni a világot Isten szeretet-tervére.

Beszédek legyen: igen – igen; nem – nem. Ami ezt meghaladja, az a gonosztól van.

Már a XX. század megélte az írott és kimondott szó devalválódását. Nemcsak korosztályok értik nehezen egymást (érthetetlen liturgikus nyelv, új kifejezések beáramlása a közbeszédbe, stb.), hanem a használt nyelv hamis használata is megzavarja az egymást értést. A politika, a sajtó és a média többi megnyilvánulása is ezt látszik igazolni.

Lázár Ervin
Pávárbevezévé

- Turgudsz irgígy bergeszérgélnirgi?
- Nergem.
- Hávát ivígy?
- Ivígy seve.
- Avakkovor nevem tuvuduvunk bevezévélgvetnivi.
- Bivizovony.

Rajtunk áll, hogy a szavak ismét visszanyerjék értelmüket és igazságukat. Az isteni Igével-Szóval való őszinte kapcsolatunk segíthet ebben. Nem eskük és politikai elkötelezettségek adják meg kimondott (és ki nem mondott) szavaink hitelét, hanem csak az igaz szeretet.

Segíts minket Istenünk, hogy elfogadjuk meghívásunkat és megtaláljuk Hozzád és embertársainkhoz a szeretet megfelelő szavait.

Szegheő József (Totya), Budapest

Június 15. – Szentháromság vasárnapja – Jn 3,16-17 – „Isten nem azért küldte fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.”

A Nikodémussal folytatott beszélgetés végére szerkeszti be János, Jézus tanításaként: „Úgy szerette Isten a világot”... Bennem ez további gondolatokat és kérdéseket indított el. Miért teremtette Isten a világot? Volt ezzel valami célja? És miért ilyen világot alkotott? Egyértelműen jó-e ez a világ? Mik a saját tapasztalataink?

És ha már az Édenkert után a Jó mellett a Rossz is része lett a világnak, miként áll hozzánk az Isten? Úgy, mint egy birkáit bottal verő juhász, vagy inkább, mint egy szerető szülő, aki tévedéseivel, minden fogyatékoságával együtt szereti gyermekét?

Vagy valójában mégsem annyira kudarc az ember? Lehet, hogy mégis javultunk valamennyit az állatvilágból való kiemelkedésünk óta? Mert az emberiség mégis képes volt a csodára, hogy az önzés világi törvényének dacára, időről időre mindig kineveljen új, Istenre-figyelő embereket? Akik felismerik embertársaikban az őket is szerető Istent! És egyre többen ismerik fel a Létezés törvényeként, hogy ne csak a saját önzéssel törődj, légy tekintettel a másik emberre, sőt, „*Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!*” A világban a szociális gondolkodás történelmi térnyerése elvitathatatlan. A jézusi búzaszem hasonlat még ennél is tovább megy, amikor azt mondja, add tovább magadat, és cserébe megnyered a Létet, az Életet. Én hiszem, hogy végül az ilyen emberek alakja marad meg az emberiség kollektív emlékezetében!

A Teremtéstörténet szerint az ember vétkezett, az Isten terve ellen cselekedett. Azonban ez nem abszolút döntés volt az ember részéről, így végül az ember kettős tudata lett a végeredmény: Jó és Rossz egyszerre van jelen bennünk. És ez a Jó és Rossz egy egész életen át küzdenek egymással. Mondhatnám úgy is: egyféle skizofrénia épült be az emberbe, aki lelkiismerete révén érzi, tudja, mit kellene tennie, de mégis gyakran az ellenkezőjét csinálja.

Isten a Fiát küldte a világba, és azóta is mindig küld embereket, akik Jézust tekintik mintájuknak. Megfordítva is igaz a tétel: azóta is születnek időről időre emberek, akik felismerik, csak az Isten terve szerint való élet tehet boldoggá.

Bajnok László, Budapest